

GROOVE

Nummer 5 • 2002 | Sveriges största musiktidning

Morcheeba

David & the Citizens

Speedy J

Masayah

Paris

Joppe Pihlgren

**PRIMAL
SCREAM**

Speedy J	sid. 5
En fråga till Joppe Pihlgren	sid. 5
Inget förskräckt våp	sid. 5
Paris	sid. 6
Skivlangning i förtid	sid. 6
Masayah	sid. 7
Ett subjektivt alfabet	sid. 7
David & the Citizens	sid. 9
Morcheeba	sid. 11
Primal Scream	sid. 12
Bokrecensioner	sid. 16
Albumrecensioner	sid. 19
Demorecensioner	sid. 20

Vintern är långt borta

Det enda jag är intresserad av just nu är sommaren. Dagarna är långa och solstina, fotbolls-VM är äntligen igång och musikfestivalerna känns extremt lockande. Dessutom har det kommit en hel del kanonplattor den senaste månaden (om du inte hittar recensionerna i pappers-Groove så finns de på www.groove.st).

Just resorna till festivaler känns sommarlov. Bilen/tåget/bussen tar dig ut på äventyr i världen vare sig det innebär Småland eller utlandet. Helt plötsligt befinner man sig i ett sammanhang utan regler där dina enda åtaganden är att ha roligt tre dygn i rad tillsammans med dina vänner. Rätt okej förutsättningar. Kanske inmundigas även alkoholhaltiga drycker. Som gräddes på det moset kan du även se oräkneliga band om du orkar hasa dig från campingområdet.

I sommar kommer Groove att slå upp sitt tält inne på festivalområdet i Hultsfred och Arvika (kom gärna förbi och hälsa på artister och vinn skivor), själv lekte jag med tanken att även besöka Roskilde för första gången på många år men det är nog lite överkurs. Två besök i laglöst land per sommar verkar vara min gräns. Å andra sidan vet man aldrig vad som händer. Inte mer än att det nu är sommarlov och livet leker. Groove återkommer i början av september.

Ha det bra

Gary Andersson
chefred@groove.st

Speedy J

sid. 5

Paris/2

sid. 6

Masayah

sid. 7

Primal Scream

sid. 12

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Skivredaktör
Per Lundberg Gonzalez-Bravo, info@groove.st

Bokredaktör
Dan Andersson, da@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, foto@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B.

Distribution
Karin Stenmar, distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, Henrik Ragnevi

Groovearbetare	Björn Magnusson
Mats Almegård	Thomas Nilson
Dan Andersson	Mia Olsson
Gary Andersson	Johanna Paulsson
Kerstin Björk	Tove Pålsson
Jonas Elgemark	Jeff Richt
Mattias Elgemark	Daniel Severinsson
Fredrik Eriksson	Magnus Sjöberg
Moa Eriksson	Peter Sjöblom
Torbjörn Hallgren	Mathias Skeppstedt
Annica Henriksson	Henrik Strömberg
Peter Jernberg	Evalisa Wallin
Robert Lagerström	
Per Lundberg G.B.	

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

Omslag: Bobby Gillespie av Johannes Giotas

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Geson Skandiatryckeriet AB
Upplaga 75 000 ex.

ISSN 1401-7091

Morcheeba
Charango. CD **185:-**

Red Hot Chili Peppers
By The Way. CD **185:-**
Release 8 juli!

Nya plattor!

...juni på border

Seagull Screaming Kiss Her Kiss Her

Red Talk

Bästa kvinnliga rockbandet från Japan någonsin. SG&KH är med på Courtney Loves Top 5 lista. Seagulls har turnerat med bl a Modest Mouse, Yo La Tengo & Mogwai.

Heli

Öronkärk

Sveriges kanske absolut bästa kvinnliga rappare släpper sitt debutalbum som är producerat av Masee(Fatruv), Seiken Thauz, Marcus Saeed & Divide. Medverkar gör också Fjärde Världen & Organism 12.

Revolver - Skrammel Och Bång

Blandade artister

Musiktidningen Revolver firar i år tre-års-jubiläum. "Skrammel & Bång". Den innehåller 18 låtar av 18 fantastiska artister som Matt Bergman, The Krife, First Floor Power, Moder Jorde Massive, USCB Allstars och Shorff.

BlaO

The Album

Albumet tar Svensk Soul, RnB och Rap till nästa nivå och flyttar fram Sveriges position inom Urban Music. "The Album" gästar av JAQEE, Glezuz the Icy, Sublime PH och Split Personality samt en ny talang, Spec.

Kimya Dawson

I'm Sorry That Sometimes I'm Mean

Ena häften från indie-bandet "Moby Peaches" solodebut! Kimya levererar även här lyndiga, galna texter med hög konfektion att skratta eller gråta till.

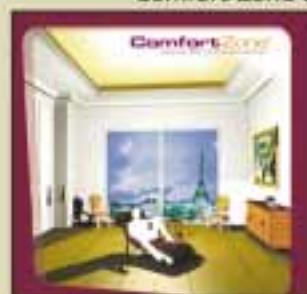
Peace Orchestra

Resort

Peter Kruder levererar ett kaxigt remix-album med kaxiga remixar av Golan Project, Bearfist, DJ DSL, Raw Deal, Melz, Zenn DB, Guillaume Boule, Chateau Flight, Soul Patrol, Trüby Trio och Kosma. Soulful nu-jazz med klass!

Comfort Zone 5

Blandade artister

Det bästa inom lounge- och housemusiken. Röyksopp, Plastik Buddha, Guandee, Miki, Luomo, Mario Deluise, The Egg, Jaemon, FXU, Weatherturner, Sven Våth, Miss Kittin, Herbert, Tom Tyler och Ronoko. Världsklass!

Stereotype

My Sound

Sefan Mörth aka Stereotyp med djupa dubbiga tones...fett! Gästar gör Tikman, Super B, Cesar, MC Trigger, Co-le m.m.

BORDER
MUSIC

www.border.se tel 031-191000 fax 031-191199

SKIVHUGGET

BENFANS

CD SPECIALISTEN

...alltid steget före

Speedy J

text: Henrik Strömberg

Techno är ett verktyg

Jochem Paap väljer att dra techno-musiken till sin spets på sitt nya album som Speedy J. Han har tidigare släppt ett antal hyllade album med allt från ambient musik till hårdaste techno, album som fungerat som helheter där många andra techno-artisters mest har varit en samling låtar.

– På varje album jag släppt har jag fokuserat på en aspekt av mitt skapande. Men jag märkte att många var intresserade av den sortens musik jag spelade under mina live-spelningar, folk frågade mig hela tiden om jag skulle släppa ett live-album eller mer dansorienterad musik.

Musiken på *Loudboxer*-CD:n är därför ihopmixad så som den skulle höras på en klubb.

– Det har att göra med hur jag ser techno. Ett technospår är inte nödvändigtvis ett separat musikstycke, det är mer som ett verktyg. Ett byggnadsmaterial som man kan använda för att skapa en intressant helhet.

Jochem tar som exempel upp att en DJ bara behöver lyssna några få sekunder på ett spår för att bedöma det, DJ:n är bara ute efter spåret om det passar i en mix.

– Techno är en väldigt fysisk typ av musik, det är en upplevelse som funkar bäst på en klubb. För att vara helt ärlig så tycker jag technoalbum

som består av separata spår är rätt tråkiga.

Det mest överraskande med *Loudboxer* är att vinylversion inte innehåller låtarna från CD:n, eller ens färdig musik. På de två tolvorna finns det istället 200 "locked grooves", cirkulära loopar som är mindre än två sekunder långa. Med två turntables och en mixer kan skivköparen göra sin egen version av Jochems material.

– Det är samma vision uttryckt på motsatt sätt. Jag vill visa upp min musik på ett annorlunda sätt, för jag

vill få fram det budskapet, att technomusik inte är musik, det är ett verktyg.

Jochem upprepar för fjärde eller femte gången samma idé, så uppenbarligen tycker han det är viktigt. Jag frågar om han kan leva på sin musik. Han berättar att han inte tjänar så mycket på sina album. Pengarna finns istället i publishing: filmmusik, dokumentärer, reklamfilm.

– Ett album är som ett visitkort. Jag får alltid många fler erbjudanden efter att jag just släppt en skiva.

Inget förskräckt våp

En del skivor dör aldrig. En av dem är definitivt soundtracket till *Cabaret* med Liza Minnelli i huvudrollen som den dekadenta Sally Bowles (1972). Att se Sally som en god förebild för kvinnor är kanske inte moraliskt rätt eftersom hon är prostituerad, alkoholiserad och mår skit. Men på något sätt har hon ändå alltid varit en symbol för den starka kvinnan för mig.

Sally är snygg, tuff och sexig och vågar ta för sig av livet. Hon vandrar iväg ifrån den ena mannen efter den andra med ett "bye darling" slängt över axeln. Hon är så långt ifrån drömmen om den väna jungfrun man kan komma.

Framförallt är hon trots sin utsatthet stolt och inget litet förskräckt våp. Det är lätt att ta sin tillflykt till en sådan kvinnogestalt när man aldrig riktigt blir kär och världen runt omkring en saknar någon större mening.

När jag som sjuttonåring lyssnade på henne var jag varken alkoholiserad eller prostituerad (som väl är) men jag kände igen mig i de sorgsna textraderna "everybody loves a winner so nobody loves me". Trots att Sally är showens stjärna så har hon ingen som verkligen älskar henne. Och när hon väl träffar någon är hon så livrädd för kärleken att hon inte vågar sig in i det. Det känns som många unga tjejer kan känna igen sig i det.

Själv började jag klä mig i korta svarta

klänningar med svarta stay-ups och höga klackar. Jag vände på den stora känslan av tomhet i bröstet och gjorde den till något eftersträvänsvärt. Man blir kanske inte lyckligare av att veta att någon känner likadant som en själv men man blir nog lite starkare.

Trots att jag är några år äldre nu och inte längre känner mig oälskad och känslolös så finns det inget härligare än att skråla med i de fantastiska texterna som utgör *Cabaret*. Det är inte bara en otroligt bra film utan även förmodligen världens bästa soundtrack. Liza Minnellis röst är otrolig och musiken får en att vilja gå tillbaka i tiden och dansa charleston på en rökig nattklubb.

Detta är musikhistoria som aldrig blir

en fråga till...

Joppe Pihlgren, popsångare i Docenterna som i och med *Sverige varken ser eller hör* firar 23 år sedan singel-debuten.

Var det bättre förr?

– Jag tycker att vi är bättre nu på en massa sätt, men vi var skitbra i början också. Vi lirade krattigare men vi hade en bra popkänsla. Och vi såg bättre ut. Vi var ett av de första riktiga popbanden i Sverige och hade Lambretta-T-shirts innan det fanns ett band som hette Lambretta. Bara det! Det kan man ju inte ha längre. Och jag hade lugg som gick ner, såhär, över ansiktet. Det finns en bild på mig när jag sitter på någon vägkrog i Norrland och dricker en kopp mjölkchoklad. Antagligen har jag precis gått upp ur bussen och har sovit någonstans vid någon bensinmack och ska in och ta en fika och sitter där, liksom. Då har man sovit i bussen med randig skjorta och slips – och slipsen är fortfarande kvar på morgonen. Allting är kvar. Det är jåkligt snyggt att kunna gå upp så på morgonen, vakna utanför ett vägfik, och man är popstjärna direkt.

Dan Andersson

möglig. Och andemeningen är lika aktuell: Sitt inte och förtvina ensam på ditt rum. Gå ut och ha kul istället!

Moa Eriksson
moa@groove.st

Paris

text: Johanna Paulsson
bild: Mattias Elgemark

Sovrumspartyn och Dallas på TV

Romantisk discosynt i indiepop-dräkt? Nja, denna kvartett låter sig inte placeras i ett fack.

Det låter syntigt men likheterna med Elastica och Lush är större än med Depeche Mode och alltihop kryddas med ljud och rytmer från leksakssyntar. Någon skrev att namnet Paris passade bra eftersom musiken låter fransk, men själva håller de inte riktigt med.

– Men det finns en viss romantik och Paris är ju en romantisk stad, säger trummisen Johan Efraimsson skämtsamt.

Han och resten av Paris – Emma Nylén, Annika Mellin och Mattias Svensson – sitter och äter på en klubb i Gamla Stan i Stockholm där de senare ska spela. Bandet föddes för ungefär två år sedan. Annika och Emma, som båda sjunger, spelar synt och gitarr, kom i kontakt med varandra via en gemensam kompis, gillade varandras musik och började spela ihop. När Mattias, som spelar bas, skaffade en 8-kanalers porta började trion spela in demos hemma i Annikas och Mattias sovrums.

– Vi hade ju verkligen inga ambitioner från början. Vi ville mest utforska det vi var intresserade av i musikkväg, säger Emma.

Johan kom med i bandet och sovrumsmet byttes mot en regelrätt replokal.

Förra demon, *Return to Southfork*, spelades in i Superheroes-sångaren Thomas Troelsens, enligt Emma, "ascool" studio Delta Lab i Köpenhamn. Men på nya *On TV* har de återvänt till sovrumsmet som, tillsammans med TV-tittande, gett inspiration till en del låtar.

– En är inspirerad av Lucy i Dallas, säger Emma varpå samtliga brister ut i skratt.

De är inte sena att påpeka att de gjorde sin första spelning någonsin på Hultsfreds demoscen i fjol och blev framröstade som bästa demoband. Idag är Paris ett flitigt liveband och ska bland annat spela på Arvikafestivalen och innan dess på Göta Källare i Stockholm vilket är rätt stort för ett demoband. Trots populariteten har ännu inget skiv-

bolag näppat men Paris verkar inte miss-trösta.

– Vi vill glädja andra med vår musik men vi är inga pajaser. Det är ju på allvar, säger Annika.

– Vi har så himla kul utan skivkontrakt så det är inte det första jag vill nu. Jag vill lira ute, inflikar Johan mellan öklunkarna.

Skivlangning i förtid

Vill man köpa en ny skiva i New York går man till Chinatown eller The Bronx. Inte HMV, Virgin Megastore eller Tower Records. Näh, det bästa är att ha jämna pengar i fickan, veta vad man vill ha och strosa fram på södra delen av Broadway på väg mot Chinatown eller ta tunnelbanan upp till de små skivaffärerna uppe i The Bronx. Varför säger jag detta? Jo, själva skivbrännandet i New York är nu en enorm verksamhet och alla skivor som ligger på Topp 50 finns att köpa nybrända med fotokopierade omslag på gatan.

I Chinatown står de i långa rader med lådor på små bord och skriker ut sina titlar. En CD kostar fem dollar eller fem för 20 dollar. Fast har man jämna pengar, helst tre eller fyra dollar, så kan man ju alltid påstå att

mannen på hörnet säljer nya Korn för fyra dollar och man får då köpa den för tre. Och ja, ni hörde rätt, jag sa nya Korn. För grejen är inte att skivorna är billigare, nej, grejen är att de finns på gatan två-fyra veckor innan de släpps, med rätt omslag och allt. Och vågade man åka upp till The Bronx så fanns Eminems nya där hela tre månader innan den släpptes, och inte på gatan utan i affärerna.

Varför? Jo, för ingen polis tänker åka upp dit i onödan bara för att kolla om de säljer olagliga CD-skivor. Det är det som är en av fördelarna med att bo i stad med mycket brottslighet, det finns alltid ett annat brott som är viktigare och som polisen ägnar sig åt.

Men, säger nu skivsamlaren, är det värt att köpa en bränd CD med fotokopierat omslag? Nej, egentligen inte, men nu kan man köpa alla de där skivorna man vill höra

men inte riktigt har lust att hosta upp 180 spänn för. Om man kan köpa nya Michael Jackson för 30 spänn så är det ju definitivt värt det för att sen kunna ägna en krönika åt att berätta hur dålig eller ointressant den är, eller hur?

Och vad gäller Eminem så sålde den så ruskigt bra på gatan att den här i USA släpptes en vecka för tidigt bara av den anledningen. Dessutom, när vi ändå pratar om Eminem, vad i helvete, ursäkt svordomen, är en limited edition på två miljoner? Ni hörde helt rätt, nya Eminem-skivan kom i en limited edition på två miljoner med en DVD. Jag menar, har jag missat nåt här? Betyder inte limited limiterad? De limiterade skivor jag har är oftast vinyl och trycks i 150 ex, eller i vissa fall 300. Vet inte om jag skulle kalla två miljoner särskilt limiterad, men det är väl så att när en

artist som Eminem gör så är det viktigare att tjäna pengar än att nån annan skulle råka få sig en liten bit av kakan. Men jag har inte tid att sitta här och vara bitter, jag måste ner till Chinatown och köpa senaste Sonic Youth och Primal Scream.

Mathias
Skeppstedt
mas@groove.st

Masayah

text: Björn Magnusson
bild: Johannes Giotas

Höjer standarden

Med en av Sveriges vänaste röster är Masayah det närmaste en svensk Nate Dogg det går att komma. Hans debut doftar soul med hiphop-stänk som gör det väldigt svårt att sitta stilla.

Masayah är lång, iklädd jeanssvid och basketkängor. Hans användarvänliga debut har nyligen släppts och framför sig har han en lista av favoritlåtar som han senare ska spela upp i P3. Chaka Khan och Prince trängs med D'Angelo, A Tribe Called Quest och Stevie Wonder. – När jag var 14-15 år började jag lira i ett band som körde Eric Clapton-

covers. Jag var aldrig sådan att jag vaknade med soulskivorna. Jag har aldrig haft något brinnande musikintresse utan det har kommit på senare år, säger Masayah.

När Masayah började skriva egna låtar valde han engelska som han pratar hemma med sin far från Uganda. Trots att han inte vill kalla sig musiker

eller sångare har musiken alltid funnits i närheten. Som liten i Stockholmsförorten Dalen spelade han trombon i kommunala musikskolan men var mer intresserad av brorsans gitarr. Förutom covertiden har han också sjungit i East Gospel Choir och på musikskolan i gymnasiet träffade han nuvarande samarbetspartnern Oskar Skarp från Fjärde Världen.

– Jag jobbar nog mer på ett traditionellt hiphop-vis än soulskrivande. Både jag och Oskar gillar A Tribe Called Quest. Vi hittar en loop och sedan nästan freestylar jag mig fram tills jag hittar en vibe, säger Masayah.

Trots att Masayah, numera 23 år, började med att köra för DeDe som 16-åring och har medverkat på låtar med bland andra Petter och Timbuktu ser han sig fortfarande som en färs-king. Musiken är som en lång läroprocess där influenserna vävs in.

– Man härmar tills det sitter och någonstans på vägen hittar man sig själv. Jag trivs där jag är nu men jag lär mig fortfarande.

På sin debut har han samarbetat med en handfull musikmakare. På ett av de mest omtumlande spåren *Gotta Have You* har han trängt ihop sig med Kaah i Studio Monica.

– Han är kung bakom rattarna. Som artist är han där och som producent är han ännu mera där. Om man tycker att han är grym så måste man förstå att han sitter där och gör allting själv.

Att producera allt själv är ett mål. *Why?* har Masayah gjort och han tror att ingen kan göra det bättre än en själv. Då kan man hela tiden höja sin egen standard.

– Där sitter det precis som jag vill ha det. Den är ett triangeldrama som handlar om två män och en kvinna, klassiskt kärleksdrama. Klassisk soul, bara gitarr, bas och trummor.

ett
subjektivt
alfabet

EINSTÜRZENDE NEUBAUTEN

Slagborrar, bensindunkar och gummiband är väl inte direkt klassiska musikinstrument. Ändå har Einstürzende Neubauten i över 20 år bevisat att det är fullt möjligt att göra vacker och angelägen musik med sådana redskap. Sin första skiva spelade de in i en betonghåla under en autobahnbro 1980. Några månader efteråt rasade kongresshallen i Berlin. De såg det som ett tecken på att de skulle erövrå världen. Och det gjorde de. Inte minst min.

Mitt musiklyssnande ändrades efter att ha hört *Kollaps*. Längre kunde jag stå utanför byggarbetsplatser och lyssna drömmande på schyssta hammar- och sågljud. Med en kompis förde jag ingående diskussioner om huruvida Bosch- eller Black & Deckerborrmaskiner hade skönast ljud. Och än idag föredrar jag oljefat framför ett vanligt trumset. MA

ELEKTRICITET

När Benjamin Franklin 1752 inledde sina drakexperiment kan han knappast ha anat vilka konsekvenser det skulle få, åtminstone inte inom musiken. Förutom instrumenten – det mest betydelsefulla av dem, elgitarren, slog igenom redan i mitten av 1930-talet – och deras nya uttrycksmöjligheter, avgörande för rockmusikens födelse, kom elektriciteten även att popularisera musikutövandet och etablera artistkulten i takt med att sändningsmedier och inspelningsutrustning utvecklades. Skulle kanske Milli Vanilli vunnit en Grammy, om det inte vore för det sistnämnda? DA

DICK EVANS

Dick Evans kanske gjorde bort sig ordenligt när han valde att gå solo. Tillsammans med brorsan Dave spelade han med Paul, Adam och Larry i The Hype och före det i Feedback. Det var när Dick lämnade in som det började hända saker med bandet. 1979 kallade de sig U2 och resten är historia. Dick bildade istället The Virgin Prunes som inte blev någon direkt hit. PLG-B

Läs reportage med den egensinniga låtsnickraren **Daniel Johnston**, rockveteranerna **Docenterna** och old school-hiphoparna **People under the Stairs** på Grooves hemsida www.groove.st

Du har väl sommarens bästa plattor?

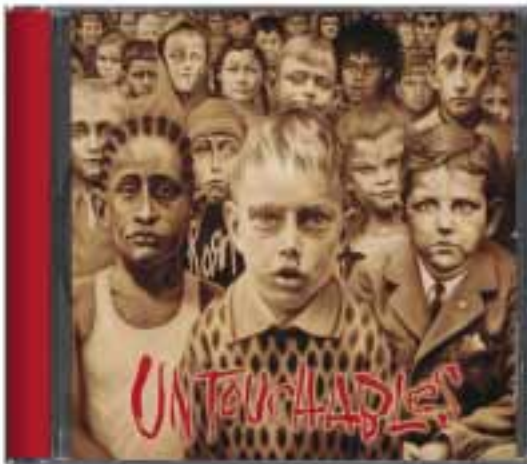
- 1 Oasis "Heathen Chemistry"
i butik 1 juli
- 2 Gluecifer "Basement Apes"
ute nu
- 3 Korn "Untouchables"
ute nu
- 4 David Bowie "Heathen"
ute nu
- 5 Primal Scream
i butik 29 juli

1.

2.

3.

4.

5.

Dagen efter kvällen före

David får många snälla mail men han läser dem aldrig. Men det beror inte på att han är en taskmört. Tvärtom är han väldigt snäll. Dessutom har han gjort årets bästa svenska popalbum.

Den 1 maj känner jag mig lagom fräsch efter Valborgsnattens fester. På Ölkaféet i Malmö sitter redan Magnus Bjerkert och David Fridlund. Som vanligt är jag förse-nad.

Det är ett år sen jag intervjuade David and the Citizens och mycket har hänt sen dess. De har släppt sitt första fullängds-album *For All Happy Endings*, de har turnerat runt halva Sverige och varit på framsidan av DN På Stan. Framförallt har i stort sett alla kritiker höjt dem till skyarna.

Efter ett litet tag dimper Conny Fridh ner på bänken bredvid de andra. Det visar sig att ingen av dem är piggare än jag. Resterande bandmedlemmarna Alexander Madsen och Mikael Carlsson har gjort klokt i att sova vidare.

– Vi har visat att vi är så bra som alla trodde. Vi har inte gjort bort oss, svarar David på frågan om vad som hänt under det gångna året.

Conny framhäver också att de alltid gett allt vare sig det varit flera hundra personer i publiken eller bara femton. Och så har de självklart blivit mycket tigare.

Under årets gång har de turnerat så mycket att de knappt hunnit vara hemma i Malmö.

– Jag känner mig helt hemlös, säger Magnus och ser bedrövad ut. Jag kan börja gå och sälja tidningar på stan!

De andra skrattar högt. Och är det något som känns karaktäristiskt för David and the Citizens så är det deras sätt att kunna skämta om allting, även när det gäller jobbiga saker. De skrattar mycket och är snabba med de dräpande svaren sinsemellan. Men de är långt ifrån några lustigkurrar när det gäller musiken. Tvärtom finns där ett stort allvar i botten. Albumet är tillägnat Davids mamma som gick bort för några år sedan

och det är kring sorgen efter henne som musiken kretsar.

Dina texter går att läsa som dikter. Skriver du poesi?

– Nej, det gör jag inte. Men det är ju naturligtvis en eloge till mig om du tycker det. Texterna är ju väldigt seriösa. Tänk om folk hade sagt ”Du David, dina texter är inte särskilt viktiga för dig va?”. Det hade ju varit hemskt.

Är du religiös?

– Ibland så drömmer jag om mamma att hon finns på något ställe där hon är lycklig och har det bra. Jag hade naturligtvis önskat att det var så. Jag hoppas på ett liv efter detta men jag vet inte direkt om jag är religiös. Jag är inte kristen eller så.

Är det många som kommer fram till dig och säger att de känner igen sig i dina texter?

– Nej, det har faktiskt ingen gjort. Däremot är det folk som gråter på våra spelningar ibland. Min bror gråter varje gång han hör *Something, Not Sunlight*. Nu är han ju min bror i och för sig men det är flera andra som gråter som jag inte känner. En tjej kom förresten fram och sa att hon inte kan gå till jobbet utan att först lyssna på vår skiva. Sånt blir jag nästan mest glad för.

Får du en massa brev då?

– Nej.

– Vadå, du får ju massa snälla mail från folk, fyller Magnus i.

– Ja, fast jag kollar aldrig min mail. Jag har datorfobi. Jag hatar datorer så in i helvete!

David hatar matematik i lika hög grad och har därför inte orkat pina sig igenom Matte A som krävs för högskolekompetens. Och eftersom han inte hinner ha ett vanligt jobb vid sidan av allt turnerande blir det skvalt i kassan. Livet som kritikerrosad musiker är långt ifrån glamouröst.

– Jag får pengar från Soc men de går direkt till hyra och obetalda räkningar.

Har ni tröttnat på att bli jämförda med Bright Eyes?

– Jaaa, stönar alla tre uppgivet.

De håller med om att det visserligen finns vissa likheter i några låtar, men David and the Citizens har sitt eget sound som ingen kan ta ifrån dem.

– Jag skulle aldrig kunna sjunga så där galet som han gör, säger David och gör en roligt elak imitation av Bright Eyes sångare Coner Oberst.

– Tidningar ska alltid komma på något band de kan jämföra en med, säger Conny. Vi är faktiskt himla trötta på det. Det konstigaste är att så många jämför oss med Belle and Sebastian. Det fattar jag inte alls. Vi är ju mycket hårdare.

BILLY BRAGG
England, Half English
COOK 222CD / 2891

En legend är tillbaka! **Billy Bragg** kommer här med det första musikaliska materialet sedan 1996... **Hyllad comeback.**

CRACKER
Forever
COOK 231CD / 2891

Efter 11 år på scenen har **Cracker** intagit högsta position i USA. **Utsålda arenor** är nu mera vardagsmat. **Missa inte en årets största Amerikanska releaser.**

SHELLEY / DEVOTO
Buzzkunst
COOK 230CD / 2891

För första gången på 25 år har **Pete Shelly** och **Howard Devoto** spelat in en platta tillsammans igen. tidigare mer kända under namnet **Buzzcocks.**

CLEM SNIDE
Your Favorite Music
COOK 207CD / 2891

Sångaren **Eef Barzelay** från Boston bandet **Clem Snide** gjorde en **bejublade spelning på Mosebacke** Sthlm. **Re-release** av bandets **kritikerrosade album "Your Favorite Music".**

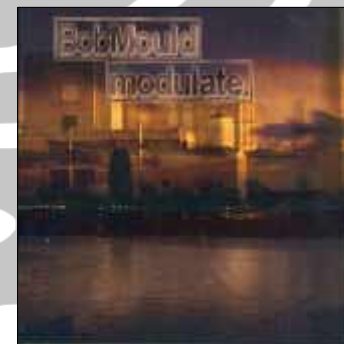
THE CHURCH
After Everything Now This
COOK 209CD / 2891

The Church överbevisar sig själva och släpper en platta som är bland **det starkaste bandet gjort** 10 låtar har spelats in och klassiker som **"Under The Milky Way"** kommer att få konkurrens som publikens favorit under kommande turnéer.

DAN BERN
New American Language
COOK 235CD / 2891

Precis som hans fyra tidigare album så är **debuten på Cooking Vinyl** helt superb. **"New American Language"** har fångat artisten i sitt fulla jag. Med helt **outömmig energi** berättar sig sex-manna sättning i genom **12 starkt Tom Petty** och **Bob Dylan** inspirerade låtar.

BOB MOULD
Modulate
COOK 237CD / 2891

Här kommer ett **sprillans nytt studio-album** från **Bob Mould** som för de flesta antagligen är mera känd som **Sugar** och **Hüsker Du's** frontman. Nu har **Bob** hittat elektroniken med allt vad det innebär, **synthar, samplers och datorer.**

GRANT-LEE PHILLIPS
Mobilize
COOK 232CD / 2891

Grant-Lee Phillips rösten och visionären bakom de hyllade bandet **Grant Lee Buffalo**. Ett helt fantastisk **singer/songwriter** album och med en helt oemotståndlig värme.

MARY LORSON & SAINT LOW
Tricks For Dawn
COOK 224CD / 2891

Rösten bakom de **Velvet Underground** influerade bandet **Madder Rose** **Mary LORSON**, tog steget vidare och gjorde ännu mer **mellankolisk och känslomässig musik** och startade **Saint Low**. Denna unika uttrycks bas har gjort att Mary har fått mer intensitet i sitt skapande.

KOMMANDE RELEASER PÅ COOKING VINYL

SOFT CELL	Mono Culture	CD-s	FRY 132CD
PIXIES	Demos	CD	COOK 234CD
FRANK BLACK	Black Letter Days	CD	COOK 240CD
FRANK BLACK	Devil's Workshop	CD	COOK 243CD
SOFT CELL	Cruelty Without Beauty	CD	COOK 245CD

En tvåbarnsmamma i rusningstrafik och två huliganliknande bröder, en av dem med parkeringsproblem. Kan det bli något vettigt? Svar ja.

Minns ni Alexei Sayle? Mest känd för låten Dr Martens Boots och som den galne ryssen i teveserien *The Young Ones*. Fantastisk kille. Han har egentligen ingenting med detta att göra förutom att han är sjukt lik Paul Godfrey, en av bröderna i Londontrion Morcheeba.

De två övriga i bandet är Ross Godfrey och sist men inte minst den vackra sångerskan Skye Edwards. Det är henne jag pratar med, just när hon sitter i sin bil och försöker ta sig ut från London, mitt i den värsta rusningstrafiken. Hon är på väg hem till sina två barn i kuststaden Brighton där hon bor sen ett tag tillbaka. Hennes mobiltelefon susar och efter några meningar blir det tyst. Hon är borta. Det är farligt att köra bil och prata i telefon samtidigt. Efter några minuter ringer hon tack och lov tillbaka. Nu har hon parkerat bilen och allt är mycket lugnt.

– Paul är väldigt mycket bandets musikaliske ledare, han är influerad av hiphop och rytmer. Ross är mer den psykedeliske rock- och bluesmannen.

Vad blir det då om man sätter ihop dessa till synes olika personer med en sångerska som Skye? Hennes röst är magiskt avslappnande och hon kan få den mest stressade storstadsbo att gå ner i varv. De har gjort två storslagna skivor, den första heter *Who Can You Trust* och den andra *Big Calm*. Den förstnämnda innehåller perfekt gå-ner-i-varv-musik och på *Big Calm* finns ett gäng förtrollande låtar. Deras tredje skiva *Fragments of Freedom* är en mellanskiva utan den karaktäristiska Morcheeba-stämningen. Nya plattan heter *Charango* och är en tillbakagång till det Morcheeba är bäst på.

Trippiga trafikanter

– Vi har som vanligt spelat in i vår studio i Clapham i södra London. Skivan innehåller mer än våra tidigare plattor, vi har en del gästmusiker som Lambchops Kurt Wagner.

De mötte Kurt på en festival i Spanien och kom överens om att göra något tillsammans. Resultatet blev låten *What New York Couples Fight About*, en hudnära och vacker duett mellan Kurt och Skye med en varsamt svängande gitarr och ett lugnt beat.

En låttitel som *The Great London Traffic Warden Massacre* får mig intresserad. Skye berättar att Paul skrev texten efter en traumatisk trafikupplevelse för ett tag sedan.

– Han hade kört runt länge och letat parkering. Han hittade en till slut men råkade ha ena hjulet på trottoaren och bilen blev ivägforslad av en bärgningsbil. En vecka senare när han fått tillbaka bilen fick han böter för att han parkerat för långt ifrån trottoaren!

När Morcheeba för en månad sedan presenterade sina nya låtar för pressen och sina fans var det i den mäktiga medeltidskyrkan Union Chapel i Islington, London. Med sig hade de en orkester och för den sittande andlösa publiken presterade de storverk. Men Skye är inte lika positiv.

– Det fanns inga sköna vibrationer där. Det verkade som publiken mest var intresserad av att sitta och analysera och observera. Jag föredrar en publik som njuter och går in i musiken. London är svårt, just för att hela musikbranschen finns där.

De tre i Morcheeba träffades på en fest i mitten av nittiotalet.

– Det var i Greenwich och Paul spelade skivor. Jag kom så tidigt att det bara var vi tre där. Jag berättade att jag ville sälja mitt trumset och så kom vi in på musik. Sedan höll vi kontakten. De gillade min röst och vi spelade in låten *Trigger Hippy*.

Tidigare skrev Skye dikter och gjorde egna låtar med sin akustiska gitarr. Lite senare körade hon i ett funkband. Men Morcheeba är det första riktiga band hon varit med i.

– Det är först nu jag känner att min röst utvecklats och blivit stark. Framförallt under den senaste långa turnén. Jag går hos en sångpedagog någon gång i månaden, bara för att se att allt är som det ska.

Skye berättar att hon för tillfället lyssnar mycket på musik. Joni Mitchell, Ricki Lee Jones och Stan Getz är artister som förgyller tillvaron hemma i Brighton. För övrigt är det hennes två barn, sonen på sex år och dottern på fyra som hör.

– Båda håller på att slå på pianotangenterna. Min son älskar att slå med kinesiska åtpinnar på köksbordet. Men jag vill inte påverka dom till att bli musiker, det är en hård bransch – speciellt om man ska nå toppen.

Pappor på barrikaderna

Elektronisk punkparanoia och Kate Moss? Du vet aldrig vad du kan vänta dig av Primal Scream. I sommar kommer inte mycket vara viktigare än deras nya album. Eller att se dem på scen någonstans. Groove har gjort två intervjuer. Mani berättar att de vuxit upp och slutat knarka ihjäl sig. Och Bobby sjunger Destiny's Child för Thomas Nilson och fotograf Johannes Giotas när de träffar honom i Stockholm.

Bobby Gillespie sitter och äter frukost på balkongen till sitt hotellrum i Stockholm. Det är i slutet på maj och kvällen innan har en promotionfest för Primal Scream's nya album hållits inne i stan. Bobby, som flugits in för att närvara på festen, var där i tio minuter och visade upp sig. Sedan tröttnade han och åkte tillbaka till hotellet.

– Jag hade ingen lust att vara social, förklarar han. Jag ville åka hem och lyssna på Big Star.

Även ute på balkongen spelar han Big Star, närmare bestämt *Jesus Christ* från deras tredje album *Sister Lovers*. Och det visar sig bero på att Bobby blev pappa för några månader sedan.

– Igår morse innan jag flög hit spelade jag *Jesus Christ* på akustisk gitarr för min son. Han skrattade medan jag sjöng för honom... det var ett lyckligt ögonblick. Jag hade inte lyssnat på skivan på väldigt länge men efter det var jag tvungen att ta med den hit. Jag lyssnade på *Jesus Christ* innan jag somnade igår och det första jag gjorde när jag vaknade i morse var att lyssna på den igen.

Bobby som inledningsvis besvarat alla frågor med enstaviga ord skiner upp när han får prata om musik han gillar. Ännu mer entusiastisk blir han när han börjar prata om sin nya favorit-grupp.

– Sugababes! Deras singel *Freak Like Me* är helt fantastisk. Mani älskar den också. Tycker du om den?

Jag tyckte om hon den rödhåriga som hoppade av.

– Åh, det känner jag inte till, men skivan är jättebra. Annars är den bästa låt som gjorts de senaste åren *Bootylicious* med Destiny's Child. Fantastisk låt.

– Beyonce, can you handle this?, sjunger Bobby vilket han sedan fortsätter att göra lite när som helst under intervjun.

I slutet på juli släpps Primal Scream's åttonde album som troligtvis kommer att heta *Evil Heat* – en skiva som inte kommer att låta särskilt mycket som vare sig engelska tonårsgrupper eller amerikanska r'n'b-divor. Bobby har beskrivit den som till hälften underlig psykedelisk elektronisk musik och till hälften vansinnig explosiv vit rock'n'roll. Ungefär så låter också de sju spår från albumet man har släppt ifrån sig på en förhandsskiva. Bobby och de andra har fortsatt göra våldsbejakande heroinrock med Kevin Shields från My Bloody Valentine som på förra albumet *Exterminator*. Dessutom har de slutit fred med Andrew Weatherall – mannen som för ett decennium sedan producerade de flesta låtarna på Primal Scream's stora mästerverk *Screamadelica*. Den här gången har Weatherall varit involverad på tre spår. Framför allt den hypnotiskt vackra *Autobahn 66*, som av Bobby beskrivits som "Neu möter Beach Boys" och "det bästa Primal Scream gjort sedan *Higher Than the Sun*".

Med på förhandsskivan finns däremot inte de två låtar som mixats av den

legendariske discoproductenten Giorgio Moroder. Eller *The Lord is My Shotgun* som Robert Plant spelar munspel på.

Eller Lee Hazlewood- och Nancy Sinatra-covern *Some Velvet Morning* på vilken Bobby sjunger duett med Kate Moss.

– Hon är en vän till oss och vi tänkte att hon skulle vara perfekt för låten. Hon är faktiskt en riktigt bra sångerska. Kate Moss är en äkta rock'n'roll-flicka.

En ny skiva med Primal Scream är alltid en stor händelse. Det har varit så ända sedan *Screamadelica* höjde ribban för vad britiska band kunde göra på skiva. Den var en klassiker i samma ögonblick den släpptes och till skillnad från många andra skivor som hyllades i början på nittotalet, som Massive Attacks *Blue Lines* och Björks *Debut*, låter *Screamadelica* lika förkrossande bra idag. Inget annat band har lyckats skapa ett lika perfekt möte mellan rock- och dansmusik. Budskap? "I'm gonna get high until the day I die".

Uppföljaren *Give Out But Don't Give Up* blev något av ett antiklimax. The Scream's åkte till den amerikanska södern och gick vilse bland för mycket knark och för mycket boogierock.

Vanishing Point var deras andra stora mästerverk. Primal Scream skrev några av sina bästa låtar någonsin och smyckade ut dem med dub, krautrock och samplade filmrepliker från b-filmen som gav albumet dess namn. Och låt några månader senare Adrian Sherwood göra en psykotisk dubversion av skivan.

Och så den urskilningslöst aggressiva *Exterminator* som föddes ur ilskan över NATO:s globala fascism.

Men att fråga Bobby om Primal Scream's gamla skivor är inte stor idé.

– Jag lyssnar inte på dom. Vi ser aldrig tillbaka, bara framåt. När skivorna är inspelade och vi spelat låtarna live så blir dom... någonting annat. Fast jag spelade faktiskt *Accelerator* hemma hos min flickvän nyligen och den låt fruktansvärt bra.

Den politiska ilskan som präglade *Exterminator* skulle egentligen följas upp med en ännu kraftfullare attack på den nya skivan. Så blev det inte. Efter den 11:e september valde man att helt och hållet göra om refrängen på den redan innan terrordåden kontroversiella låten *Bomb the Pentagon*. Den heter numera *Rise*.

– Den ursprungliga titeln hade förstört låten. Den var alldeles för uppenbar och sensationalistisk. Rock'n'roll måste ha mer mystik över sig än så. Och låten handlar om så mycket mer än den där raden. Om alienationen av arbetarklassen. Pornografiseringen av militarismen. Drogkulturen som ett sätt att kontrollera folket.

Ni spelar i Arvika i sommar.

– Yeah, vi gillar festivaler i Sverige. Det är alltid bra atmosfär och folk här verkar gilla Primal Scream, i... säg Tyskland, har ju ingen hört talas om oss.

– Visste du att Destiny's Child spelade i Stockholm igår förresten? Ingen sa något

till mig. Jag hade verkligen velat gå och se dom.... Beyonce, can you handle this?

Plötsligt får Bobby syn på vad som visas på MTV som står på tyst inne på hotellrummet. Japp. Det är Sugababes.

Han rusar fram till tv:n och vrider upp ljudet. Sedan ropar han på Mani som nyligen dykt upp ute på balkongen och ögonblicket senare sitter även Mani klistrad framför tv:n.

– Den är otroligt bra, säger Mani.

– Det är en klassiker, säger Bobby.

De är närmast i extas. Bobby demonstrerar för Mani hur Sugababes rörde sig när de var med på Top of the Pops. Mani försöker engagera Bobby i frågan om huruvida den blonda tjejen som ersatt den rödhåriga tidigare var med i

Atomic Kitten eller inte. Och så tar låten slut och Bobby sätter på Big Star igen.

Tre veckor tidigare. Mani sitter i sin lägenhet i Manchester och gör telefonintervjuer. Manchester är kallt och grått och fruktansvärt enligt Mani. Inspelningsarna av albumet är vid den här tidpunkten inne i sin slutfas. Mani låter entusiastisk när han pratar om skivan.

– De elektroniska rötterna från *Screamadelica* finns där och en stor dos punkrock från *Exterminator*. Det är... förvirrande elektronisk punkparanoia och vi är väldigt stolta över det. Det är hemskt trevligt att vara med i Primal Scream just nu.

Andrew Weatherall är tillbaka som producent på några låtar.

– Och det är jättebra. Andrew sviker en aldrig, han vet vad han gör och han vet vad Primal Scream handlar om och det han gör åt oss blir alltid väldigt, väldigt bra.

Men när ni samarbetade med honom på *Vanishing Point* körde väl allt ihop sig?

– Jo, men jag tror att alla var lite uppfuckade den gången. Primal Scream var uppfuckade av droger och annat och Andrew visste nog inte vart han var på väg med skivan. Men jag tror att alla har vuxit upp lite sedan dess, blivit mer mogna och kanske lite mer självsäkra, så jag tror att det här var rätt tidpunkt för Andrew att jobba med oss igen.

Ni lyckades få Giorgio Moroder att jobba med er?

– Ja, Giorgio gör ett par mixar åt oss. Vi har ju en mer elektronisk inriktning på den här skivan och Giorgio är kungen av electronica.

Gillar du disco?

– Jag älskar disco! Jag tror att alla i Primal Scream varit förälskade i disco ganska länge nu. Om vi kunde göra disco med punkgitarrer tror jag att det skulle kunna bli väldigt bra. Det skulle i alla fall vara en underlig kombination.

Ni har dessutom haft Kate Moss och Robert Plant inne i studion?

– Ha ha ha, visst är det helt jävla bisarrt? Vi träffade Robert på puben runt hörnet från studion

och frågade honom om han ville spela munspel på en låt på skivan och han sa "visst, jag är där halv fyra i morgon" och han dök bara upp och spelade och det blev jättebra.

Och Kate Moss?

– Kate hade aldrig sjungit på en skiva förut men hon var toppen. Inte alls bara ett vackert ansikte.

Så det kommer inte låta som Naomi Campbell-skivan då?

– Ha ha ha... nej. Kate Moss har mycket mer koll än Naomi Campbell någonsin skulle drömma om att ha.

Mani – eller Gary Mounfield som han egentligen heter – blev medlem i Primal Scream hösten 1996, strax efter att de spillror som återstod av hans förra band Stone Roses slutligen lagt ner verksamheten. Stone Roses hade då spenderat fem år och ett okänt antal av skivbolagsmogulen David Geffens miljoner på inspelningarna av sitt andra och sista album *The Second Coming* – en skiva som varken kommersiellt eller kvalitetsmässigt blev vad någon hade hoppats på.

– Det är lite sorgligt. Vi levde aldrig ut vår potential, vi kunde blivit så mycket bättre än så men vi orkade bara inte anstränga oss på slutet. Efter alla rättgångarna (mot skivbolaget Silvertone) hade vi förlorat mycket av magin.

Vad skulle du gjort om du inte gått med i Primal Scream?

– Gud... ingenting är uteslutet. Jag skulle kunna suttit i fängelse, langat droger... jag vill nog helst inte tänka på det. Att gå med i Primal Scream var det bästa som kunde hända mig. Det räddade på sätt och vis mitt liv.

Vad är den största missuppfattningen om Primal Scream?

– Att vi är ett gäng psykotiska heroinmissbrukare. Kanske förut, men absolut inte nu. Visst, vi röker gräs och så ibland, men det finns inga riktiga heroinproblem i bandet längre. Jag tror inte att droger kommer ta död på någon i Primal Scream. Vi är ett mycket renare band nu än vi någonsin varit och det beror nog på att vi varit tvungna att växa upp. Vi är inte så unga längre, vi är ju närmare fyrtio allihopa. Flera av oss har dessutom

blivit pappor, Andrew och Bobby har varsitt barn, Robert Young har två... det får en nog att se annorlunda på livet. Det har blivit dags att bli män.

Och efter konserterna i sommar kommer ni gå direkt till hotellrummen, dricka en kopp té och lägga er tidigt?

– Ha ha ha... nej! På turnéerna är det partytime för The Screams. Men vi kommer kanske inte festa *lika* vansinnigt som förut.

Ni har döpt om *Bomb the Pentagon* till *Rise*?

– Ja... om vi hade släppt den som *Bomb the Pentagon* hade det förmodligen blivit upplopp på gatorna och vi hade omedelbart fått sparken från vårt skivbolag. Vi har fortfarande för mycket att säga för det. Dessutom var det helt vanliga människor som dog... om man bortser från Pentagon, och det hade varit oräddigt och respektlöst mot dem. Det är synd egentligen för jag tycker att *Bomb the Pentagon* var en fantastisk låt och den skrevs långt innan den 11:e september. Sedan hände det där och det fuckade upp oss lite.

Hur tycker du att världen har förändrats efter den 11:e september?

– USA har fått fritt fram att bomba sönder vilket land dom vill och resten av världen har slutit upp i ledet bakom dem. George W Bush är en cowboy och jag har inte känt att världen varit så här hotad sedan Ronald Reagan satt med fingret på avtryckaren. Det är farliga tider vi lever i.

– Sedan 1946 har USA varit inblandade i nästan varje krig på planeten och jag tror att de var för blasé för att tro att de själva skulle kunna bli attackerade. Jag tror att det var en chock för etablis-

manget i USA att någon kunde göra det där. Men det är deras eget fel. Om dom inte lagt sin näsa blöt i alla andras angelägenheter så hade dom blivit lämnade ifred.

Ni attackerade NATO kraftigt på förra skivan.

– Vi försökte stå upp emot deras imperialistiska militarism. Vi älskar Amerika och vi älskar folket och vi älskar musiken. Vi gillar bara inte hur deras regering behandlar resten av världen. Det är som om varenda land har blivit ett flygfält för amerikanska och brittiska plan som är på väg att bomba sönder något tredje världen-land. Det måste finnas någon opposition emot de här människorna annars kommer dom bara fortsätta att mörda folk världen över och ta kontroll över allt. Någon måste säga åt dom att dra åt helvete och lämna världen ifred. Jag har läst att du bad vice premiärminister John Prescott att hälsa Tony Blair att du skulle nita honom om du fick chansen.

– Yeah, jag såg Prescott på Burger King av alla ställen och gick fram till honom och skällde ut honom för killen är en bedrägare och Tony Blair är en jävla bluff. När han valdes pratade han en massa om den brittiska musikindustrin och Stone Roses och Oasis... vilket han bara gjorde för att få ungdomsrösterna. Han är en fitta. Om jag någonsin ser honom kommer han få stryk.

Du gillar inte att leva i Tony Blairs Storbritannien?

– Jag gillar inte att bo i Storbritannien överhuvudtaget. Men tyvärr är det här vi bor och här vi måste göra vår musik. Förhoppningsvis blir vi någon gång till-

räckligt framgångsrika för att kunna flytta härifrån.

Hur är tillståndet för brittisk musik då?

– Om jag ska vara ärlig så tråkar det mesta byxorna av mig. Alla dom här banden... Starsailor och Travis och jävla Coldplay... det är så tryggt, så fegt. Dom tar inga risker. Jag gillar musik som får nackhåren att resa sig och får det att kännas som om jag blivit injicerad med elektricitet. Men det finns nästan inga band i Storbritannien som gör sådan musik idag.

Vad lyssnar du på för musik?

– The Hives och Soundtrack of Our Lives. Dom har gjort mig glad över att det finns band som fortfarande är rock på riktigt. Jag gillar verkligen det som händer i Sverige just nu. Vi ska ta med oss Sahara Hotnights som förband på några konserter. De är rock'n'roll.

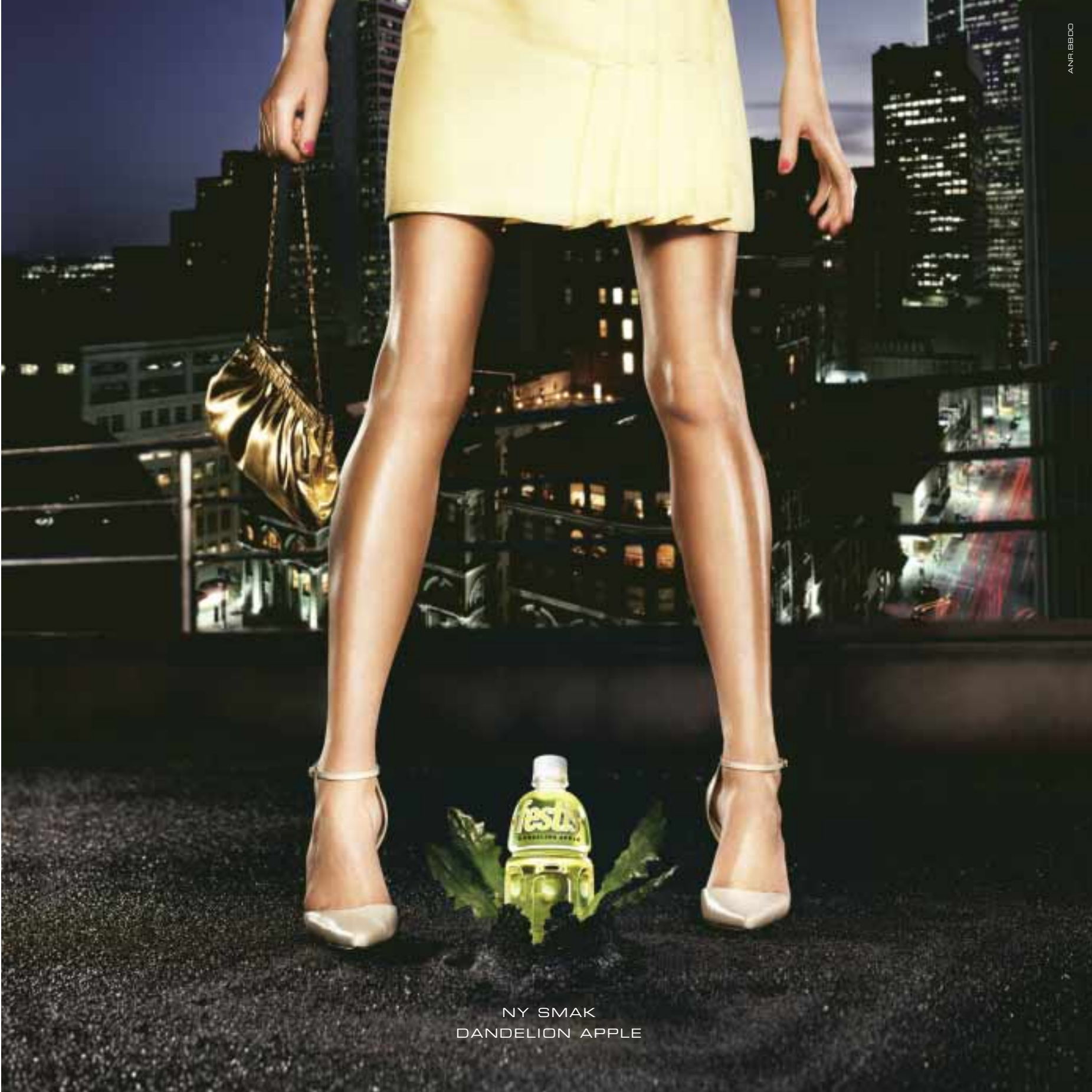
– Ha ha ha, sa han det? Att han bara lyssnade på svenska band? Tja, om han säger det kanske han gör det, ler Bobby. – Du får inte skriva det här nu, för då kommer det verka som vi försöker ställa in oss för den svenska publiken hela tiden, men när Sverige slagit England i fotbolls-VM planerar Andrew Innes [gitarrist i Primal Scream och skotte] att trycka upp gula och blå Primal Scream-t-shirtar med resultatet på ryggen för att göra alla engelsmän förbannade.

Om nu bara Teddy Lucic hade fått in den där bollen vid sitt friläge hade Primal Scream kunnat göra sommarens bästa t-shirt. Nu får vi istället nöja oss med att de förmodligen gjort sommarens bästa album.

text:
Thomas Nilson
tn@groove.st

foto:
Johannes Giotas
foto@groove.st

NY SMAK
DANDELION APPLE

Böcker

Lagom till solen är det ett odelat nöje att kunna presentera en sida varmt rekommenderad sommarlitteratur. Och den här gången finns det mer än bara de tre recensioner pappersutgåvan erbjuder. På Grooves hemsida går dessutom att läsa Peter Sjöbloms djupdykning i King Crimson och Gary Anderssons, enkom för er skull, reder ut begreppen "Race, place and space" i rapmusiken.

Dan Andersson/bokredaktör

Kerstin Björk

"New York Rocker – My Life In The Blank Generation"

GARY VALENTINE
Sidgwick & Jackson

"Jag hade hört The New York Dolls första platta och jag gillade den." Redan där, i första meningen, sätts tonen för nästföljande 270 sidor. Där, under The New York Dolls St. Valentine's Day Massacre Show den 15 februari 1974, bestämmer sig 18-åriga Gary Lachman för att det där är något han vill vara en del av och inleder, som Valentine, sju år av rock'n'roll. 1981, 25 år gammal, pensionerar han sig. Inte för att han har något val – New York tröttnade ganska snabbt på honom. Inte heller har han mycket att visa från sin tid i _generationen: bas på Blondies första album, sitt namn på två av bandets låtar, däribland debutsingeln *X-Offender*, samt en singel med egna projektet The Know. Det är, i stort sett, allt. Och historien hade mycket väl kunnat sluta där om det inte varit för *New York Rocker*, Valentines självbiografiska redogörelse för 1970-talets New York och vad som kom att kallas punk.

Iklädd solglasögon och en smal svart slips guidar Valentine läsaren från det CBGB's som våren 1974 bara var ännu en bar på Manhattan, via de första stapplande repeti-

tionerna med Blondie, in i det New York många före honom försökt fånga men endast ett fåtal kommit närmre än anekdoterna. För Valentine omgärdar ingen romantik staden, eller tiden, och inget annat än han själv och ett antal misstänkt kvicka one-liners ställs under nämnvärt smickrande belysning. Möjligen prioriterar han sin egen historia på bekostnad av sitt liv i musiken – en fyra månader lång turné med punkfarfar Iggy Pop avhandlas lite väl hastigt. Men med undantag för en nypa arrogans och en handfull bitterhet gentemot sina tidigare bandkamrater, levererar Valentine ett omistligt stycke rock-historia.

Dan Andersson

"Isis: A Bob Dylan Anthology"

DEREK BARKER (red)
Helter Skelter Publishing

Sfären "Bob Dylan" rymmer inte bara Dylan själv, utan också ett frikostigt persongalleri av utomstående som gör legenden till vad den är. Som den ökände A.J. Weberman som för trettioåret sedan rotade i Dylans soptunna efter "bevismaterial". Kanske bara en förvirrad hippie med för mycket tid och för lite respekt men likaväl roten till den både löjeväckande och intellektuellt kittlande företeelsen "dylanologi". Det bor en Weberman i de flesta Dylan-fans, men tack och lov lyckas majoriteten hålla honom någorlunda i schack.

Derek Barker har i 17 år gett ut tidningen Isis. I ett hundratal nummer har han publicerat insiktsfulla och roande artiklar i ämnet Dylan. Isis är en vital del av sfären "Bob Dylan". I *Isis: A Bob Dylan Anthology* samlar han några av dessa essäer, artiklar och intervjuer, plus en del tidigare opublicerat material. Det som skiljer boken från de flesta andra Dylan-biografier är att den berättar rapsoiskt, i nedslag istället för efter en sammanhängande kronologi. Tekniken fungerar förbluffande väl. Det är varierad och underhållande läsning med gott om hejdlösa anekdoter. Visst är analysen av *Time Out of Mind* gaggig, och visst skiljer sig inte skildringarna av tre klassiska konserter särskilt från de knäböjande bootlegrecensioner som finns på nätet många Dylan-sajter. Men dessa mindre plumpar hör till undantagen. Robert Sheltons samtal 1968 med Dylans föräldrar är unikt och belysande. Intervjun med Martin Carthy om Dylans tid i England i början av 60-talet är underbar. Likaså kapitlet skrivna av Dylans gamla turnéledare Al Aronowitz. För att inte tala om Peter Higinsons tillgivna studie *The Psychosis of Dreams*. Trots att den bara bygger på rena antaganden om Dylans förmodade, ständigt underliggande psykos är argumentationen både övertygande och ödmjuk. Higinsons avsnitt är ett exempel på Isis-antologins trumf: man kommer Bob Dylan lite närmare. En illusion antagligen, men likväl en fröjd för sansade fans som mini-Webermän tillika.

Peter Sjöblom

"To Major Tom – The Bowie Letters"

DAVE THOMPSON
Sanctuary Publishing

Det finns människor som Gary Weightman. Sedan han var tolv år gammal – strax efter David Bowies framträdande på *Top of the Pops* sommaren 1972 – har han skrivit och skickat hundratal brev till sin idol, utan att någonsin få ens ett livstecken till svar. För de flesta hade det kanske stannat vid de första nervösa kontaktförsöken. Men för Weightman, som behöll kopior av breven, fortsatte det i över 30 år, från Bournemouths internatskola, via anställning på en av Londons resebyråer, till fru, barn och hus i förorten. De här människorna, de finns.

Sedan finns människor som Dave Thompson.

Thompson, som tidigare gjort sig ett namn inte minst med Bowiebiografin *Moonage Daydream* från 1994, har i antologin *To Major Tom – The Bowie Letters* samlat Weightmans korrespondens med sångaren. Tanken, konceptet, är en slags subjektiv realtidsbiografi, där alla vändningar och tvära kast behandlas utan förmånen att kunna placera dem i det större sammanhang som efter hand utvecklades till Bowies kameleonkarriär. Helheten avtäckas skiva för skiva, skepnad för skepnad, i brev efter brev som samtliga bidrar med ytterligare en bit till pusslet Bowie. Men trots att det finns människor SOM honom, finns inte Gary Weightman, annat än för att berättat historien om David Bowie. Och visst är det, med undantag för ett antal onödigt utdragna "Ursäktat att jag inte skrivit till dig på ett tag, men...", en fascinerande bild som målas upp till förmån för de som inte var med. Men fanatiker som Weightman, som lever sina liv genom popidoler, de är en sorts människor. Thompson, som hängivet kastar sig in i 30 år av allt från musikhistoria och världspolitik till kommungränsdragning och fingerar en halv livstids korrespondens för att berätta historien om David Bowie, är en annan. Och efter 370 sidor av *To Major Tom* framstår Weightman som normal i jämförelse...

Dan Andersson

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

PRIMAL FEAR "BLACK SUN"

Klassisk power metal med progressiva inslag, när den är som allra bäst. Medlemmar från Gamma Ray och Sinner.
NB 5002 / NUCLEAR BLAST

SIRENIA "AT SIXES AND SEVENS"

Fantastiskt debutalbum från ex-Tristania sångaren Morten Velds nya band! Goth metal extravaganza.
NPR 105 / NAPALM

VINTERSORG

"VISIONS OF THE SPIRAL GENERATOR"

Nytt album från den obestridda kungen av skandinavisk folkmusik-metal! Given storsäljare!
NPR 107 / NAPALM

MANOWAR "WARRIORS OF THE WORLD"

Manowars första album på sex år visar att bandet är tillbaka i toppform. Tung och episk metal av klassiskt Manowar-snitt.
NB 7152 / NUCLEAR BLAST

SATYRICON "TEN HORNS TEN DIADEMS"

Den ultimata Satyricon-samlingen! Summerar bandets 10-åriga karriär med 10 låtar, varav två exklusiva!
Se: www.satyricon.no
FOG 30 / MOONFOG

ALABAMA THUNDERPUSSY "STARRING AT THE DIVINE"

Stoner blandas med tung sydstatsrock och whiskey-indränkt rock n'roll. Och med det namnet är det ju omöjligt att misslyckas!
RR 65262 / RELAPSE

DUMPER "DUMPER"

Stenhård, melodlös industrikryddad glam-hårdrock, levererad som ett blytungt knytnävsslag.
BMCD 163 / BLACK MARK

HIGH ON FIRE "SURROUNDED BY THIEVES"

Dessa yankees håller flaggan i topp och kör Black Sabbath, Velvet Underground och tidiga Pink Floyd i en cementblandare så propparna ryker! Missa inte!
RR 6529 / RELAPSE

THUNDERSTONE "THUNDERSTONE"

Nya finska stjärnskottet Thunderstone levererar hård och melodisk power metal i toppklass. Stratovarius möter Helloween.
NB 10022 / NUCLEAR BLAST

LORD BELIAL "ANGELGRINDER"

Ett av Sveriges bästa black metal band är tillbaka med ett nytt mästerverk. Djävulskt brutal metal med melodlösa inslag.
NFRCD 58 / NO FASHION

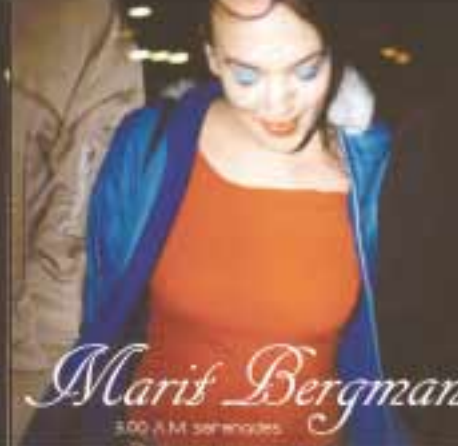

HAMMERFALL

"THE TEMPLAR/RENEGADE CRUSADES"

Sveriges heavy metal kungar nummer ett, återvänder med en riktigt fullmatad DVD & VHS.
NB 5992 / NUCLEAR BLAST

3,5

När hon sjunger om hur hon velat spela Red House Painters All Mixed Up för killen som det precis tagit slut med vill man bara krama henne.
Anders Jaderup/Sydsvenskan

Popmelodierna tillåts att forsa fram i kaskader när det behövs och i Keanu Eyes får gamlingarna i Velvet Underground komma in på besök.
Stefan Malmqvist/Svenska Dagbladet

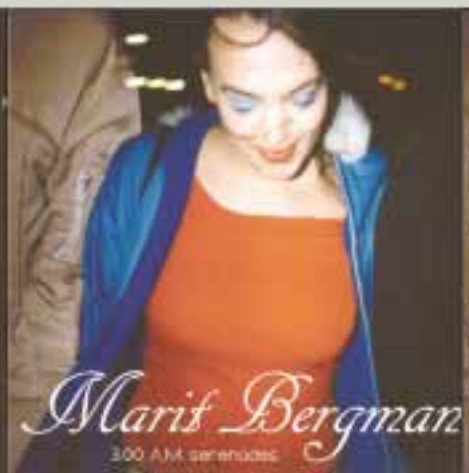
Hon kan fortfarande ta i från tårna och det är bra skrammeltryck i en låt som You did not love me at all. Jag gillar det.
Johan Lindqvist/Göteborgs-Posten

Det är förkrossande bra.
Markus Larsson/Aftonbladet

[R] [R] [R] 1/2

Allting fungerar alldeles perfekt på hennes skiva, ren och kär gladpop med bitande vilja-göra-detta-bra-refränger som gör lyssnaren häpen.
Joakim Idering/Revolver

**BORDER
MUSIC**

www.border.se tel. 031-190800 fax 031-191599

...alltid steget före

Släpp hästarna fria. Låt ängarna blomma. Spring genom sommarnatten. Palla äpplen. Gå på konsert. Nu tar vi ledigt till september. Kolla på www.groove.st för de recensioner ni saknar. Eller så syns vi på någon festival i sommar.

Per Lundberg G.B./skivredaktör

AFTER FEED-BACK "The First Emotion"

Nu Metal/VME

Alla som tycker att After Feed-Back har ett dåligt namn räcker upp en hand. Som tur är behöver det inte betyda att musiken är dålig. After Feed-back låter Korngitarer, de låter P.O.D., de låter Dennis Lyxzén, de låter hip-hopmetal och nu metal. Det rockar.

Btad med det gåtfulla bandnamnet bildades två år efter OS i Barcelona i Barcelona. Just det, i Barcelona. Och det svänger bra om katalonernas platta. After Feed-back består av sex bandmedlemmar. Det inkluderar en DJ som kör samplingar och scratchar. Det svänger.

The First Emotion är tolv låtar lång. Ganska jämnbra, ingen som sticker ut, inte heller någon som sticker in. Ja, ja. Alla låtar ligger på G som i godkänt, alltså. Det räcker. Torbjörn Hallgren

APHRODITE "Aftershock"

V2
För något år sedan var det ungefär lika coolt att gilla svenska dansband som drum'n'bass. Men d'n'b blev aldrig totalknockat. Genren vilade bara upp sig, reste sig på nio och är nu redo att svara kritikerna med ett par feta jabbar. Dieselboy, Adam F & J Majik och Aphrodite är bara några som nu visar ett suveränt fotarbete och hårt nyp i handskena.

Efter ett kort *Intro* smäller Aphrodite in första högern med *Heathaze*. Det är intensivt, svettigt och riktigt jävla bra. Sen blir det bara bättre. *Put a Cut On it* är en explosiv junglesmäll som ingen kan stå rak för. Rah Diggas rap på den är så vass att man börjar undra om inte Aphrodite kör med granatsplitter i ljudmixen. Men *Aftershock* har mer än aggressiv jungle och det är därför jag gillar den så mycket. *Hoochie* med sina Massive Attack-samplingar och *Be With Me* är d'n'b med en stor dos tripphop. I *Culcutta* blandas atmosfäriska orientaliska klanger in. En platta man måste ha helt enkelt!

Mats Almgård

ARCHIVE

"You All Look the Same to Me"

Warner
Denna platta är symfonisk, luddig i kanterna, snudd på sakral, utdragen och... alldeles fantastisk. Själva pratar brittiska trion Archive om rockmusik, men då menar de så som Pink Floyd tolkade genren för 15 år sedan.

Första spåret på *You All Look the Same to Me* heter *Again* och är drygt 16 minuter lång. Det är ett av de mest rörande musikstycken jag hört sedan Roger Waters sjöng om månens mörka baksida. Låten pulserar och vibrerar, lyssnaren kastas mellan att känna livslust och att drabbas av uppgivenhet. Pompos rock har sällan låtit bättre eller mer hud-

lös. Denna exceptionella uppvisning fortsätter sedan i spår som smygande funkynget *Numb*, hektiska episet *Finding it So Hard* och spröda *Meon* där sångaren Craig Walker ackompanjeras av gråtande stråkar.

Som helhet uppfattar jag *You All Look the Same to Me* som en osannolikt stark platta som inte sticker ut bara på grund av den höga kvaliteten, jag har inte hört någon artist göra sån här musik på bra många år. Det kanske är dags för fler att följa efter nu?

Gary Andersson

BLAO "The Album"

Blao/Border
Hiphop- och soul-kollektivet Blao hamnade efter den lovande debuten för några år sedan i ett slags väntläge med stämpeln osvenskt. Men inget bolag verkade veta riktigt vad de skulle göra av Blao. 1999 när deras första promo-samling kom sökte alla efter rappare och vokalister på svenska men Blao fortsatte en trögt. Kollektivets laguppställning är i dagsläget Jaqee, som gör smäktande soul, och de mer bångstyriga rapparna Glaciuz The ICY, Sublime PH, Split Personality och Spec.

På nya *The Album* består den höga klassen men det går inte att komma ifrån att Jaqee och Glaciuz The ICY svänger hårdast. Deras prestationer var och för sig och tillsammans är läskigt bra. Glaciuz flyter som en väloljad cykelkedja och Jaquees röst förmedlar total närvaro. Kanske behöver Blao en rejäl hit för att även en bredare krets ska förstå deras talang. Varför inte starka och klistriga *V.I.P.* eller rumpskaksvänliga *Goin On?*

Björn Magnusson

DAVID BOWIE "Heathen"

Columbia/Sony
Bowiefans världen över håller andan: Tony Visconti är tillbaka som producent, Bowie har bytt skivbolag, han gör covers av Pixies- och Neil Young-låtar. Men vi kan vara lugna. Det var länge sedan Bowie gjorde bort sig (någon som minns Tin Machine eller *Never Let Me Down?*). Men allt är glömt och förlåtet.

Heathen är väldigt lätt att ta till sitt hjärta, speciellt i jämförelse med hans två senaste platlor som varit lite för konstnärliga och distanserade för min smak. Tony Visconti var senast inblandad på 1980 års *Scary Monsters* men *Heathen* är inte en så karaktäristisk Visconti-produktion som *Low* eller *Heroes*. Bowie har alltid varit starkt beroende av sina medarbetare och musiker och det som ofta kan hända är att personen Bowie försvinner ut i periferin, men inte här. På *Heathen* står han i centrum som stark låtskrivare och framförallt sångare. Så bra och självsäker har han inte låtit på länge. Alldeles säkert har *Heathen*

varit kul att göra. Bara idén att spela in Pixies-låten *Cactus* säger mycket om en mer avslappnad inställning. För övrigt en av höjdpunkterna är Bowie gör den till sin egen och tar fram något nytt av en låt som tidigare var väldigt mycket tidstypt Pixies. Andra höjdpunkter är vackra *Slip Away* som för tankarna till *Station to Station* där Bowie sjunger nästan lika bra som i *Wild is the Wind*. Smått desperata *Afraid* är en lysande rocker. Neil Youngs *I've Been Waiting for You* är inte direkt nödvändig men görs med trovärdig glöd.

Heathen är ett viktigt album för Bowie, just för att han nu skakat av sig de värsta pretentiösa konstambitionerna. Något som han tvingade på sig själv för att skapa av det kreativa vakuum och dåliga rykte som åttiotalet innebar. Med *Heathen* har åtminstone jag fått tillbaka den David Bowie jag längtat efter länge.

Jonas Elgemark

THE CARETAKER "A Stairway to the Stars"

V/Vm Test
Zombierna har tagit över balsalen. Din danspartner har legat i jorden sedan 40-talet. The Caretaker (han med tvillingdöttrarna i *The Shining*) står för musiken, hans samling med bortglömda balsalsklassiker har spenderat de senaste 60-70 åren i limbo. Hans grammofon går i fel hastighet, och ljudet från de gamla högtalarna försvinner i ekot i den gigantiska salen. *A Stairway to the Stars* är definitivt en värdig efterföljare till Aphex Twins *Selected Ambient Works II*. Obegagnat bra.

Henrik Strömberg

CEE-LO "Cee-Lo Green & His Perfect Imperfections"

Arista/BMG
Cee-Lo Green är en slätrakad 26-åring från Atlanta som ser mätt ut. Men trots att Cee Lo, förutom med sin egen grupp Goodie Mob, medverkat på skivor med bland andra Outkast, De La Soul, Common och Lauryn Hill visar han på sin debut en osviklig hunger. *Cee-Lo Green & His Perfect Imperfections* är en eklektisk skruvad stuvning med den ständiga huvudingrediensen funk. När han medverkade hos David Letterman och spelade den kanske allra starkaste låten *Closet Freak* inkorporerade han Rick James klassiker *Superfreak* och vid en annan spelning lär han gjort Spandau Ballets *True* vilket kanske säger en del om Cee-Los sätt att rita en egen karta.

Cee-Lo har fått ett minst sagt bra mottagande och det är inte svårt att ställa sig i kön. *Cee-Lo Green & His Perfect Imperfections* är ett dubbelt musikaliskt Kinderägg där Cee-Lo själv står för godsakerna som sångare, rappare, låtskrivare och producent. Men äget innehåller också en smittsamt svängig odefinierbar drog som även du bör upptäcka.

Björn Magnusson

DANZIG "7:77 Lucifer"

Spitfire/Playground
Flummig, flummig, flummig, bra och spännande. Danzigs senaste platta är en upplevelse. Han experimenterar hej vilt och vågar där andra rockers i hans ålder lever på hoppet att kidsen ska upptäcka deras gamla platlor.

Glen Danzig har själv producerat stuket och slutprodukten är excellent. Varje låt är lika individuell som grönsakerna i Billhalls frukt- och grönsaksdisk. Svårt att säga vilken låt som är coolest. *Wicked Pussycats* lojar hiphopstil, *Angel Blakes* blockflöjt och *I Luciferis* intro är grejjer som inte hackor rår på. *God of Light* och Black Sabbath-inspirerade *Naked Witch* skulle ge Gunde Swan stäpås, om han gillade Danzig vill säga. En del gamla fans misstyper säkert ändå. Glen låter ganska sällan en gammal ylande Elvis, men variationen i rösten tycker jag är till fördel mer än nackdel.

Torbjörn Hallgren

DIVERSE ARTISTER "Adorable"

Pitch Adjust
Denna samling kommer förmodligen bli mitt soundtrack till sommaren 2002. Jag hoppas att sommarkvällarna blir lika ljumt smekande som dessa houselåtar. Det är självfull, varm och vacker deep house i alla elva spår.

Bäst är Ronin feat. Astrids *You Give Me* där de svepande househarmonier matchar Astrids nyanterade stämma perfekt. Fast det finns många andra höjdpunkter på plattan: Tapani Tolpanniemis *Jazzin' Around* är funkigt bra, Physics feat. Lou Lous *City Lights* är en perfekt följeslagare i storstadssommaren. Musik som passar lika bra till en tillbakalutad dag på stranden som till en kall öl på ett svettigt dansgolv. Sommaren är här...

Mats Almgård

DIVERSE ARTISTER "Rough & Tough – The Story of Ska 1960-1966"

Trojan/Border
Trotjänaren Trojan fortsätter att pumpa ut musik från Jamaica. Den här gången med ett dubbelalbum som genom 52 låtar täcker in den livaktiga ska-perioden. Självfallet håller materialet skyhögt klass och här finns klassiker som *I'm in the Mood for Ska*, *Jezebel*, *Miss Jamaica* och *Doctor Dick*. Men mycket av materialet kan hittas på *Trojan Ska Box Set* och det känns onödigt att äga båda två.

Robert Lagerström

DJ SHADOW "The Private Press"

Island/Universal
Josh Davis älskar musik. Obskyr, okänd, oexploaterad musik. Han gillar det så mycket att han gör ett helt album om det. Han gör det för sig själv, men också för alla kämpande

Album

Som sagt, den genomgående policyn i denna spalt har varit att försöka skriva upp ny musik. Visst, jag slänger mig kanske lite vårdslöst med superlativen men många gånger är det befogat. Det är ofta ett stort steg mellan de som avhandlas här och merparten skivor som trillar in. Denna omgång var glappet betydligt mindre. Antingen har mina krav höjts eller så sjunker den genomsnittliga kvalitén i takt med att dygnstemperaturen ökar.

Därför plockar jag först fram **Kelly 8** som var på håppet att komma med i förra numret. Deras aggressiva knävelrock lyckas på underliga vägar trassla sig igenom alla klichéer inom den hårdare alternativrocken. Lite Albini plus en hel del Umeå-emo men med betydligt starkare sångmelodier. Finfin balans mellan stenhårt slammer och muntert hopp. Ta därför tag i Pelle Gunnerfeldt så ordnar sig säkert saker och ting!

Mer skrammel från **Alarma Man** som på båda sina inskickade skivor stilrent lotsar sig genom punkig instrumentalsurf. Vansinnes-tempo i klass med tidiga Man or Astro Man?, avigt och dissonant plus naturligtvis snortajt. Mer spacerock än western-nostalgi. Har de Devo-looken på scen kan framgången bli enorm.

Några som definitivt inte hymlar med western-nostalgin är **Quaterhorse**. Gödseldof-tände lantlighet snyggt lirad av en sextett. Sångaren Michael Hanssons extremt behagliga röst ligger inte speciellt långt ifrån Loosagoats-Christians vilket muntrar upp mig ännu mer. Dessutom har de turen att ha en begåvad munspelare och viljan att arrangera snygga körer, vilket är ovanligt.

Jag släpper taget om gitarrerna tillsammans med **Convov** och **Donkey on Da Beatbox** som båda rör sig i electropop/nintendo-land. Speciellt Convov övertygar mig om tjusningen med sinusvågor och monofona dataspelsmelodier. DoDB är möjligtvis något mer dansinriktade men även de kan bli värddiga arvtagare till Puss eller Pluxus så småningom.

Aubergine Soul har däremot råd med en sampler och fyller den med klassisk soul och skön disco. Avalanches lekfullhet korsas med ett oemotståndligt sväng och kärlek i maskinerna. Perfekt på en sveltig sommarklubb eller i en Kadett med bristande ljudåtergivning som kompositören själv föreslår. Pressa en 12" blir min högljudna uppmaning.

För kontakt:

Kelly 8: jacob@matador.se

Alarma Man: Hjortronhagsg. 8D, 413 17 Gbg

Quaterhorse: quaterhorse@listen.to

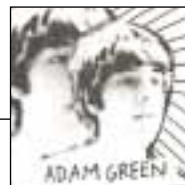
Convov: pepperkaksninja@hotmail.com

Donkey on Da Beatbox:

per.lindkvist.536@student.lu.se

Aubergine Soul: auberginesoul@hotmail.com

Fredrik Eriksson

musiker som aldrig får någon mainstream-uppmärksamhet. För den här plattan är, som dess föregångare var, samplingsbaserad. Tidningen Muzik beskrev DJ Shadows förra fullängdare *Endtroducing...* som kom för sex år sedan som det bästa dansalbum som gjorts. Får man ett sådant benämning så är det klart att man tar extra tid på sig att sammanställa nästa.

Det hade nog inte behövts, men han hade fullt upp med turnerande och en mängd olika sidoprojekt. Bland dessa UNKLE-kollaborationen med James Lavelle och Brainfreeze-projektet med Cut Chemist från Jurassic 5, båda genomförda med stor framgång. Man kan också säga att dessa projekt har rötter i hiphop men är så mycket mer än så. De är ljud-kollage samplade, skapade och förfinade av musiker i sann Double Dee & Steinski-anda. Precis så är det också med *The Private Press*. Att kalla det för ett hiphop-album är fel. Att rabbla upp musikstilar som inkorporeras känns onödigt. DJ Shadow har tagit på sig sin diplomatisk-supermankostym och skapar ett alster som bara kan beskrivas som underbart! Knappast nydanande, med producerat med en sådan finess och klass att man måste inse att DJ Shadow håller fortet.

Peter Jernberg

ELF POWER

"Creatures"

Shifty Disco/MNW

Ibland känns det skönt att ha fel. I årets första nummer av Groove oroadde jag mig i en recension av Elf Powers *The Winter is Coming* som fick vänta 18 månader på europeisk distribution, för att bandets då nyligen inspelade uppföljare *Creatures* skulle dröja lika länge. Men, nej då, det tog bara några månader, varefter den engelska etiketten Shifty Disco belönade de tålmodiga med 34 minuter av den mest självklara, effektiva och melodistarka folkpopp Athensbandet frammanat hittills under sin åtta år långa karriär. Poplåtarna som alltid vilat där, bakom en vägg av experimentlusta och nyfikna arrangemang, lyfts fram i en mer tillbakalutad inramning av elgitarrer och stämsång. Tyvärr innebär *Creatures*, Elf Powers tredje europeiska album på lite mer än ett år, att bufferten av tidigare triumfer är uttömd. Om inte Shifty Disco letar sig ännu längre tillbaka i arkiven kommer trogna fans den här gången verkligen få vänta på en ny skiva.

Dan Andersson

FAULTLINE

"Your Love Means Everything"

Blanco Y Negro/Warner

Det är mörkt och varmt. Det är elektroniskt och det är indie. Det är riktigt bra sång, bland annat av Chris Martin från Coldplay och Michael Stipe från R.E.M. Det är samma känsla som Massive Attacks *Mezzanine*, fast utan hiphop

och reggae. Det är Faultlines nya album, och det borde vara i din skivsamling.

Henrik Strömberg

GASMAN

"The up to No Good Super Champion of the World"

Brickland/VME

Gasman från Sandviken ger allt och lite till när de greppar instrumenten. Det är skönt med band som går direkt på utan krusiduller. Å andra sidan så ska väl inte oi-punk låta på något annat sätt. Full fart från första ackordet, vidare i ett rasande tempo som aldrig verkar vilja ta slut. Vilja och kraft slår oftast finlir och notläsande, Gasman har förmodligen aldrig tänkt på att det ska låta snyggt och välgjort. Med ett stenhårt slag i solarplexus följt av en rak vänster vinner varje match.

Per Lundberg G.B.

GRANADA

"Takes a Lot of Walking"

V2

Med klassiskt mjuka popslingor säkrar Granadas sångerska Anna Järvinen den välkomnande känsla som hennes röst bjuder. Smekande långsamt och melankoliskt skapar pianot och trumpeterna med rösten en bild av murrig jazzklubb med rökiga siluetter på väggarna.

På vissa delar av skivans spår tar instrumenten över helt och för att vara en popskiva känns det ovanligt vad de faktiskt kommer undan med utan att bli alltför pretentiöst konstnärligt. Paralleller går att dra till svenska Grand Tone Music, men där dock Granada bygger ut ljudbilden med en rikare variation av klanger. Med en halv snutt countrygitarr, massa pop och mjuk sammet gör Granada en skiva som får lyssnaren att luta sej tillbaka i en mysig fåtölj, sörpla en kopp te och eftertänksamt fundera på om det egentligen inte är så här musik man borde lyssna på oftare. Och även om *Takes a Lot of Walking* ibland har sina väl långsamma passager finns det nog en hel del att hämta i ett live-framträdande.

Evalisa Wallin

ADAM GREEN

"Adam Green"

Rough Trade/Border

Moldy Peaches ena hälften Adam Green har släppt sitt första soloalbum. Om ni gillar nämnda band borde ni gilla det här. Självt tycker jag att Moldy Peaches är aningen över-skattade. Det är inte särskilt kul när de sjunger om knark och blandar in pubertala sexanspelningar här och där. Överhuvudtaget har jag svårt för musik som är ämnad att bara vara kul utan något riktigt allvar i botten. Det känns ungefär som att kolla på Varantern. Greens soloalbum är även det som gjort för skojfriska indiepopgrabbbar. Lagom indie och lagom grabbigt. Vad det gäller den musi-

kaliska talangen så hade Adam kunnat göra en riktigt bra popskiva om han velat. Men med så här mycket ironi, snuskiga texter och förskräckliga (ironiska) gitarrsolon går det knappast att ta på allvar. Har du den här humorn kommer du förmodligen att älska skivan.

Moa Eriksson

GUIDED BY VOICES

"Universal Truths and Cycles"

Matador/Border

Under de 16 år som förflutit sedan skivdebuten har Ohios fyllbultar Guided By Voices bevisat sig allt annat än greppbara. Inte för att musiken är nämnvärt svår att placera – en bra dag gör de storslagen gitarrdriven popmusik, en dålig bara pop. Som sämst är de frustrerande – smått mäterliga *Alien Lanes* (1995) visar med all önskvärd tydlighet vilka höjder de är kapabla att bestiga – men aldrig sämre än bra. Istället är det bandmedlemmarnas galoperande kreativitet det är svårt att hålla jämna steg med. Inte nog med att de, inte minst Robert "Mr GBV" Pollard själv, spottar ur sig sidoprojekt i allehanda konstellationer under mer eller mindre fantasirikt uppdiktade namn, de hoppar dessutom till synes på måfå runt bland de amerikanska alternativbolagen. På något sätt har de alltid haft ett hem i Matador Records och det är det de nu, efter två pausplattor, återvänder med *Universal Truths and Cycles*, 46 minuter tillika 19 fantasieggande titlar av skoningslös pop. Det är hos dem de har haft sina bästa dagar och det här är en av dem.

Dan Andersson

LEE HAZLEWOOD

"For Every Solution There's a Problem"

DIVERSE ARTIST

"Total Lee"

City Slang/Virgin

Lee Hazlewood har dammat i arkivet och hittat tio sparsmakade, utgivna låtar. Ja, egentligen elva med den gömde *For My Birthday*. Resultatet har blivit en riktigt bra platta med ett flertal ädelspår som den Cohen-liknande *Dirtnap Stories* och framfört allt *Your Thunder and Your Lightning*, en låt av bästa Hazlewood-märke.

Total Lee ger artister som Tindersticks, St. Thomas, Jarvis Cocker och Evan Dando en möjlighet att i samlad trupp framföra sina hyllningar till gamle Lee. Ojämnt men med några toppar, bland dem Madrugadas förhållande *Come on Home to Me*.

Peter Sjöblom

ISAN

"Clockwork Menagerie"

Morr Music

Innan Isan började ge ut alltmer formulaistiska album så släppte de en mängd låtar på sju- och tiotummare, seriöst svåråtkomliga vinylskivor från små perifera skivbolag. Nu samlade på den riktigt bra skivan *Clockwork Menagerie*. Isan hade redan från början en obotlig analog

Album

fetisch, men dessa låtar har en mörkare ton, och de naivistiska melodierna som dominerar senare skivor saknas nästan helt. Skön chill-out-musik med bett.

Henrik Strömberg

HÅKAN LIDBO "06.10.60"

Mitek/www.nursery.a.se

Den här mannen har bredd. Enerverande reklammusik, stompande tech-house, finurlig electronica, och det här – minimalistisk men ändå rejält svängande techno. Han sveper in dig i en varm filt av ljud. *06.10.60* är ett 60 minuter långt verk, ständigt muterande, men ändå samma. Det är otroligt hur han vrider och vända på ett begränsat källmaterial, och ändå hålla spänningen uppe. Förklaringen är enkel. Håkan har de bästa ljuden.

Henrik Strömberg

ELENI MANDELL "Thrill"

Hot/MNW

Eleni Mandell är en ung amerikanska som hittills släppt tre album, varav *Thrill* är det andra. Och det är en efterlängtat svensk distribution. Eleni Mandell är nämligen en artist man inte kan sluta lyssna på när man väl börjat. *Thrill* är jazzig, ofta med lite kabaréstuk, och trots att hela albumet är sammanhållet och verkar genomtänkt flyger tankar och referenser runt i huvudet som ystra bin. Det kan låta som en vemodig PJ Harvey i amerikanska storstadsstadsdelar, som ett underjordiskt Vaya Con Dios. Till och med som en kvinnlig Tom Waits, vilket till slut blir en ofrånkomlig jämförelse. Men inget känns tillräckligt. Eleni Mandell är helt egen – det räcker så. *Thrill* är en fullständig upplevelse, en balsam för alla sinnen, och borde vara representerad i varje skivhylla. Lysande. Lysande.

Magnus Sjöberg

THE MO "City Heart"

National

Förra året såg jag The Mo spela på Malmö-festivalen. Trots att de då inte släppt en enda skiva och var så gott som okända, hade de redan en trogen fanskara framför scenen som sjöng med i varendla låt. Små söta popflickor sprang runt och delade ut reklam för deras demo till alla närvarande. Det var omöjligt att missa dem vare sig man ville eller ej. Likadant är det med deras musik. När man väl hört den är det svårt att göra sig av med den. Melodierna biter sig fast i hjärnan och vägrar släppa. Att det här svenska glamrockiga bandet siktar högt märks verkligen men frågan är om de håller hela vägen. De påminner till en viss del om The Ark men med mindre musikal och mer skitigt punksound. Att David Bowie är en av husgudarna hemma hos sångaren Niklas Stenemos behöver man knappast tvivla på. En del

melodier är nära på geniala men ändå kan jag inte helt svälja det. Vissa saker känns lite... tånlånga? Det är som om de nästan vill för mycket ibland. Texten/arrangemanget går lätt över gränsen för vad som är snyggt och blir tillgjort. De hade definitivt tjänat på att tona ner på körandet, saxofonsynthen och de kända tillropen. Men de har som sagt melodier värda att lägga på minnet. Monaco och I'm Gonna Dance är två av dem som det säkerligen kommer skakas till på sommarens spelningar.

Moa Eriksson

MUSHROOMHEAD "XX"

Universal

Efter hiphopkollektiven kom metalkollektiven, såsom Slipknot och American Head Charge. Och Mushroomhead, vars musik påminner om American Head Charge, men med så många kockar blir det även ett eget sound. Och ett bra sound. Mushroomhead rockar aggroröv!

Bandet startade i Cleveland 1993 som ett sidoprojekt, alla spelade då i egna band. Men sidoprojektet blev en kroxolikrass som växte sig större än nån kunde ana. Det sägs att medlemmarna började bära masker för att inte bli igenkända men numer ingår maskerna i en hård image som stämmer överens med musiken; aggressiv rap, metal och technoljud. En hårdare form av Faith No More. Mike Patton håller säkert med när han hör mästergliga *Solitaire Filthy Hands* och pompösa *Never Let Go*. I slutet av 90-talet hade Mushroomhead två dansöser på scenen – Roxy och Horne. Den som ser bandet live till sommaren får veta om så fortfarande är fallet. Hur som helst så lär det vara skarpladdade, sevärda konserter.

Torbjörn Hallgren

NON PHIXION "The Future is Now"

Landspeed/VME

Non Phixion slog igenom 1998 med *I Shot Reagan* som Looptroop senare gjorde om till *Jag sköt Palme*. Två år senare kom *Black Helicopters*, första tolv från efterlängttade fullängdaren *The Future is Now*, och vägen verkade ligga vidöppen för Brooklyn-borna III Bill, Sabac Red, Goretex och DJ Eclipse. Då valde man att hoppa av Matador och ägna sig åt att mest ge ut halvdåliga white labels, och jag var säkert inte ensam om att tro att de inte skulle orka komma tillbaka. Nu är äntligen debutalbumet här och jag vet inte hur stor del av det som legat färdig sedan 2000, men allt låter fräscht och jag har i alla fall knappt hört en enda låt tidigare.

Non Phixion gör som vanligt politisk hiphop kryddad med otroliga konspirationsteorier. Man är arga på allt i samhället där de enda ljuspunkterna är droger, musik och sex. III Bills brorsa Necro har såklart producerat några fina bitar där framför allt *The C.I.A. is Trying*

to Kill Me med suverän stråksampling förtjänar att framhållas. Man har dessutom tagit hjälp av lite större namn, och förhoppningsvis har ingen missat övertunga *Rock Stars* av DJ Premier. Sedan har Pete Rock gjort *If You Got Love* och Large Professor bidrar med tre spår av vilka *Drug Music* är allra bäst. Dessutom har Juju från Beatnuts, som också gästrappar, gjort musiken till *Suicide Bomb*. Den låten bevisar dock bara teorin att Beatnuts sparar alla bra beats till sina egna album. Annars är i stort sett varenda låt bra med undantag för balladen (!) *Say Goodbye to Yesterday*, som trots bra text om livet på gatan faller på sin mesiga sångrefräng. Lite besviken är jag också på *Strange Universe* med MF Doom, som på papperet låter som en klassiker men mest bara är jobbig. *The Future is Now* är ändå det första hiphopalbumet på länge där både text och musik håller absolut toppklass, och det är så klart med god marginal årets bästa hittills.

Daniel Severinsson

PELZIG "Drive Your Engine Clean"

Payola/Border

Tyska femmannakorkester Pelzig överraskar med pigg och lekfull alternativ rock klädd i relativt klassisk dress. Basen och gitarren driver låtarna framför sig medan sången är aggressiv och kantig. *Drive Your Engine Clean* får mig att tänka på hur Mark E. Smith och The Fall kan låta, skevt och kantigt. Och spännande.

Många spår pockar på uppmärksamhet. Exempelvis Afghan Whigs-rykande *Fastball*, försiktiga *Team Wavelab*, stötiga och ryckiga *Mild Shag* med sin mullrande bas, hypnotiska *Motor* och gnisslande mästerverket *Cecilia's On the Run*. Få av plattans elva låtar lämnar mig oberörd. *Drive Your Engine Clean* visar att rockmusiken fortfarande kan kännas uppslående på 2000-talet. Tänk att ett gäng tyskar får mig att tro igen.

Gary Andersson

management by love...

promopop artister på festivalerna i sommar

PARIS
arvikafestivalen

PLANET SUPERFLY
åhhh...festivalen
emmabodafestivalen

Fler tillkommer...
uppdaterad turnélista på:
www.promopop.com

PROMO POP

44lineagency.com

På www.groove.st kan du vinna
nya, fräscha skivor med
följande favoritartister:

Sonic Youth (Universal)

Non Phixion (VME)

Pixies (VME)

Hultsfreds-samling (Sony)

Paola (Virgin)

WWW.BARBARELLA.SE

All you need to know
about body art

New online shop with
awesome body jewellery

PIERCING BRANDING SCARIFICATION

THE PHONE KEEPS RINGING... I FORGOT HOW TO CONVERSE

THE PROMISE RING WOOD/WATER

Produced by Stephen Street and Mario Caldato Jr.

The new album out now
Featuring the single "Stop Playing Guitar"

Appearing at Hultsfred Festival 14-06-02

tpi-online.com / anti.com / foreignisland.com
Anti, Inc. • P.O. Box 10574 • 1001 EN Amsterdam • Netherlands

SOLOMON BURKE DON'T GIVE UP ON ME

THE WORLD'S GREATEST SOUL SINGER RETURNS WITH A
STUNNING NEW ALBUM FEATURING NEW AND UNRELEASED
SONGS BY:

ELVIS COSTELLO • BOB DYLAN • NICK LOWE
VAN MORRISON • TOM WAITS • BRIAN WILSON
AND MORE

THE NEW ALBUM OUT JULY 22nd
PRODUCED LIVE IN THE STUDIO BY JOE HENRY

P.O. BOX 10674 • 1001 EN AMSTERDAM • THE NETHERLANDS • WWW.FATPOSIUM.COM

the (international) noise conspiracy

the line conspiracy

THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY
The First Conspiracy CD/LP
A collection of early hard-to-get singles and
EP's. Fantastic wild garage/punk-rock. For
the first time available in Europe!

T(I)NC LIVE

13.06 Hultsfred - Hultsfredsfestivalen - S
27-30.06 Roskilde - Roskilde Festival - DK
06.07 Kristiansand - Quart Festival - NO
11-13.07 Arvika - Arvikafestivalen - S

FLOGGING MOLLY

drunken lullabies

FLOGGING MOLLY - Drunken Lullabies CD
Ballistic album from a band breeding traditional
Irish influences and heavy-hearted storytelling with
brazen punkrock. Often mentioned in the same
sentences as The Pogues, Stiff Little Fingers
and Dropkick Murphys.

DIVISION OF LAURALEE BLACKCITY

DIVISION OF LAURALEE - Blackcity CD/LP
D.O.L.L. delivers the goods with a loaded
arsenal of guitars! Brilliantly blending punk
rock, post-hardcore, and indie/alternative
tunes into the pot. The Hives, INC, The
Strokes, White Stripes - watch your back!

D.O.L.L. LIVE

08.06 Uppsala - Fett Mé Kärlek - S
15.06 Hultsfred - Hultsfredsfestivalen - S
27.06 Roskilde - Roskilde Festival - DK
06.07 Kristiansand - Quart Festival - NO
03.08 Lindsberg - Augustibuller - S
10.08 Rassebygd - Emmaboda Festival - S

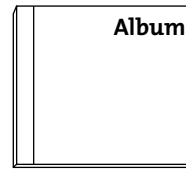
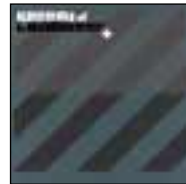
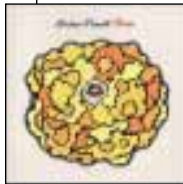
MILLENCOLIN

MILLENCOLIN - Home From Home CD/LP
Without giving up their roots Millencolin has
on "Home From Home" found their own
sonic identity. Kick ass rockin' melodic punk.

MILLENCOLIN LIVE

13.06 Hultsfred - Hultsfredsfestivalen - S
27-30.06 Roskilde - Roskilde Festival - DK
02.07 Kristiansand - Quart Festival - NO

PIXIES "Pixies"

Cooking Vinyl/VME

Pixies var/är i mina ögon världens mest spännande rockband. Deras intuitiva, luftiga och oberäknliga musik innehåller enorma mängder energi och text- och låtförfattaren Black Francis snirklar sig genom själsliga passager man inte visste fanns. Bandet frustar hård alternativ rock men bjuder samtidigt på mycket finlir. Och även om deras klassiska platta heter *Doolittle* (1989) så låter alla fem plattorna från tiden 1987-1991 fortfarande bättre än det mesta i genren.

Denna demoplatte innehåller nio låtar och är bara 18 (!) minuter lång, men det märkte jag inte ens vid första genomlysningen eftersom allt är så fantastiskt bra. Materialet spelades in i mars 1987 tillsammans med de åtta låtar som sedan blev stenhårda debuten *Come On Pilgrim*. Sju av *Demos* nio låtar återfanns sedan på de följande plattorna och på singlar men då i mer producerade versioner, här är de i sin råaste och mest ursprungliga form. *Subbaculcha* är exempelvis replokalsmässig i jämförelse med hur den låter på *Trompe Le Monde* (1991). Fast här känns den faktiskt charmigare. *Broken Face* är dock snarlikt *Surfer Rosa*-versionen från 1988 medan *Down to the Well* låter mer inspirerad än på *Bossanova* (1990). Dessutom är *In Heaven* och *Rock a My Soul* outgivna pärlor att beundra och kanske vråla till. Pixies regerar fortfarande!

Gary Andersson

ARCHER PREWITT "Three"

Thrill Jockey/MNW

Som en väl inrotad del i det chicagoianska musiklivet överraskar inte Archer Prewitt direkt. Hans tredje fullängdare ekar mer The Sea and Cake än Roy Harper. Första halvan är direkt svåråtkomlig med hemliga melodier och knöligt smetiga arrangemang. Introet slår an i en slags neopsykedelisk anda som känns lätt unken. Efterdyningarna från detta rullar på i ett par låtar men någonstans på mitten inträffar något. Plötsligt kan man förstå hans fascination inför sjuttioalets superpop. Här finns finfina melodier som sjungs sådär lagom anonymt och ger låtarna större utrymme än artisten själv. Vackra köror och ett vänligt rifande, mer uptempo och direktare än vad jag tidigare har hört av Prewitt. Släktskapet med Jim O'Rourke's *Eurerka* är påtaglig. Kalasbra.

Fredrik Eriksson

SENTRIDOH

"Free Sentridoh Songs From Loobiecore" Domino/MNW

Vad finns det att tillägga om Lou Barlow? Sebadoh följde mig hårt under några år. Då och då återvänder jag till misären och den märkliga cyniska humorn i de tidigare skivorna,

sällan något efter *Harmacy*. Det totala misslyckandet att inte lyckas se dem på en scen, känns rätt. Jag gillar Lou Barlow.

Demos skulle kanske någon kalla Sentridoh-skivorna. Oftast räcker dessa trasiga inspelningar att fånga en Barlow-låt. Skit i lo-fi eller vad det nu är. Givetvis går det inte att ta bort femton år av Barlowskt svärmod. Det finns där i melodierna: bitterheten, kärvheten. "I'm down on my knees again!" Och, denna ändlösa ånger som i *wwwjd?* (What would Jesus do?). *Bad Habits* och *None of Your Goddam Business* är klassiska ballader av stora mått. Smått kaos i *Songfull/Rehole*, sådant man trodde att Eric Gaffney hade patent på. Alla har de verkligen hjälpt till att värma upp min tilltro till en ny Sebadoh-platta. *Free Sentridoh...* innehåller fina stunder jag unnar många.

Fredrik Eriksson

SEX PISTOLS "The Box Set"

Virgin

Det finns inget uppror som inte förr eller senare kan förpackas. Låt det bara bli historia och därmed lättare att förenkla, och det kan bli en harmlös bjudkartong med chokladpraliner. Sedan kan man skriva "historiskt värde" i varudeklarationen och folk sprättar plasten och mumsar förtjust på godiset medan stälarna rullar in. Det vet skivbolagen. Det vet också Sex Pistols som återförenades för några år sedan och bland annat spelade på Roskilde-festivalen 1996. Själv låg jag i tältet och försökte sova, för jag vägrade se äldre nickedockor i ett fänit kasperspel.

Den här trippelboxen är lika mycket en teater som återföreningen var. En kartong med fler krispiga grodor än ätligheter. Förutom hela *Never Mind the Bollocks* (som fortfarande är bra rock'n'roll) och singlar är det ett meningslöst hopraps av snarlika demos, taskiga repetitioner och konsertupptagningar med dåligt ljud. Historiskt relevant? Knappast. För det som Sex Pistols var, den innebörd och betydelse de hade och fortfarande skulle kunna ha, rymts i allt väsentligt på *Bollocks*. Det behövs inte fem versioner av *No Feelings* (varav en instrumental), fyra *Anarchy in the UK* och lika många *Pretty Vacant*. Det bara förminskar historien. Och förstörar John Lydons och Virgins penningpungar, om folk köper det. Och det tror jag de kommer att göra. För Sex Pistols har blivit något som kan förpackas och säljas med löften om nostalgi och historiskt värde. Punk? Tja, det är väl som det ironiskt hette på en gammal *Definitiv 50 spänn*-platta: "man kallar det bara punk så kan man sälja vad skit som helst."

Peter Sjöblom

SPEEDY J "Loudboxer"

Novamute/Playground

Jochem Paap fortsätter att utveckla sin minimalistiska techno mot hårdare och hårdare landskap. Den som hört hans album *G-Spot* eller *Ginger* från mitten av 90-talet vet att han kan göra atmosfärisk warpliknande electronica också. Men av det hörs inte mycket här. *Loudboxer* är nog det aggressivaste och mest avskalade Speedy någonsin gjort.

CD-versionen av albumet består av 14 spår och är uppdelat i tre faser rent musikaliskt. Spår ett till sex börjar lite försiktigt och trevande kring en melodislinga som återkommer, förändras och förskjuts lite. *Interzil* skiljer sig från resten av skivan. Det är ett stillsamt elektriskt bygge med mycket samplade röster. Därefter tar kaoset över. Melodislingan som faktiskt fick ganska mycket utrymme i början av skivan försvinner. Spår åtta till fjorton är hårt bankande tribaltechno som närmar sig industrimusikens fokusering på rytmer. Det är maniskt och rituellt. Om man orkar lyssna på denna monotona energi är det riktigt fascinerande. Men det är inget för huvudvärksdagar.

Mats Almegård

SOLEDAD BROTHERS

"Steal Your Soul and Dare Your Spirit to Move" Estrus/Border

Med en sån titel kan det inte vara dåligt. Om förra plattan var rå och brutal så är denna rent ut sagt pornografisk. Uppbackad av piano och saxofon får Soledad Brothers blues en ny kostym. Men den skivan kommit i slutet av 40-talet så hade Oliver, Ben och Johnny spelat på strippklubbar där invigda maffiabröderna suttit med en cigarr i handen och en pokergiv i andra. I raden av amerikanska rockband är Soledad Brothers det fräschaste och snyggaste. Kanske borde producenterna till Sopranos lyssna på Soledad Brothers när de ska välja musik.

Per Lundberg G.B.

SUPERNATURAL

"Dreamcatcher"

Warner

När skivbolaget valde jättetråkiga Mathilda istället för Marcela i slututtagningen gick luf-ten totalt ur *Popstars*. Hur kunde de? Marcela var ju programmets självklara stjärna. Marcela var ju helt bedårande. "Man skulle vilja doppa henne i choklad och dricka upp henne" som någon uttryckte det. Och att den här skivan knappast hade varit bättre om Marcela varit med i Supernatural är förstås en helt oviktig detalj i sammanhanget.

Thomas Nilson

SVENSKA AKADEMIEN

"Med anledning av..."

DNM/MNW

Svenska Akademien från Landskrona består av rapparen Sture Allén d.y., toastaren General Knas och producenten Doncho. Debutalbumet *Med anledning av...* är en vild mix av stilar där reggae och ragga utgör de viktigaste beståndsdelarna. Ambitionsnivån är hög, inte minst på texterna, och man drar sig inte för att ha med hela tre spår åt spöken word-hållet. Många låtar är arga och samhällskritiska som *D.N.E.P.* där Sture rappar om bossar som får ett skott och att slåss mot allt som går i blått. Andra som får ovetit är ekonomer, journalister och artister som inte vill något med sin musik. Som tur är finns det också plats för glada låtar som *Den obligatoriska slagdängan* och represent-spåret *Landets krona*. Allra bäst är dock *Den efte* som behandlar terrorattackerna i höstas, och som ursprungligen släpptes på nätet under namnet *Evig envig*. Den gav också gruppen ett Swedish Hip-Hop Award för bästa MP3-släpp. På minuskontot måste införas att det saknas omedelbara låtar och att beatsen inte alltid har rätta tyngden. Ibland låter det också simpelt med toastande på svenska, men *Med anledning av...* är absolut ett starkt album.

Daniel Severinsson

UGLY CASANOVA

"Sharpen Your Teeth"

Sub Pop/MNW

Sommaren 1998 när Modest Mouse klivit av scenen möttes de av en konstig syn. En helknäpp kille rusade in blödande efter att ha slagit sönder ett fönster, pekade med tummen och presenterade sig som Ugly Casanova. Av någon anledning blev bandet imponerade av galenpannan och erbjöd honom att hänga med dem. Under turnén spelade Edgar Graham, som han egentligen heter, upp några egna låtar för bandet och för tidiga konsertbesökare.

Efter turnén blev han ombedd att spela in sin musik och försöka få det utgivet. Graham gjorde så, men försvann efter det. Ingen vet var han tagit vägen, men förra året hittades ett vattenskadat paket adresserat "Sub Pop, Seattle, WA", vilket innehöll Ugly Casanovas inspelningar. På den vägen är det. Sub Pop ansåg materialet lovande och beslöt sig för att ge ut det, utan Grahams godkännande. Brian Deck och Isaac Brock steg in i rollen som producenter och framför, tillsammans med ett gäng likasinnade, flera låtar på plattan. Musiken låter som om Beta Band hade varit amerikaner och slagit sig ihop med Beck och Tom Waits. Det är skruvade ljudbilder, oregelbundna sugande takter och en kakafoni av teatralisk sång. Endast en galenpanna kan vara upphovsman till detta. Faktiskt riktigt spännande. Och väldigt hemligt. "Shey Shaw! Shey Shaw!".

Annica Henriksson

20 MILES**"Keep it Coming"****Fat Possum/MNW**

Judah Bauer och brorsan Donovan har knäpat ihop sin tredje skiva. Konstaterar ganska snabbt att *Keep it Coming* är den minst intressanta. Inte för att det är dåligt utan just att det inte bränner och sparkar som föregångarna. Orsaken kan vara att Judah varit upptagen med Jon Spencer Blues Explosion. En annan markant skillnad är att Judah och Donovan den här gången använt sig av fler musiker och fler instrument. Det som tidigare var en smutsig duo bestående av gitarr och trummor har blivit ett fullt band med allt vad det innebär. Gillar man föregångarna ska man inte låta sig skrämmas bort av *Keep it Coming*, den växer – men det tar tid.

Per Lundberg G.B.

50 CENT**"Guess Who's Back?"****Full Clip/Goldhead**

50 Cent levererar kompakt gettohiphop i långsam lunk där gangsterstereotyperna står som spön i backen. Variationen är dessutom frånvarande vilket får mig att gäspa högt. Det tristaste är att Nas sänker sin höga lägstaniå genom att medverka på två av spårerna...

Gary Andersson

AFU-RA**"Life Force Radio"****Koch/Playground**

Sympatiska Afu-Ra är nere med DJ Premier. Som vanligt borgar dennes medverkan för hög kvalitet och de två låtar han producerat är bland de bättre på skivan. Det som är lite synd är att han dessutom producerat hela plattan exekutivt och att hans speciella sound därför ligger som en matta över alla andras låtar också. Afu har en bra röst, vettiga texter och dessutom god smak när det gäller att välja producenter och gästtrappare (M.O.P., Guru, RZA, Big Daddy Kane). Problemet är att det, precis som på förra plattan, är lite för många midtempo-låtar där Afu-Ra inte låter riktigt engagerad utan mest bara åker med beatet istället för att ta kommandot över det. Bäst på plattan är utan tvivel Easy Mo Bee-producerade anthemen *Hip Hop*, där Afu över ylande gitarrer visar att han kan vara hård om han bara vill. Sortera under "bra men kan ännu bättre".

Daniel Severinsson

AKUFEN**"My Way"****Force Inc./Border**

Kanadensiska Akufen vill gå sin egen väg, han vill sampla de små, små bitarna som ingen annan skulle sampla. Dessa fragment av vanlig melodiradiomusik sätter han sedan ihop till svängig tech-house. Strukturen på låtarna är alltså liknande det man kan höra på vilken framåt house-klubb som helst, men ljudbilden känns väldigt udda. Definitivt en bra idé. Ett helt album blir i mesta laget, men en låt då och då är riktigt intressant.

Henrik Strömberg

KELLI ALI**"Tigermouth"****V2**

Sneaker Pimps sångerska gör solokarriär. Som jag har väntat! Jag har legat sömlös av oro för vilka producenter hon skulle arbeta med. Så spännande...

Till att börja med så har Kelli Dayton bytt namn till Kelli Ali. Ett uppenbart genidrag som säkert säljer fem platlor till hos den trendkänsliga teenybopper-publiken och deras föräldrar. Det verkar vara den potentiella målgruppen. Producenthjälp har Kelli fått av Rick Nowels, Marius De Vries och gamla Doors-trummisen John Densmore. Det ringer inte några enorma igenkänningsklockor hos mig. Igenkänningsvibbar får man dock av musiken. Man har hört allt för många gånger förut. Pop, inte mer. Inte ens bra pop. Bara slätstruken, intetsägande, tillrättalagd,

oförarglig pop. Tonåringar kan lätt maxa sin stereo med denna platta utan att få ett höjt tillbaka om att sänka. Nej, detta var riktigt sorgligt.

Peter Jernberg

THE ALICE BAND**"The Love Junk Store"****Sony**

Amerikansk singer/songwritermusik av band med tre kvinnor. Tyvärr blir det också precis som man föreställer sig. Mycket akustisk gitarr och låtar som trevar sig fram någonsans mellan Alanis Morissette och Dolly Parton. OK, vissa låtar sticker ut och höjer sig över mängden, men i längden blir det jämntjockt. Och det blir det just på grund av att variationen mellan låtarna är för sparsmakad. Det som sticker ut är just därför att man vågat ta något annat grepp än de konventionella. Mycket i denna genre behöver annorlunda grepp för att utvecklas, annars slår man huvudet i betongväggen av grå tristess varje gång man till slut hör ett a-moll. Och det är synd på så fina ackord.

Magnus Sjöberg

ANDRÉ ANDERSEN**"Black On Black"****Frontiers/Playground**

Mycket klassiska influenser. Då menar jag från just klassisk musik. Ryskfödde keyboardisten André Andersen visar upp hela sitt register. Bach möter dubbla baskaggar, John Lord och tuggande symaskinsgitarrer. Horribelt är en snäll beskrivning.

Per Lundberg G.B.

JOSEPH ARTHUR**"Redemption's Son"****Real World/Virgin**

Joseph Arthurs förra fullängdare *Come to Where I'm From* var ett mörkt album som bitvis hade mäterliga spår. Och det är tyvärr med det i bakhuvudet jag griper mig an detta hans senaste alster. Men tyvärr infinner sig inte den där känslan som på allvar griper tag i en. På tidigare album har ofta produktionen, med infallrika arrangemang, varit det som gjort att låtarna tagit det där klivet från riktigt bra vardagslåtar till de minnesvärda. Ofta har det varit de torrla delarna i musiken som lyfts fram och tillsammans med Arthurs ofta introspektiva texter gjort upplevelsen närmast klaustrofobisk. Här finns inte mycket av det kvar. Lite av den instängda känslan kan anas i *Permission*, men det räcker inte särskilt långt. Låtmässigt håller Joseph Arthur klassen, men ovan nämnda faktorer gör att det inte blir den där ädelstenen till album man önskat: Joseph Arthur är här bara en hygglig amerikansk singer/songwriter. Och det är trist när man vet att han kan vara så mycket mer.

Magnus Sjöberg

ASTRO PUPPEES**»Little Chick Tsunami«****Evangeline/MNW**

Första låten, *Over Her Head*, är en riktigt söt popdänga. Andra låten, *Girlfriend in a Box*, är en helt okej popdänga. Tredje låten är en mindre spännande popdänga. Fjärde låten märker jag inte om den är en popdänga alls, i femte låten har jag glömt om det är en skiva jag lyssnar på eller om det är radion som står på och småputtrar kravlost. I sjätte låten inser jag att jag slutat lyssna och sedan rinner resten förbi, in i ena örat och ut genom det andra. Både Bangles och Sam Phillips har gjort detta med betydligt större skärpa och framgång.

Peter Sjöblom

THE ATARIS**"Anywhere But Here"****Kung Fu Records**

Tänk dig Blink 182 blandat med Green Day plus en smula Nirvana-riff och lite mer fantasi och du har The Ataris som i en liten ask. Jag kan inget annat än att erkänna att jag, som sann pessimist när det gäller amerikansk skolrock, blev glatt överraskad när skivan började snurra.

Det här låter nämligen inte alls som de flesta inte helt oförutsägbara MTV-rockers. Dessa små kalifornien-grabs verkar faktiskt ha tänkt lite själva och insett vikten av ös och den personliga pricken över i-et och har lyckats få ihop något så ovanligt som en skiva i denna musikkategori som faktiskt är intressant. Helt klart ett säkert kort att ta med sig om man vill få en lagom rebellisk highschool-känsla på den obligatoriska grillfesten i sommar.

Tove Pålsson

AQUILA**»Say Yeah«****Starlight**

När Terra Nova sprack startade sångaren Fred Hendrix istället Aquila, ett perfekt band för alla som gillar träbent AOR-rock.

Peter Sjöblom

SHERRIÉ AUSTIN**"Followin' a Feelin'"****We/Kommunikation**

Det är inte bara Kasey Chambers som kommer från Australien och sjunger country. Men det är den enda likheten också. För när Kasey lyssnade på Neil och Steve så hade Sherrié Dolly och Loretta som idoler. Nashville-country, smetig och blöt. I USA kommer hon att sälja mega-platina-guld. I Sverige blir det ingenting.

Per Lundberg G.B.

BEEM**"Just Lit"****Down and Counting**

Bara för att Beem kan ta höga kvidande toner och lärt sig producera som de stora soul/r'n'b-stjärnorna betyder det inte att musiken funkar. Alltså, först och främst följer Beem D'Angelo alldeles för närgången. Eller kanske vår egen Kaah. Sen har ju texterna inget innehåll. Lika bra då att göra som i fantastiska slöjamaren *Skin* som är instrumental. Alltså, ljudbilden är prickfri och precis så där på-gränsen-till-vilt-soulsexig som den ska vara, men visst kunde man göra det mer eget? Som på hiphoppiga *All for Lunch* med tunga rapgästerna Abe och Edison. Eller som på lite kusligt elektroniska *A SAAB and a Gun*. Eller som på kantiga *Seven* med sina akustiska gitarrieff. Då regerar ju Beem. När musiken skenvar till när *Just Lit* världsklass. Som i hemslojådade *You (It Doesn't Work)* med Stina Engström på vän sång.

Sammantaget framstår faktiskt *Just Lit* som en enormt stark platta med sina element av hiphop, soul och electronica. Måste försöka luska ut vem Fredrik Mjelle är.

Gary Andersson

BELLE AND SEBASTIAN**"Storytelling"****Jeepster/Playground**

Nu mera vantrivs jag i Belle and Sebastians trevliga sällskap. Det charmiga hos dem har efter ett antal år blivit pråktigt. Jag vet inte vad som är felet, det låter ju precis som förut. Fint. Även om *Storytelling* inte är en ny riktig skiva med mys-skottarna utan ett soundtrack till en film av *Happiness*-regissören Todd Solondz, är det just de riktiga låtarna som fullkomligt stämplar in i koftpråktigheten. Ett av filmens egentliga tema *Fiction* klingar behagligt vilket säkert beror på att jag slipper höra en mesvingelröst som sjunger i ett register där den absolut inte hör hemma. När de sedan slaktar sin egen låt *I Don't Want to Play Football* (precis som någon skulle vilja ha med Stuart Murdoch i något lag) i latinoanda associerar jag snarare till någon endagars bätkryss än det en gång så fantastiska popbandet Belle and Sebastian. Däremot tror jag att Solondz *Storytelling* kan bli en av höstens höjdare.

Fredrik Eriksson

THE BELLRAYS
"Meet the Bellrays"
 Poptones/Border
SWAN LEE
"Enter"

Playground

Jag har ofta undrat varför det finns så få skivor med kvinnliga sångerskor i min samling. Få se nu: Patti Smith, PJ Harvey, Madonna såklart, Beth Orton och Destiny's Child finns där. Även flera gamla soulsångerskor från den gamla goda tiden: Betty Wright, Aretha F, Supremes, Shirelles etc. Och så mellantingen Janis Joplin, Lulu och Julie Driscoll. Ja, vår egen Sophie Zelmani. Men sedan då? Okej, det har alltid varit fler killar som gjort musik, men det finns ju flera brudar där ute också. Men varför tilltalas jag inte av deras musik? Jag pallar inte med de barmagade sessorerna Shakira, Britney, Anastasia och Aguilera. Jag avskyr skönsjungande Celine Dion. Jag hatar högrävarande fjantballader. Frågan är: hur kommer det sig att vi är överösta med dessa hemiska sångerskor? Är det så att de enda tjejer som sysslar med musik bara vill göra den typen av musik? Är det för att majoriteten tjejer har så jävla kass musiksmak och är stora konsumenter av just detta? Eller är det för att det är väldigt mycket enklare att få skivkontrakt om man har en liten mage, ett dockansikte och vill sjunga plastig r'n'b? Finns det flera Sahara Hotnights där ute som inte släpps genom grinden? Jag bara undrar...

Hur som helst, det är här vi kommer in på The Bellrays. Lisa Kekaula låter inte som någon av de tidigare nämnda. Nej, hon låter snarare som om hon tagit sånglektioner hemma hos Robert Plant eller Ian Gillan. Tjejen sjunger verkligen som en hel karl. Eller snarare mer som en karl än Plant och Gillan tillsammans. Ibland låter hon till och med som Black Crowes Chris Robinson. Jösses. Det är stökig, stökig tidig 70-tals-rock. Jävligt souligt, energiskt, men med ganska dålig variation. Det låter tyvärr som om de fortfarande står och harvar i ett garage. Men jisses, vilken röst hon har! Hon inte bara kraxar som Janis Joplin utan sjunger verkligen. Phew! Lisa Kekaula måste vara det kvinnliga svaret på turnacken Henry Rollins.

Å andra sidan har vi danska poptrion Swan Lee, vilka har en söt frontfigur med en gäll stämma som tyvärr påminner om fröken April Tears. Eller om det vill sig riktigt illa, fröken Lambretta. Ibland lyckas hon dock få fram en nasal och charmigt barnslig sång. Swan Lee gör powerindieballader med lättitlar som *Flowers in the Wintertime*, *Dream Away*, *Stay Tonight*... Ja, ni förstår grejen. Gäsp. De försökte även få sin *Tomorrow Never Dies* med i en Bondfilm. Kanske är de nya och fräscha i Danmark, men jag tycker de är ganska tråkiga.

JOHN BERRY
"All the Way to There"
"Tess"

John Berry poserar i cowboyboots, på en hästrygg och lutad mot gitarrlådan på en grusväg. Country tror ni. Ja, möjligen efter Nashvilles allra mest slätstrukna estetik. Egentligen är det bara en repris på samma gamla blandning av FM-balladklichéer och västkustsörja som florerat i decennier och som inte ändrats ett dugg genom åren.

Annica Henriksson

Peter Sjöblom

CLAUDIA BONARELLI
"Everything Happens Only a Certain Number of Times"

Mitek/www.nursery.a.se

Det är lätt att man sitter och väntar på att trummorna ska dra igång. Claudia Bonarellis album låter som techno fast utan oompf. Alla basljud är mjukt dova, som om de kom från lägenheten bredvid. Därutöver innehåller ljudbilden en del skumma knarranden och lite knastertorrt knaster. Claudia Bonarelli står sig rätt bra i konkurrensen i clicks-&cuts-

facket, men inte så bra att hon syns på långt håll.

Henrik Strömberg

BOWES & MORLEY
"Moving Swiftly Along"
 STC Recordings/Playground

Är du sugen på rejält stabbig studiomusikerpoprock då hittar du dina favoritartister här. Bowes & Morley kör mitt i gatan för att undvika att något oförutsett ska hända – och de lyckas otroligt bra! Vet inte om det är de stereotypa och fattiga texterna eller den snitslade vuxenmusiken som får mig att må illa först, det enda jag vet är att jag måste stänga av *Moving Swiftly Along* med en gång. Adjö Bowes & Morley – och jag säger inte på återseende.

Gary Andersson

BRANT BJORK AND THE OPERATORS
"Brant Bjork and the Operators"

Duna

På förne Kyuss-trummisen Grant Bjorks förra platta *Jamalaya* fanns det en tydlig primativ 70-tals-känsla. Där fanns höjdpunkter, men det är först nu det känns som Brant hittat hem. Nu glider han smidigt över monotona partier, några hiphopflirtar och ett gäng smarta refränger. Allt med en laddning som vägrar släppa och man sugns in i ljudbilden. Det nedstämda riffandet som Kyuss höll på med är ersatt av mer instrumentala variation. Den jazziga orgeln i instrumentala *Cocoa Butter* ger en skön easy listening-känsla, och maniskt malande *Hinda 65* med underbart uppkäftig sång. Jag kommer på mig själv med ett stort leende när refrängen i *Smarty's Pants* kommer. Mitt i prick! Och den funkiga *Electric Lullaland* mynnar ut i ett psykedeliskt jazzlandskap. Så här håller det på, Brant Bjorks platta är en av de häftigaste upplevelserna i år. Värt att kolla upp är även Brants sidoprojekt Che med sköna AC/DC-glimtar.

Jonas Elgemark

SOLOMON BURKE
"Don't Give Up On Me"
 Fat Possum/MNW

Carl Wilson, den yngsta av The Beach Boys Wilsonbröder, avled i cancer 1998. Om Brian var geniet och Dennis själen, var Carl utan tvivel rösten. I ett försök att återföreina bandet, Brian hade sedan 1980-talet bara på pappret varit en del av gruppen, påbörjades 1995 inspelningen av ett nytt album med The Beach Boys. Endast ett fåtal låtar färdigställdes innan det hela urartade i countryfarsen *Stars & Stripes Vol 1*, men en av dem, *Soul Searchin'*, sträckte sig långt bortom allt någon vågat förvänta sig av de överåriga strandpojkarerna. Carl sjöng låten som om det var det sista han gjorde i livet. Det blev det också. Men trots låtens historiska betydelse, och kvalitet, har den förblivit outgiven. Varje år avtar hoppet om att den någonsin kommer att släppas – inte minst när den nu dyker upp på *Don't Give Up On Me*, bluesetiketten Fat Possum Records godhjärtade försök att återuppliva soullegenden Solomon Burke. Visst är det fortfarande en bra låt och Burkes avskalade balladversion, i linje med resten av skivan inspelad live i studion, gör den ingen tjänst. Och visst står den sig bland Van Morrisons, Bob Dylans och Elvis Costellos bidrag och, inte minst, Dan Penns titelspår. Men när Burke sjunger de första raderna ur *Soul Searchin'* är det Carls version, med Brians stämmor och blåsarrangemang, som ljuder innanför trumhinnorna.

Dan Andersson

BURNING SPEAR
»Live at Montreux Jazz Festival 2001«
 Burning Spear

En av reggaeas mest besjälade röster inspelad på anrika Montreux-festivalen förra året. Fast Burning Spear är inte vid samma vokala vigör som han en gång var. Han går ut bra, men tappar under konsertens gång. Å andra sidan kan han luta sig mot ett tätt kompband utökat med blåsare som kan både jazz och

reggae. När Burning Spear själv hoppar in bland slagverken svänger det riktigt ordentligt.

Peter Sjöblom

JERRY CANTRELL
"Degradation Trip"
 Roadrunner

Enligt legenden lär Jerry Cantrell ha låst in sig fyra månader i sin lägenhet i slutet av 1998. Han tvättade sig sällan, skaffade sig Charles Mansonskagg och skrev 25 låtar. 14 av dem finns på *Degradation Trip*, de övriga kommer nästa år. Förresten, han åt bara hemkörd mat under dessa fyra månader, så pizzabuden i Seattle borde kunna Cantrells favvopålägg utantill.

För er som inte vet – Cantrell spelade gura i Alice in Chains. Han skrev på egen hand mästerverken *Would*, *Them Bones* och *Rooster*. Förträffliga låtar, då som nu. På *Degradation Trip* hittar du ingen så bra låt. Nope, sreee. Det insåg tydligen hans gamla skivbolag också, för Cantrell fick sparken. Börja inte gråta för det, fans av Alice in Chains, börja inte gråta för det. Numer ligger han på Roadrunner. Och det finns bra låtar, men ingen som är direkt "Yes, sreee!", ingen sån.

Första singelvalet är tredjespåret, *Anger Rising*. Den är bra. Även sjunde spåret *Hellbound* är en låt som får betyget okej upphöjt till 3. I alla fall versen. Men det finns ingen låt där det låter som om Jerry sjunger "Sauron made a big mistake, try to see it once my way", ingen låt man blir helt tokig av och känner för att stanna hemma fyra månader, odla skägg och bara sjunga med. Ingen sån.

Torbjörn Hallgren

CHRISTIAN FALK hosts SWEDISH OPEN
"Dirty Dancing"
 Telegram/Warner

Gamle Imperiet-basisten Christian Falk gör inte bara jinglar för SVT nuförtiden, här återkommer han med sitt houseprojekt Swedish Open. Och visst låter det snyggt och en aning glassigt som man kunde tro. Men lite för själlöst och mesigt för min del.

Det som får mig att höja på ögonbrynen är österländska funkdängan *Oriental Wind*, *Gypsy King* med sin mysiga vibrafon och Timbuktus gästspel på syntiga *Men, Women, Boys, Girls*.

Gary Andersson

COMET GAIN
"Realistes"
 Milou/Border

Med en betryggande mängd attityd och en knippe kalaspop kan man slå en värld med häpnad. Comet Gains klassiska brittiska 80-talsindie kommer säkerligen att välta mer än mig av stolen. Den värme och vänlighet som genomsyrar *Realistes* är inte ovanlig numera, men brukar oftast tangera det charmiga och inte alls inrama fantastisk musik. David Christian, eller Feck, vad än han vill kalla sig, är verkligen en låtskrivare som kan sina saker. Lägg då till bitterljuva och lagom desperata tonårsträskande texter som i all sin enkelhet och sina klassiska teman ter sig smått lysande. En hyllning till Creationpappan Alan McGees gamla band Biff Bow Pow!s *She Never Understand* och saken är klar. Fast första knippet originallåtar skulle självaste McGee gråta sig till sömns för, kanske i sällskap av bröderna Reid. Det känns tryggt att det finns kvar skön indiepop av klassiskt snitt som inte är gullig utan tål att lyssnas på gång efter gång.

Fredrik Eriksson

COUNTING CROWS
"Hard Candy"
 Geffen/Universal

Stora i USA. Counting Crows spelar mitt-i-vägen-rock som inte säger någonting. För alla som gillar Ledin, Lundell och som anser att Calle Bildt verkar vara en schysst kille.

Per Lundberg G.B.

THE CRYSTAL METHOD

»Tweekend«

Tiny E Music/Playground

Denna big beat-sörja som The Crystal Method serverar är svår att svälja. Dels luktar den gammalt och dels så svänger den förvånansvärt dåligt (även om man försöker inbilla sig att det är 1997 igen). *Tweekend* är således tämligen redundant. Jag har bestämt för mig att denna typ av dansmusik var roligare än så här...

Gary Andersson

CUSTOM BLUE

»All Follow Everyone«

?

Svävande ljudväggar å la Air och drumbeat å la Massive Attack skiljer denna brittiska duo från "new acoustic"-vägen. Och det sista de vill vara är ett vanligt gitarrband. Det lustiga är att det råkar dock vara de The Verve-inspirerade låtarna, kompletta med stråkar och allt, som jag gillar bäst. *One More Time* har samma driv som *Come On*. Och om *Structure* hade varit svartare hade även den kunnat platsa på *Urban Hymns*. *So Long Summer* doftar amerikansk västkustpop. Men i övrigt flyter låtarna mest omkring utan att väcka minsta anstöt. Däremot blir jag lite sugen på att höra en uppföljare till denna debutplatta.

Annica Henriksson

DAMON & NAOMI with KARIHARA

»Song to the Siren: Live in San Sebastian«

Sub Pop/MNW

Song to the Siren är betydligt bättre än den rosade men i mina öron pösiga *Damon & Naomi with Ghost*. Det jordnära akustiska soundet bara utökat med Ghost-gitarristen Michio Kariharas elektriska solon klär Damon & Naomis transparenta folkpop betydligt bättre. Musikens eteriska mysticism blir mer potent i det mindre formatet. En DVD med en fil från turnén medföljer också.

Peter Sjöblom

KIMYA DAWSON

»I'm Sorry that Sometimes I'm Mean«

Rough Trade/Border

The Moldy Peachers naiva reaktion på västvärldens välfärdsångest förra året resulterade i lika delar förvirring och glädje. Kimya och Adams taffliga lo-fi- och navelskådande betraktelser var lika oskyldiga som absolut punk som någonsin Minor Threat. Ett kraftigt ickeställningstagande till någonting där microvärlden är den enda som finns. Kimya Dawsons soloskiva *I'm Sorry that Sometimes I'm Mean* fortsätter in i den smått autistiska verklighet där gränsen mellan barn och vuxen inte är tydlig. Där sådana klichéer som att barn är så äkta, plötsligt är ett ställningstagande och måtto. Där varken berättelserna som hon berättar eller låtarna hon skriver i vanlig mening kan kallas för bra. Jag kan ofta tröttna på just vuxna människors krystatade försök att vara barnsligt naturliga – vad är det för mening med människor som lallar runt som femåringar? Men Kimya har viktiga poänger i det hon gör och drar sig inte för att på sitt sätt beskriva den obehagliga tillvaron vi har i väst. Vi kan alltså vara barn medan barn i Mozambique tvingas vara vuxna när de är fem. Det blir extra tydligt i den social-realistiska *Hold my Hand* som är äckligt närvarande. Då är det befriande att därefter höra Timmy Hunter, Ginny och Danielle skrika om vad för "stinky stuff" de gillar. Oskyldigt men inte alls distanserat utan allerstades närvarande.

Fredrik Eriksson

DECEMBER WOLVES

»Blasterpiece Theatre«

Wicked World/MNW

Om man tycker att tillvaron är lätt ytlig och behöver något som ruskar om en så är December Wolves det enda som behövs. Progressiv death metal i ett rasande tempo. Personligen så är jag inte behöv av att skakas om då jag finner tillvaron trevlig och gemytlig.

Per Lundberg G.B.

DEEP-DIVE-CORP.

»Beware of Fake Gurus«

Jubilee/Sony

Akta er för falska gurus. Börja med Deep-dive-corp. Fast gillar ni urvattnad världsmusik med klubbambitioner kan ni förstås slänga ett öga på Deep-dive-gubbarnas skiva. En slö sörja av lika delar Enigma och Deep Forest, om ni minns dem. Hoppas bara de betalar royalties till urbefolkningarna de samplat.

Henrik Strömberg

DIO

»Killing the Dragon«

Spitfire/Playground

Ronnie James Dio måste leva i en mardröm. Hur han än vrider och vänder på sig så blir det bara Dio-riff, Dio-riff, Dio-riff. Det höll de tre första plattorna, men nu är det bara jobbigt och tråkigt att lyssna på.

Gitarrljudet på *Killing the Dragon* låter likadant som det gjorde på *Dream Evil*, det album där Craig Goldy tog över staffettyxan efter Vivian Campbell. Goldy försvann ganska snabbt, med hedern i behåll 1988, men gick sedan åter med i Dio-legionen. Inför den här plattan försvann han igen och numer är Doug Aldrich the keeper of dioriffs. Ljudbilden ger sken av en gitarrist som stämplade in, spelade, stämplade ut och sedan gick hem. Men de hade säkert roligt i studion. När Ronnie James spelade upp licket till *Better in the Dark* trodde säkert bandmedlemmarna att han skojade... Usch, det var elakt sagt om en gammal rockhjälte, ängest ängest ängest! Men licket till *Rock & Roll* och *Guilty* är skitbra, så skållarna väger jämnt.

Förresten, kan inte ZTV spela in verklighetssåpan The Dios? Det hade varit coolt! Mamma Dio slappnar i soffan medan Pappa Dio posar framför en fotograf med två svarta kandelabrar i handen. "Hurry up James darling, we're invited to the Dokkens at 17:00".

Torbjörn Hallgren

DIVERSE ARTISTER

»24 Hour Party People«

London/Warner

Ganska exakt tio år efter att skivbolaget Factory gick omkull kommer regissören Michael Winterbottoms film *24 Hour Party People* om det legendariska bolaget och dess grundare Tony Wilson. Factory var hem åt Happy Mondays, men framförallt var Factory hem åt Joy Division och New Order. Soundtracket till filmen innehåller åtta låtar med de sistnämnda grupperna, däribland Joy Divisions tre klassiska singlar och New Orders nyskrivna *Here to Stay*, tre låtar med Happy Mondays och en med Vini "Johnny Marrs ersättare" i The Smiths i ungefär en vecka innan Morrissey lade ner gruppen" Reillys The Durutti Column. Dessutom några punk- och houseklassiker som inte gavs ut på Factory men som på ett eller annat sätt hör hemma här ändå. Även om jag personligen hade valt att inkludera i alla fall någon New Order-låt från andra halvan av åttio-talet (förmodligen *Bizarre Love Triangle*) är urvalet på skivan helt oklanderligt. Ett utmärkt soundtrack. Låt oss nu hoppas att även filmen får svensk distribution.

Thomas Nilson

DIVERSE ARTISTER

»The Acid Lounge Vol. 1«

Hed Kandi

Enligt reklam i engelska musiktidningar ska denna samling revolutionera loungemusiken genom att ta den från soffan till rännstenen. Med dubbel-CD:n följer en dystopisk tecknad serie. Ett försök att tuffa till en musikstil som annars förknippas med dyra barer och inredningsaffärer. Men när jag lyssnar på skivan märker jag inte mycket av de nya intentionerna. Det är fortfarande smart, sval och lyxig loungemusik. Av det mörka framgår lite. Och det är synd. Det skulle vara intressant med mer experimenterande inom loungeväggarna. Det mesta av skivan går obe märkt förbi. Men Kruder & Dorfmeister visar

på *High Noon* att de fortfarande är att räkna med. Andra pärlor på skivan är tangokungarna Gotan Projects *Epoca* och galningen Bobby Trafalgar's *Sweet Revenge* (han som gjorde efterhängsna *Kung Fu Girl*). I dessa spår är det inte direkt rännstenen, men det känns inte helt tryggt i skinnsoffan heller. Framförallt Bobby Trafalgar lyckas framkalla en mörkare agentstämning som jag gillar skarpt.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

»Anotherwise«

Baluns

Underrubriken lyder "A collection of Baluns singles". Baluns ger ut psy-trance. Behöver jag rita en karta?

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

»Back to Mine Orbital«

DMC/Goldhead

Orbital blandar och ger i *Back to Mine*-serien, låtar de använder på denna mix-CD innefattar PJ Harvey, Jethro Tull, John Barry, Plaid och Lee Perry. Helt enkelt en skön blandning som funkar på vilken efterfest som helst där tempot och även känsloläget skiftar rejält mellan de 19 spåren. Bland de mysigaste låtarna hittas *Celebrate the Bullet* med svala The Selecter, DSR:s knirkiga *Babaloo* och The Divine Comedys sorgfulla *Lost Property*.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

»The Beach House Marbella Vol. 1«

Universal

När innehavarna till Buddha Bar i Paris bestämde sig för att släppa en samlings-CD med låtar som gick hett i deras bar blev de stilbildare. Ett antal restauranger, klubbar och barer har släppt loungesamlingar som försöker fånga något av de olika ställenas atmosfär. Turen har kommit till ett hotell i Spanien. Det ser fint ut på bilderna. Vackra rum och en inbjudande pool precis vid havet. Men det är musiken som är det viktiga och det har man glömt här. Riktigt anonym bakgrundsmusik som ska ge ett mondänt och sobert intryck. Det blir aldrig kul. Lika intressant som att bläddra i ett nummer av *Sköna hem*.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

»Constant Elevation«

Astralwerks/Virgin

På skivans baksida hävdar man att alla samlingar som gjorts förut har dokumenterat tidigare och nuvarande hiphop, men aldrig framtiden. Detta anser sig *Constant Elevation* vara först med att göra. Med tanke på att det här inte är ett dugg bra hoppas jag att de har fel. Respekterade hiphop-producenter som El-P, Peanut Butter Wolf, Madlib och Chief Xcel får inte till det alls och de mer dansorienterade låtarna av till exempel Omid är inte heller bra. Visst är soundet futuristiskt men det räcker inte att kalla låtar för *Wading Venus* eller *Vox Apostolica* för att vara innovativ.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

»Destination du Monde – Mykonos«

Bar de Lune

Javisst gör sig denna lättlyssnade och ibland tillbakalutade variant av house bra när solen är på väg upp eller ner i grekiska arkipelagen – det finns heller inget som säger att vi nordbor skulle må dåligt av den i vår hemmiljö. Så ta på dig flip-flopsen, den i kylväskan och gå ut i parken med CD-spelaren i handen och njut av värmen från solen, musiken och människorna runt omkring. Du är värd det!

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

»Funk Spectrum IV«

Beechwood Music

Ännu en samling som ska få funkofilerna i oss (?) att ta på oss stora hattar och pimp-pälsen och hänga coolt i baren. Och funken

här låter som funk ska göra: svettig, intensiv och sexig. Sammanställarna Cut Chemist och Keb Darge har haft rena julaften. På pluskontot ligger det faktum att de inte valt klassiker.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Hultsfred Rockparty 1981-2001"

Diesel/Sony
Festivalen nere i djupaste Småland presenterar denna jubileumsplatta då föreningen fyller 20 år och självklart rockar dubbel-CD:n stenhårt. Många stora artister som The Cult, The Prodigy, Nick Cave, Bob Hund, Ebba Grön, Ramones, Motörhead, The Cure, Iggy och The Hives trängs bland de 39 spåren där första plattan innehåller rock och pop medan en del tjejer och dansakter hittas på den andra.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Kenny Dope Presents Disco Heat" Beechwood Music

Ännu en samling som ska få discofilerna i oss (?) att dra på oss plåtadojor och skjortor med stora slag för att svänga våra lurviga. Och discon här låter som disco ska göra: glad, spänstig och otvungen. Käre Kenny D har dessutom lyckats mixa in en Police-låt, kanske inte ett givet disco-val.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Kitty-Yo Int. 2002.02"

Kitty-yo
Det tyska bolaget kitty-yo ger ut spännande musik i gränslandet mellan (post)rock och electronica. På denna samling trängs ett par riktigt bra artister: Laub, Tarwater, Rechenzentrum, Raz Ohara, Peaches och Jeans Team. Synd att samlingen inte motsvarar förväntningarna. Laubs två spår är båda hämtade från deras *Filesharing* och det är bättre att köpa den om man vill ha skönt avslappnad elektronisk pop.

De övriga artisterna gör här olika samarbeten. Louie Austen tillsammans med Peaches, Raz Ohara och Mathias Schaffhäuser. Det känns dock inte som om de vill något annat än att ha lite kul i studion. Det är lekfullt och det är ju inget fel i det. Men det blir larvigt också och det känns ju inget vidare. De enda som lyckas någorlunda är Tarwater vs. Rechenzentrum. De håller lite hårdare i improvisationstygarna och det är nog den enda låten på skivan som jag kommer att lyssna på i framtiden.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER "Music for Adults Only" Followup/Playground

Jaha ja, denna housesamling säljs som barnförbjuden musik i brist på bättre lockelse. Men, alltid lurar det väl någon. Innehållsmässigt stompar bägge CD-skivorna på rätt bra. Speciellt spår som *Drink to Get Drunk* med Sia och souliga *It's Yours* med Jon Cutler och E-Man. På klubb frammanar låtarna säkert glada tillrop. Men jag kväver istället gäspsningar med jämna mellanrum.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Perfecto Presents... Hernán Cattáneo, South America" Perfecto/Playground

Detta eviga housestänkande går inte att få tyst på, tydligen. Här kommer nämligen ännu en ihopmixad dubbel-CD med massvis av modern dansmusik – och jag börjar bli riktigt trött på hela sörvén. Allt låter faktiskt likadant. Jag behöver en break från skiten.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Play it Forward" Topsound/BonnierAmigo

När demoband är riktigt taffliga blir de bara till tomma poser, till pappfigurer som påminner om rock- eller popband. Och javisst, det är nästan omöjligt att vara nydanande eller till och med att göra något eget. Därför för-

svinner också så många många band utan att göra avtryck i historien. Sen finns det artister som har potential. På *Play it Forward* stavas det Samuel. Samuel Ljungblad gör soul. Sval men ack så lättantändlig. *Best Days* är funkig som vilken Kaah-låt som helst med skön och avig gitarrslänga, doo-wop-körer och ett beat som skickligt håller tillbaka extasen. Att sen breaket mitt i låten är knackigt rör mig inte i ryggen. Hoppas jag får höra mer av Samuel snart.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Poet - A Tribute to Townes Van Zandt" Catfish/Kommunikation

Townes Van Zandt är en av de mest begåvade låtskrivare världen haft. När han lämnade oss för gott på nyårsdagen 1997 lämnade han efter sig ett pärlband av låtar som andra kunnat döda för att ha gjort: *Kathleen, Our Mother the Mountain, Tower Song* och kanske hans mest kända, *Pancho & Lefty*. Med texter med en ovanlig lyrisk känslighet – att en tributskiva till honom döps till *Poet* är passande. Och att många spelat in hans sorgsna sånger är inte förvånande. Townes låtar är lika rörande men enkla till formen, enkelheten ett arv från den amerikanska sångtradition han var så djupt rotat i.

Men få har kunnat matcha Townes själv ifråga om framförande och intensitet. Låtar-na fick en ytterligare dimension av hans nasalt klagande röst som ekade av både Hank Williams och Bob Dylan. Att det var han själv som bäst gjorde sina egna låtar framgår av *Poet*. För även om den påminner om vilka starka låtar det handlar om, får inte Lucinda Williams, Roy Benson, John Prine, Steve Earle, Pat Haney eller ens Emmylou Harris det att rulla rysningar längs ryggraden. Undantagen heter Cowboy Junkies och Willie Nelson som bägge hittar in i *Highway Kind* och *Marie* och ger dem en personlig innebörd. Robert Earl Keen gör också ett bra val med *Mr. Mudd & Mr. Gold* – det låter nästan som att han skrivit den själv.

Sedan kan man undra varför Walkabouts lyser med en flagrant frånvaro. De har tidigare gjort suveräna tolkningar av Townes, och i honom hade Chris Eckman själv en beundrare.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER "Rock On: Greatest Hits from the Observer Label" Heartbeat

Producentlegenden Winston "Ninety" Holness bolag Observer släppte under 70- och 80-talen en hel del ädelreggae. Samla flera av bolagets hits på ett ställe och du får en alldeles utmärkt platta med pärlor som Dennis Browns *Westbound Train*, Observer All Stars *Teach Them Love* och Ken Boothes härligt souliga *Left with a Broken Heart*. Kända grejer jovisst, men tidlöst bra låtar.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER "Soca Leaders"

Jet Star/Playground

Kanske kan *Soca Leaders* vara plattan som ger denna karibiska musiktyp ett uppsving i Norden på samma sätt som reggaen och raggan fått, svängiga låtar finns det i alla fall gott om. Hysteriska *Gimme Ah Bligh* med Iwer George, Burning Flames badstänkande *Mash it Up* och Atlantiks r'n'b-flirtiga *Ahead in Life* ger mig alla något somrigt i blicken. Perfekt till sena sommarfester med lämplig mat och (framförallt) dryck..

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Sult – Spirit of the Music Vol. 1" Hummingbird/Kommunikation

Sult är namnet på ett program inspelat för den iriskspråkiga TV-kanalen TNaG, lett av Dónal Lunny och med tyngdpunkt på irländsk musik och artister. Här finns både traditionella kända verk som *Raglan Road* (med en Mark Knopfler som nästan lyckas

låta som Van Morrison), och artister som framför egna kompositioner, exempelvis nämnde Van Morrison och Sharon Shannon. Allt som oftast känns det bra och livfullt. Det största problemet med detta album är dock att det kommer tio år för sent för den stora publiken. När världs- och folkmusiken var som störst i Sverige hade den irländska musiken en liten särställning, och ett album som detta hade fått större uppmärksamhet än den lär få idag. Numera är den marknaden tyvärr mättad, och den som en gång uppskattade den irländska musiken i alla dess variationer kan ha förlämnat sig på den och sökt intressantare jaktmarker. Skulle intresset fortfarande finnas kvar är detta värt en lyssning, här finns både det rent traditionella och sånt som ligger i dess gränsland. Och det svänger på samma sätt det alltid har gjort.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER »Svensk jazzhistoria Vol. 8: Topsy Theme 1956-1959«

Caprice

Caprice fortsätter sin ambitiösa musikarkeologiska jazzserie där gammalt klassiskt material varvas med utgivna inspelningar. Den åttonde volymen (av planerade tio) täcker in den tidigaste Nalen-perioden. Mycket av den svenska jazzen levde fortfarande under påverkan från swing och storband, men bopen trängde sig på och intressantare aktörer som Monica Zetterlund och Jan Johansson klev in på scenen. *Svensk jazzhistoria* är ett entusiastarbete för likasinnade, men som sådant är det med beröm godkänt.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER »Tighten Up – Trojan Reggae Classics 1968-74«

Tighten Up Vol. 2«

Trojan/Border

Tighten Up hette en serie Trojan-samlingar från tidigt 70-tal som för många blev den första kontakten med reggae. En ojämn serie vilket dubblen *Trojan Reggae Classics 1968-74* visar. *Spanish Harlem* och *Kansas City* luktar suntunna medan *Untouchables* låt som gett hela serien sitt namn och Kingstones *Sufferer* är suveräna. Den och Rudy Mills *John Jones* finns också på på *Tighten Up Vol. 2* som är en frikostigt utökad variant av original-LP:n med samma namn. Schysst som partyfond och jämnare än dubblen, men fortfarande lite för lalligt om man är ute efter tyngre grejer. Coolast är Richard Aces *Hang 'em High*.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER »Trojan Upsetter Box Set« Trojan/Border

Lee Perrys producent- och artistkarriär sett genom Trojanska ögon. De tre CD:na ger en osminkad bild av hans värv, från de tidiga trevande försöken till senare års omdömeslösa utgivningar. Inte oväntat är CD två den bästa, med 70-talsinspelningarna från Black Ark-studion. Hör bara Susan Cadogans svinbra version av *Fever!*

Trojan Upsetter Box Set är inte den bästa Perry-samlingen, men en prisvärd snabböversikt med tillräckligt många bra exempel på vad som gör honom till en ikon.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER "Queen of the Damned"

Warner

Aaliyah, må hon vila i frid, var ingen vidare skådespelerska. Innan hon gick bort hann hon med att spela in vampyrkalkonen *Queen of the Damned*. På detta soundtrack medverkar Linkin Park, Disturbed, Static-X, Deftones och Tricky. Givetvis så suger musiken så mycket att man nästan mår dåligt.

Per Lundberg G.B.

DRAKKAR "Razorblade God" Dragonheart/MNW

Mig veterligen så det bara Hammerfall som kommer undan med att köra riddare-och-

rustningar-temat. Drakkar från Italien är en parodi på en parodi. Ställer mig frågan hur många power metal-band det finns egentligen?

Per Lundberg G.B.

EMINEM "The Eminem Show" Interscope/Universal

Without Me är visserligen det poppigaste Eminem gjort på ett bra tag, men annars kommer säkert många av mellanstadietjejeerna som gallskek sönder min hörsel i Globen förra februari att bli besvikna. De självklara hitsen har till stor del fått ge vika för hårda låtar som *White America* där Eminem gör upp med skivbranschens och samhällets attityd till hiphop. Fast mycket är förstås sig likt jämfört med tidigare album. Eminem rappar fortfarande mest om hur mycket han älskar sin dotter och hur mycket han hatar hennes mamma och sina föräldrar. Ny på hatlistan är producenten Jermaine Dupri som i *Say What U Say* får sina fiskar varma av både Dr. Dre, Timbaland och Eminem. Den senares variga kvinnosyn får också större utrymme än vanligt. "Can a bitch don't want no beef with Slim?" frågar sig Eminem på *Square Dance* och svaret blir självklart "No!". Låtar som *Drips* och *Superman* kommer säkert inte heller att rekommenderas av RFSU.

Musikaliskt är *The Eminem Show* inte lika bra som sin föregångare, men som rappare är han oantastlig. Det är svårt att fatta att det är samma kille som gjorde *5 Star Generals* med Shabaam Sahdeeq för fem år sedan. Samtidigt som det låter enkelt och självklart så rappar han med sån inlevelse att man orkar höra om hans jobbiga familj ännu en gång.

Daniel Severinsson

SIDSEL ENDRESEN/BUGGE WESSEL-TOFT

»Out Here. In There.«
Jazzland/Universal

Stämningstätt musik mellan pianobaserad jazz och electronica. Sidsel Endresen har en viss fallenhet för vokala experiment, men när längst när hon sjunger lågmält som en bris. Det är ojämnt, både stilistiskt och kvalitativt, men topparna är svåra att negligera. Allra bäst är Neil Youngs *Birds* i en version som kan göra Hederos & Hellberg avundsjuka.

Peter Sjöblom

ENGINE "Superholic" Metal Blade/Border

När man ger sig på en cover så tycker jag att man ska ge låten en personlig prägel. Engine gör Cures *Fascination Street* i värsta Tribal Ink-versionen. Det är inte ett dugg sextigt och framför allt inte bra. Engine är kassa på att spela och göra låtar. De är dessutom dåliga på att spela covers.

Per Lundberg G.B.

THE FAINT "Danse Macabre" Saddle Creek

Sedan The Faint bildades i början av 90-talet har deras sound förändrats ganska radikalt. Från indie-poppig musik till det syntpoprockiga och svarta melodier som *Danse Macabre* innehåller. Intressanta skruvar, syntiga slingor och dansanta rytmer skapar en intressant atmosfär med en doft av 80-tal.

Spåren är ibland sorgset desperata, som i *Let the Poison Spill From Your Throat*, ibland stenhårt studsiga med bisarra strupljud. Den här typen av musik har aldrig legat mig varmt om hjärtat. Men The Faints landning nästan mellan pop och synt, med betoning på det senare, är snyggt och smart förpackat. Tillgängligt utan att bli tråkigt, och med vital variation.

Evalisa Wallin

THE FLAMING LIPS "Yoshimi Battles the Pink Robots" Warner

Jag hade stora förhoppningar på Flaming Lips uppföljare till *The Soft Bulletin*. Därför

gick mungiporna snabbt ner efter att lyssnat igenom *Yoshimi Battles the Pink Robots* första gången. Det första knippet låtar känns ofokuserade och banala. Resten av skivan som en jämntjock sörja av halvttempolåtar utan riktning, oengagerat och grunt. Jag förstår fortfarande inte riktigt titelspåret båda delar. Den instrumentala del två var säkert väldigt lustig att göra men jag stör mig bara. Efter att ha tillbringat dagar att tränga in i den återstående delen av smeten har jag visserligen fastnat för en svängig basslinga på *The Morning of the Magicians* och en fantasitisk singel i *Do You Realize?*, trumspellet på *Hypnotist* ligger också underbart någon minut. Men det räcker inte som försvar för varför resten fyller mig med samma känsla av tung huvudbakfylla som en överkonsumtion på ett fint vin ger. Musiken är stor, drömsk, mjuk, och filmiskt följsam, på det hela taget superbehaglig om det intages i små mängder. Men elva låtar på samma recept ger fetma. The Flaming Lips är absolut inte dåliga, men detta går på rutin och är i skriande behov av dynamik.

Fredrik Eriksson

THE FLATLANDERS

»Now Again«

New West/Playground

Man kan inte värma en sufflé, sa Paul McCartney för längesen apropå spekulatiönerna kring Beatles återförening. Det borde Flatlanders ha tänkt på. I början av 70-talet gjorde de en enda platta som blev mytomspunnen i countrykretsar när Jimmie Dale Gilmore, Butch Hancock och Joe Ely senare blev stora solonamn. De borde ha låtit legenden vila. När de 30 år senare går ihop igen svänger det inte lika anpråklöst och charmerande längre, utan låter kliniskt och styltigt. Paul McCartney hade rätt. En uppvärmd sufflé säckar ihop.

Peter Sjöblom

FLOGGING MOLLY

»Drunken Lullabies«

Burning Heart

Drunken Lullabies är inspelad med Steve Albini i Chicago, men det behövs bara ett enda namn för att beskriva hur det låter: The Pogues. Det finns knappt en enda låt på skivan som inte har en direkt motsvarighet i Pogues låtkatalog. Och som med alla imitatorer är frågan naturligtvis oundviklig: Vad är det för mening med det?

Peter Sjöblom

DEN FLYGANDE BOKRULLEN

"Tarrschwein"

Arko/BonnierAmigo

Den Flygande Bokrullen har med två tidigare fullängdare och en EP gjort sig till ett etablerat namn bland svenska utövare av klezmer, den judiska dansmusiken. Också på *Tarrschwein* bjuder de på sig själva och humor utan att det blir tokroligt. Det svänger ordentligt och är dessutom tillräckligt varierat för att inte bli tråkigt och enahanda.

Peter Sjöblom

FOZZY

"Happpstance"

Steamhammer/MNW

Att heta Fozzy och vara före detta amerikansk brottare som dessutom ägnar sina lata dagar åt att göra heavy metal går inte ihop i min skalle. Kan vara en av årets största kal-koner.

Per Lundberg G.B.

THE FREE FRENCH

"Running on Batteries"

Hitback/MNW

Ibland, dock alltför sällan, kommer det en skiva med något band som fullständigt knockar en. Ofta hör man aldrig mer ifrån dessa, eller så visar sig uppföljarna vara väl lama. Frustrerande och sorgligt. Men jag blir lika lycklig varje gång det dyker upp en sådan skiva, och jag tvivlar sällan i min förtröstan. För en av vårens lyckligare perioder svarar The Free French, som med *Running on Batteries* lyckas förena det mesta av värde i den

brittiska poptraditionen. I sina mer spretiga stunder låter de som ett new wave-inspirerat Mull Historical Society. I de lugnare som ett svävande XTC. Brittiskt så det förslår, men när det låter så här får nästan alla gitarrtoner i världen vara brittiska. Popmusik att spola rent hjärnan med. Klockrent som en Beckhamfrispark.

Magnus Sjöberg

FREEDOM CALL

"Eternity"

SPV/Playground

Pop kan spelas på många olika sätt. Freedom Call blandar in pompösa syntar och stora körer och en massa metal. I mindre doser är power metal rätt så trevligt. Det är också Freedom Call.

Per Lundberg G.B.

FUTURE 3

"Like..."

April/WME

Tredje albumet från Future 3, och jag försöker hålla mig vaken. Alldeles för snäll elektronisk musik. *Like...* är rätt trevlig lyssning ett tag, men snart kliar det i fingrarna efter snabbspolningsknappen. Kom igen, berör mig! Men nej.

Henrik Strömberg

GAROU

»Seul«

Columbia

Huääåh! Hjälp! Jag skruvar fort som attan ner volymen för jag vill inte att det här ska läcka ut i trapphuset. Inte för att jag vill skryta, men mina grannar verkar tycka att jag är en schysst kille och jag vill inte sabba det med nån jävla fransksjungande kanadensare och hans känslosamma (läs: slippiga) Baywatch-ballader och sexiga (läs: skitnödiga) rockare. Betyder inte *Seul* »själ« förresten? Nä, det kan det bara inte göra. I så fall tänker jag anmäla Garou till Konsumentverket för falsk marknadsföring. Quelle horreur!

Peter Sjöblom

GEEZ'N'GOSH

"Nobody Knows"

Guidance/Border

Tyske Atom Heart är minst sagt mångsidig. Mest uppmärksamhet fick han för ett par år sedan när han som Señor Coconut tolkade Kraftwerk som elektronisk rumba och chacha-cha. Nya albumet är inte lika spektakulärt men innehåller en hel del njutbart material, en skönt ryckig fusion av house, electronica och knaster- och klick-techno upplandat med soulelement. Clickhouse om man så vill. Och bättre än det mesta i genren.

Robert Lagerström

GENEROUS MARIA "Command of the New Rock"

? Debutalbumet från göteborgarna i Generous Maria visar på ett kompetent och fullfjädrat band. Men hela produkten luktar lite för förutsägbart och konceptet är gammalt och välbeprövat. Det låter lite Monster Magnet, Sabbath givetvis och en och annan Zeppelintendens. Ljudbilden är lyckat fuzzigt och skitig. Men Generous Maria lider för ofta av det vanliga fenomenet odynamiska arrangemang och för lite riktiga låtar. Dock glimtar det till på tre, fyra ställen. *Soufflight* visar att sångaren Göran Florström även behärskar mer stämmningsfulla toner. Instrumentala *Ashram of the Absolute* är skönt driven och visar på musiker fulla av fantasi. En bra försmak på vad Generous Maria är bäst på. Nästa gång hoppas man på mer av den varan.

Jonas Elgemark

GHOULTOWN

»Tales from the Dead West«

Corazong/Kommunikation

Jag kan vara väldigt långsint ibland. Ghoultown påminner mig om det. Att de fick skriva på för Steve Earles Corazong-etikett stör mig oerhört mycket då han bad Freakwater kyssa honom i röven. Ghoultown är bara en hop posörer som tror det räcker med att skruva upp tempot till psychobillynivå, smin-

ka sig som Alien Sex Fiend och göra skräck-country. Men tyvärr guys, det gör det inte, om ni nu inte vill framstå som första gradens pappskallar. *Tales from the Dead West* ska ner under det kistlock från under vilken den kröp fram.

Peter Sjöblom

GO GO MARKET

»Hotel San Jose«
Evangeline/MNW

Den som hört Chuck Prophets tidiga skivor kan knappast undgått att lägga märke till den bedårande kvinnorösten som höjer flera av låtarna. Den tillhör Stephanie Finch som numer sjunger i Go Go Market. Men den som hoppas på ökendramatik á la Prophet hoppas på fel saker. *Hotel San Jose*, där just pojkvännen Prophet bistår med både produktion och låtskrivarhjälp, går i popstil och har några bra spår som den »dramatiska balladen« *Him*. I sin helhet är det dock en lättglömd historia där Finchs röst inte kommer helt till sin rätt.

Peter Sjöblom

GORILLAZ

»Laika Come Home – Spacemonkeyz vs. Gorillaz«

Parlophone/Capitol

Okej, här kommer en dubversion av Gorillaz debutalbum. Och det låter precis som man kan tro. Inte speciellt spännande. Och mäktiga segt.

Gary Andersson

THE GREAT DECIEVER

»A Venom Well Designed«
Peaceville/Playground

Det är snyggt i vissa stunder, den metal som Great Deciever visar upp. Tänker då på när det låter drömskt och när gitarren svävar iväg på ett Wayne Hussey-moln. Förutom det så är det ingen vidare trevlig lyssning.

Per Lundberg G.B.

GREIF OF EMERALD

»Christian Termination«

Listenable/VME

På något underligt sätt så försöker Greif of Emerald kombinera death och black metal. Det lyckas de inte med. Sämst låter det när death metal-influenserna dominerar. Riktigt trevligt är Greif of Emerald när black metal-solen lyser starkast. Då känns det symfoniskt och vackert. Då är Greif of Emerald bra.

Per Lundberg G.B.

DAVID GRUBBS

»Rickets & Scurcy«

Fat Cat/Border

David Grubbs från gamla Gastr del Sol gör musik som inte är direkt bekymrad, men väl tankfull med mycket lätta inslag av Go-Betweens och Nick Drake. Lite synd bara att han ibland krånglar till det med opåkallade taktbyten – han skulle uppnå mer om han tog den raka vägen. Eller åtminstone renodla avigheiten som han gör i *Precipice* och *Crevasse*, två electronica-experiment som överraskar mot slutet av skivan.

Peter Sjöblom

HAGALAZ' RUNEDANCE

»Frigga's Web«

Hammerheart/Border

Tredje plattan från Andrea Haugen, med trummor som dundrar och syntar som pyser. Jag tar mig för pannan av all fetlagd naturromantik. Det är gudinnor hit och urtid dit och det väller så mycket dimma ur texterna att det är ett under att man ens kan se skivan framför sig. Att vara andlig och ge uttryck för det är en sak, att ha en mental maskerad är en annan. Den gränsen har Hagalaz' Rundedance passerat med fjorton stensättningar.

Peter Sjöblom

HAMRIN

»Long Way Home«

Temrec/Kommunikation

Björn Hamrin har ett illustert förflutet som inhopande munspelare hos så vitt skilda artister som Eric Bibb, Cyndee Peters och Robert Johnsons gamla band Bottle-Ups.

Han har medverkat i ett par grupper som fast medlem, och *Long Way Home* är hans solodebut. Som bäst låter det som en korsning av Dr. John och Ry Cooder. *Long Way Home* ligger strax över genomsnittet för svenska bluesplattor, mycket tack vare att Hamrin är en bättre sångare än de flesta i genren.

Peter Sjöblom

HAYSEED DIXIE

»A Hillbilly Tribute to AC/DC«

Dualtone

Fyra håriga hillbillies från Nashville byter elgitarer och trummor mot fioler och banjos och spelar *Highway to Hell*, *Dirty Deeds Done Dirt Cheap*, *T.N.T.* och *Back in Black*. Underhållande, men mer charmigt än bra.

Peter Sjöblom

HELI

»Öronknark«

Streetzone/Border

Jag gillade låten *Skumma typer* från Redline-samlingen *Den svenska underjorden* med Heli och hennes man Karl Katharsis som kom för två år sedan, den svängde och svepte skönt. Efter fler låtar på samlingar kommer nu Helis fullängdsdebut *Öronknark* och jag är inte längre lika impad. Hennes naiva texter på svenska köper jag men hennes röst är vek och flytet styligt. Dessutom har Redline-Masse standardprodukt alltför många låtar på plattan, det känns genast mer spännande när andra producenter varit inblandade (kanske inte så konstigt eftersom Masse jobbat med väldigt många rappare de senaste åren, hans beatförråd måste börja sina).

Texterna verkar annars vara viktiga för Heli. Hon håller inte tillbaka på varken åsikter eller könsord vilket gör att man verkligen lyssnar ordentligt. Emellanåt känns dock svordomarna väl utstuderade, men skrivbolslagsskämmandet i *Nu ljuter hon* är rätt kul. Heli är stöddig trots att hon är (och låter som) en liten flicka, men *Öronknark* är inte så värt bra. Roligast är faktiskt alla gäster...

Gary Andersson

JUDY HENKE

»High Flying Bird«

Collectors' Choice Music/Border

Judy Henke var aldrig den typiska folksångerskan. Hon var mer vidsynt än de flesta och hennes vokala utspel så kraftfullt och sexigt att det måste fått stämbanden att svintokrula sig på Peter, Paul & Mary.

High Flying Bird från 1964 är Henskes andra platta. Hon rör hon sig världsvant från trad till Hoagy Carmichael, med ett komp som sammangifte folk och rock ett år innan Dylan vände upp och ner på Newportfestivalen. Det är kanske just för att materialet är så brett som *High Flying Bird* fortfarande är fräsch. Den sitter inte fast i en tidstypisk genre – efter snart 40 år är den lika suverän och unik.

Dock undrar jag varför Collectors' Choice Music ger ut *High Flying Bird* nu då Elektra släppte bägge Henskes två första plattor till lågpris för mindre än ett år sedan.

Peter Sjöblom

HIGH ON FIRE

»Surrounded by Thieves«

Relapse Records

Stenhårt och blytungt och med en intensitet så man slungas bakåt. Amerikanska trion High On Fire imponerar för att de dels har den goda smaken att mala på i sina instrumentalpartier och för att de också vågar tänja på metalbegreppet. Givetvis är omslaget bedrägligt, fullt av smådjävar, yxor och fladdermöss. Texterna är också tveksamma, men musikaliskt är det som sagt intressant. Det kryllar av riff som Toni Iommi skulle vara klart stolt över. Ondskefullt och fascinerande. Klart godkänt.

Jonas Elgemark

HOLST

»Härmapa«

Kanalj/Border

»Sonic Youth, Psychotic Youth, det är ungdom överallt«. Holst, som är lika mycket ett band som Wilmer X-basisten Thomas Holst själv, vrider vardagen i egensinniga texter, och låtarna är energiska där det behövs. Det är alltså mer än skånskan som Holst har gemensamt med Bob Hund. Men *Härmapa* är varmare och mindre spänd än någonsin Bob Hund – här är det är inte så jävla märkvärdigt med saker och ting. Kör på och skit i krusidullerna.

Och bara så att det blir sagt: titellåten är skitbra.

Peter Sjöblom

HONEYMOON SUITE

»Dreamland«

Frontiers/Playground

Borde få göra soundtracket till alla nordamerikanska filmer och tv-serier. Kanadensarna är gamla i gamet och har hållit ihop i 20 år. Märks att de är riktigt samspelade. *Dreamland* innehåller ändå en del bra spår. *Undone* är en trevlig historia som skulle kunnat varit ledmotiv till *Felicity* eller *Doktor kan komma*. Honeymoon Suites musik varken kittlar eller upprör, en axelryckning.

Per Lundberg G.B.

TONY HUMPHRIES/DIVERSE ARTIST

»Fabric 04«

Fabric

Jag står inte ut. Insmickrande lounge-klubb-musik av värsta sort. En skiva som kan användas som definition av ordet »intetsä-gande«.

Henrik Strömberg

HUNDRED REASONS

»Ideas Above Our Station«

Columbia/Sony

Blev orättvist kallade för ett nu-metal-band. Istället bör de kallas för rockband. Hör spår av Quicksand, Fireside och Ash. Hundred Reasons klarar av balansgången mellan att vara cred och kommersiell. I England är de redan stora, så frågan är om svenskarna tar dem till sitt hjärta.

Per Lundberg G.B.

THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY

»The First Conspiracy«

Burning Heart

Äntligen har det vi alla väntat på hänt. Nu har INC:s skiva med deras samlade singlar även blivit tillgänglig för oss i kalla Norden. Vilket är en stor lätnad eftersom Kina ligger väldigt långt bort, där den har funnits rätt länge i smyg, och det kan bli lite jobbigt att springa dit på lunchen även om jag själv skulle göra det utan att tveka. Det är nämligen såhär: har man väl hört det en gång så är man fast för alltid och står beredd på stan för att slå ner första bästa tant som kommer i ens väg för att få tag på det absolut sista exet. Denna riviga frustrationspop blir som en grym men befriande drog. Det är helt enkelt för bra för att vara sant och dessutom har man texter som slår alla propagandablad och kurser i världen. Bara sparka av tofflorna, hissa svarta flaggan, höj volymen och märk hur din tillvaro genast blir så mycket mer. Nu behöver du inte ens CD-växlare.

Tove Pålsson

DAS ICH

»Anti'Christ«

Massacre

Tyska goth/industri-bandet Das Ich har släppt ett gäng album sedan debuten 1989. Själv har jag väldigt svårt för den här typen av musik. Den ska föreställa ond och farlig men låter mest bara mesig. Några stråkpartier är i och för sig stämningsfulla och lite tyngd skapas ibland med hjälp av piano, men man måste nog höra dem live tillsammans med de spektakulära showerna man utlovar för att de ska komma till sin rätt.

Daniel Severinsson

INRAGE**"Built to Destroy"
Scarlet/MNW**

Daniel Bergstrand, som bland annat producerat Meshuggah, är skyldig till *Built to Destroy*. Visst kan man höra lite Entombed- och lite Meshuggah-influenser men det gör det hela bara bättre. Inrage är egna och gör egen musik. Det går en röd tråd av trash genom skivan. På den tråden knyts lite death och lite metal. *Built to Destroy* är en bra skiva som är värd all uppmärksamhet. Band som Inrage borde få mer uppmärksamhet på hemmaplan och inte bli ett av alla de svenska band som är skitstora i Europa men helt okända här hemma.

Per Lundberg G.B.

JACKDRAG**"The Sun Inside"
Shifty Disco/**

När Jackdrags låtskrivare John Dragonett ska beskriva nya skivan säger han "Jag försökte föreställa mig hur det skulle låta om Paul McCartney skulle producera Pink Floyd en sommar" Han säger också: "Om jag skulle varit där skulle min roll förmodligen vara reducerad till att sitta stenad utanför studion och titta på indianfilmer i technicolor." Hur som helst så har Jackdrag gjort en perfekt sommarplatta. Men det känns inte mycket solariebrun strandrappare över musiken, snarare kan känslan liknas vid att ligga i gräset och titta upp i himlen med 3-D-glasögonen på.

Bandet debuterade för två år sedan med *Soft Songs LP: Aviating*, en lite försiktigare debut. Nu är det mer experimenterade, mer gitarrer, tyngre beats. Allt med ett starkt psykodeliskt filter som ramar in plattan snyggt. Jackdrag kan konsten att smycka ut en enkel poplåt med en mängd små detaljer, tänja och vrida på det som uppfattas normalt och resultatet blir smått genialisk musik.

Jonas Elgemark

JETHRO TULL**»Living with the Past«
Eagle/Playground**

Årtionde efter årtionde fortsätter Jethro Tull att attrahera nya lyssnare. Men idag är de mestadels en matt reflektion av deras eget förflutna. Deras konserter består fortfarande till stora delar av gamla favoriter. Låtar som *Aqualung* och *Locomotive Breath* sitter lika säkert i låtlistan som smörkrämen i wienerbrödet. Och de nya låtarna är ofta urvattnade varianter på gamla teman. Bäst på liveinspelade *Living with the Past* är den lilla sviten av akustiska låtar. Där slipper man i alla fall höra de tröttsamma B-hårdrocksgitarrerna.

Peter Sjöblom

JOELBITAR**"Välkommen till JoelBitar"
Stabil**

Huddinges JoelBitar leder tankarna till både Fint Tillsammans, First Floor Power och 80-talets efterpunk med popförtecken. Det här är bandets debut – en femlåtars mini-CD på eget bolag – och det är svårt att säga hur de kommer att utvecklas. Än så länge känns deras musik lite studentikos och planerat nipprig.

Peter Sjöblom

JOHN'S CHILDREN**"The Complete"
NMC**

För några år sedan stod jag framför en scen på en modklubb i London. I strålkastarna stod några gubbar i fula frisyrrer och framförde John's Children-låtar. Faktum är att det faktiskt var John's Children som krupit fram från den sten de borde ha stannat under. Spelningen var inget vidare. Det var mer kurios att se dem, precis som andra legendariska band. Kanske ska man undvika denna typ av spelningar och istället låta dem bibehålla den stora vördnad man känner för dem som de tjugoåriga rockstjärnorna. John's Children har, trots den smärre framgång de hade när det begav sig 1966-68, blivit ett

legendariskt band, främst för att Marc Bolan var bandets sångare och låtskrivare under en mycket kort period. Bolan hoppade av efter ett gräl och vi vet ju alla hur den historien fortsatte. John's Children hann bara släppa några singlar under den tid de existerade. En platta, *Orgasm*, spelades in på ett amerikanskt skivbolag, men släpptes inte förrän 1970. Det tragiska är att hela *Orgasm*-plattan förstördes genom att göra den till en liveupptagning. Låtarna är inte ens inspelade framför en riktig publik, skriken kommer från Beatles-filmen *A Hard Days Night*. Hmm, pinsamt. Att sedan *Killer Ben* är en rip-off på *Woolly Bully* och inledningen till *Jagged Time Lapse* är snott från Small Faces *Understanding* ger ju inte bandet mer respekt. Men på denna dubbelsamling finns flera spår från *Orgasm*, men denna gång utan de skrikiga tjejnerna, exempelvis suveräna *But She's Mine*. Även psykedeliska *Smashed Blocked*, där endast sångaren Andy Ellison medverkar plus ett gäng studiomusiker, är en riktig pärla. Även den andra versionen *The Love I Thought I'd Found* finns inkluderad. Här finns även Bolans låt *Desdemona* och *Midsummer Night's Scene* som båda är riktigt njutbara. Och de korta intervjunuttarna från BBC med den torra programledaren är väldigt roande, även om ljudkvalitén är varierande. *The Complete* är det enda du behöver med John's Children.

Annica Henriksson

KYLE JONES A.K.A. SCRATCH**"The Embodiment of Instrumentation"
Ropeadope/MNW**

Scratch, som till vardags beatboxar med mera i The Roots, släpper skiva som aptitretare inför gruppens efterlängtrade album. Jag tror inte att ett enda beat eller en enda basgång är samplad eller spelad utan Scratch gör allting själv utom att rappa och sjunga. Förutom kompisarna från The Roots medverkar Dice Raw och andra, mindre namnkunniga, Philadelphia-rappare. Trots att Biz Markie måste skämmas för att han ens släppte *Make the Music With Your Mouth*, Biz varje gång han hör ett fullblodsproffs som Scratch beatboxa, blir det i längden lite tråkigt när nästan all musik görs med munnen. Klart bästa låten *That's What We Talkin' About* har också helt följdriktigt en svängig blåhook som sin starkaste tillgång. Hoppas att Scratch härnäst koncentrerar sig på att förgylla The Roots plattor och shower istället för att släppa mera eget material.

Daniel Severinsson

JOSHUA**"Singing to Your Subconscious"
Defiance/Zomba**

En fråga som alltid dyker upp när det dimper ned plattor med nya amerikanska band är följande: Hur fick de ett skivkontrakt? Alternativt: Vill den amerikanska marknaden inte ha något som låter annorlunda? De fyra mannarna i Joshua må vara duktiga musiker, kan få till ett okej sväng och sångaren har en ren, schysst röst. Men de avviker inte det minsta från collegepop-mönstret. Jag behöver inte ens beskriva hur de låter, det vet ni redan, ni har hört det alltför många gånger. Det finns ingen som helst önskan hos de här banden att göra något vågat, något konstigt, något som står ut. Eller kanske drömmer alla om att vara suggestiva som Tom Waits, men bolagen hindrar dem. Vad vet jag? Som vanligt kan jag tänka mig att Joshua kommer slå ganska okej i hemlandet, även om de inte har några riktigt bra refränger. Bara de spelas på collegeration eller i *Felicity* ska det nog gå vägen. Risken är dock gigantiskt stor att de drunknar i havet av ointressanta amerikanska collegerockband.

Annica Henriksson

KAIA**"Oregon"
Mr Lady/Border**

Okej, här har vi en ännu kvinnlig upplaga av Elliott Smith. Sparsmakat akustiskt, med

vissa americanainslag. Och ja, hon älskar sina vänner, sina föräldrar, säkert sin pojkvän, gud (kanske?) och Oregon. Det sistnämnda för det är så sött. Visst, Dalsland har säkert också sin tjusning. Men skit vad jag hatar all denna lycka! Det spelar ingen roll hur ofta hon brister ut i gråt och kallar sig nervöst freak när det hela inramas av fria hästar och verandor i gryningen. Hon kan sin Cure och gör en förtjusande liten truddelutt av *Catch*. Låter inte introt på *Baby Animals* som Joy Divisions finaste *Love Will Tear Us Apart*? Bäbisdjur? Vad ger man.

Fredrik Eriksson

KARI**»Pilot«
GMR**

Det låter kanske konstigt, men för mig är *Pilot* den bästa uppföljaren till Tori Amos *From the Choirgirl Hotel*. Till skillnad från Tori Amos tappar Kari Rueslätten inte substansen. Kari har valt att göra det mesta på egen hand – på så vis är *Pilot* en återgång till hennes första obskyra platta efter att hon lämnat norska The 3rd and the Mortal. Med små medel skapar hon stämningar som är lika delar vintrig granskog och oroliga drömmar. Mycket tilltalande.

Peter Sjöblom

KARUAN**"Dohuki Ballet"
Sunshine Enterprises/**

OK, jag följer instruktionerna. Jag lagar mig en kopp te, och studerar omslaget under tiden. Det är inte vidare intressant. Jag lyssnar på skivan medan jag dricker te. Och jag blir uttråkad. Karuans etno-indie-electronica förmår inte inspirera mig till nya filosofiska höjder, den förmår faktiskt inte inspirera mig alls. Bortsett från en sampling från videon till *Windowlicker* så känns *Dohuki Ballet* alldeles för humorlös.

Henrik Strömberg

KEVLAR**"The Great Collapse"
A Westside Fabrication**

Det är egentligen ingen mening att rabbla upp skrammelumeåbandens amerikanska referenser längre. De utgör ett unikum i svensk rock. Stilsäkert har Fireside, Him Kerosene, Cobolt och Kevlar med flera lotsat oss in i sin egen värld av ömsint vemod och bröstgitarrer.

Tyvärr sticker *The Great Collapse* varken ut eller berör särskilt mycket. Kevlar vet hur man handskas med rundgång och tonårsfrustration. Dissonanserna sitter som de ska, de aviga melodierna likaså. Refrängerna är varken lättåtkomliga eller särskilt svåra. Formen börjar kännas långtråkig utan att det för den skull är särskilt dåligt. Musiken har inte utvecklats de sista fem åren, bara förfinats till att de största sträckningarna över gitarrhalsen ändå sker medhårs.

Fredrik Eriksson

KHOLD**"Phantom"
Moonfog/MNW**

Jag imponeras och fascinerats av norsk black metal. Men är tvungen att gå ett steg extra för att beskriva Khold. Tempot är inte lika infernaliskt högt. Syntmattorna inte lika tät. Sängen inte lika brölig. Khold är smartare än så. Den tyngd som ett lägre tempo innebär och att gitarrerna får en ännu mer central roll gör *Phantom* till ett formbart stycke stål. Texter på gammal norska kan låta trågt men i den formen blir det mystiskt och intressant. Man behöver inte ha lyssnat på Immortal, Satyricon och Gehenna för att uppskatta Khold. *Phantom* bryter ny mark och ger nya fans.

Per Lundberg G.B.

KILLER**"Sickeningly Pretty & Unpleasantly Vain"
Universal**

Inför sommarens festivaler känns det tryggt att bland alla skivsläpp hitta något som till en början låter som ett klassiskt rockband.

Det finska bandet Killers debut *Sickeningly Pretty & Unpleasantly Vain* är ett försök till att sätta sig på poprockkartan, både i hemlandet och övriga Europa.

I promotionpappren berättar man om en sångerska som är "gjord av karisma och sex appeal" och tre tonårspojkar vars rockdrömmar verkar ha gått i uppfyllelse. Och på nåt sätt hoppas jag nästan att de fortsätter efter debutplattan, det måste kännas himla tråkigt att bara prestera något som de allra flesta bara kommer att rycka på axlarna åt.

Killer kommer att bli det där festivalbandet som spelar på en av de mindre scenerna men ändå lyckas dra en halvpäckad publik som har vägarna förbi. Hyfsad rock och kanske ett bra live-framträdande. Tyvärr kommer publiken nog, liksom jag efter att ha satt punkt för denna mening, glömma gruppens namn och lägga konsertminnet nästans långt bak i hjärnans lager där det så småningom försvinner.

Evalisa Wallin

CHRIS KNIGHT

»A Pretty Good Guy«

Dualtone/Kommunikation

Matematiken bli bara allt underligare i singer/songwriter- och altcountryvärlden. Där går det vid det här laget ungefär ett hundratal ickeoriginella träkmånsar på varje tjog. Chris Knight hör definitivt till överskottet. Har du redan hört John Prine och Guy Clark behöver du inte Dan Baird-producerade *A Pretty Good Guy*. Och har du inte hört dem – gör det istället för att ödsla tid på Chris Knight.

Peter Sjöblom

KREIDLER

"Eve Future"

Wonder/Border

Kreidler överraskar med ett 25-minuters minialbum fyllt med sju vackra låtar. Det låter som om de framför elektronisk musik med hjälp av en symfoniorkester. Eller i alla fall med hjälp av ljuden från en. Som om Michael Nyman skulle göra elektronisk musik. Plattan frammanar bilder av ett 1800-tals kostymdrama i science fiction-miljö. Peter Greenaway korsat med Star Trek, kanske. Kul.

Henrik Strömberg

JIM KREMENS

»Spun«

Evangeline/MNW

Man måste spela *Spun* väldigt högt för att den inte ska sugas upp av soffan och mattan och, om du inte haft hjärta att slänga den, den där fula virkade duken du fick av mor-mor. Musiken är nämligen så harmlöst slät att den är ett tacksam rov för möblemanget. Spelar man skivan högt blir den istället irriterande och du inser att egentligen låter den inte som något annat än en indieupplaga av Paul McCartney efter Wings.

Peter Sjöblom

ED KUEPPER

»Today Wonder«

Hot/MNW

Ed Kuepper (uttalas som Cooper) har gjort flera försök att synas i rockhistorien. Dels som medlem i tidiga Saints, sedan Laughing Clowns och därefter gitarrgrymma The Aints. Likväl har han aldrig fått något brett erkännande, och hans solokarriär har varit sviktande under senare år. Men 1990, när han spelade in *Today Wonder* som nu får en senkommen återutgåva, var han på en kreativ topp.

Trots den sparsamma sättningen med bara akustisk gitarr och trummor har den det typiskt vidsträckt australiensiska soundet. Att det är en mer informell inspelning märks när Kuepper ofta släpper låtarna fria som om han jammade med sig själv, till exempel när *Eternally Yours* skarvlöst övergår i Tim Hardins *If I Were a Carpenter*. Sedan kan han binda dem lika lätt vid ett bluesigt, jordnära groove.

Trots att plattan med de avslutande live-

låtarna klockar in på knappt 80 minuter sitter man som uppslukad hela tiden. *Today Wonder* är kort sagt en skitbra platta.

Peter Sjöblom

LABRAT

"Ruining it for Everyone"

Visible Noise/MNW

"File under grindcore" står det i pressreleasen. Jaha. Labrat har ingen aning om vad grindcore är. Labrat borde lyssna in sig på Nasum så kanske de förstår. Enda glädjen med *Ruining it for Everyone* är titeln *Clint Eastwood is Very Hard, Innit*. Allt annat är skit.

Per Lundberg G.B.

LARS HOLLMER'S GLOBAL HOME PROJECT

»SOLA«

Krax/BonnierAmigo

Svenskar associerar oftast Lars Hollmer med Samla Mammam Manna och *Boeves psalm*. Utomlands är han betydligt mer känd i artrockkretsar, närmast en ikon. Knapptast underligt då att han ibland arbetar med utländska musiker, som på *SOLA*, tillsammans med japanska musiker. Men musikaliskt känner Hollmer-lyssnaren igen sig. Det är en humoristisk och frejdig blandning av balkansk musik, klezmer och artrock. Förmodligen inget som kommer att föra honom ut i det svenska folkhemmet, snarare en bekräftelse på vilken talang Sverige missar.

Peter Sjöblom

LAST TRIBE

»Witch Dance«

Frontiers/Playground

ELEGY

»Principles of Pain«

Locomotive/Playground

Ibland gör jag vad jag kan för att glömma 80-talet, men nog fan finns det någon som påminner mig om hur det var. Eller låt. Här-rockarna Last Tribe till exempel som väl inte bytt kalender sedan 1985. Någon vill kanske veta att Jaime Salazar från Flower Kings och Midnight Sun trummar, samt att basisten Dick Löwgren tidigare varit med i Arch Enemy och In Flames.

Elegy hamnar i en liknande osmaklig progressiva metal-fälla. De rullar gärna ut stora syntmattan, lassar in tonvis med ylgitarer och en sångare som låter som mupparnas Gonzo i falsett. Att de turnerat med Yngwie Malmsteen säger allt.

Peter Sjöblom

LEM

"Emerging Property"

Livid/

Första spåret låter som The Orbs *Towers of Dub* och på den vägen är det. Lems dubbiga chill out-musik känns som en snäll och rätt feg version av The Orb. Ganska behagligt i bakgrunden, men alltför intetsärande för att kännas nödvändigt.

Henrik Strömberg

LITTLE AXE

»Hard Grind«

Onu Sound/Border

Little Axe, alltså Skip McDonald, lägger en dub- och hiphopestetik till bluesen varför det är svårt att kategorisera *Hard Grind*. Det negativa är att den varken blir det ena eller det andra. Man får greppen ur respektive genre men inte innehållet. *Hard Grind* är en förvånansvärt osvängig platta. Bim Sherman och Ghetto Priest gästas, och Adrian Sherwood producerade.

Peter Sjöblom

JACK LOGAN

»Monkey Paw«

Trocadero/MNW

Om låtarna var lika intressanta som soundet skulle *Monkey Paw* vara roligare att lyssna på. Ibland låter det som om om musiken är inspelad i en rymlig replokal, ibland knastrar gitarerna till långt ut i ena kanten, ibland något annat ljud som ligger långt bak, nästan oåtkomligt. Visserligen skiftar låtarna i stil, från rena Springsteen till punk på gränsen

till hysteri. Men oavsett vilka stilar Logan ger sig in i, så går han sällan utanför respektive genres välkända form. Egentligen är det bara den underliga bluesen *Glass Eye Blue* som verkligen överraskar.

Peter Sjöblom

LOWFISH

"Maintain the Tension"

Suction/Morr Music

Jag hade väntat mig mer av Lowfish. Efter den underbara remixen på kompisen Solvents *A Panel of Experts* var mina förväntningar alltför höga. Minialbumet *Maintain the Tension* är väl inte dåligt, i alla fall inte om man gillar leksakselectronica, men det når aldrig samma höjder som förut nämnda remix. Tycker du att komplicerade och subtila melodier är tråkigt, och att de väldigt elektroniska ljuden från en analogsynt är det bästa som finns, då är detta en skiva för dig.

Henrik Strömberg

LUCKSMITHS

"Where Were We?"

Matinée/Border

Lucksmiths fick ett välförtjänt svenskt genombrott när de spelade på Emmaboda-festivalen 1999. En trogen skara fans har sedan dess fått uppleva australiensarna ett flertal gånger när de uppträtt i Sverige. Senast i höstas tillsammans med Aerospace. Samlingsalbumet *Where Were We?* är Lucksmiths sjunde album och här samsas singelhits med tidigare utgivet material. Det handlar oftast om treminuterslåtar stöpta efter ett klassiskt poprecept. Ibland får man lite väl söt eftersmak men utmärkta låtar som *Myopic Friends*, *Can't Believe My Eyes* eller *Southernmost* är klockrena. *I Prefer the Twentieth Century* har skön leksaksorgel och för tankarna till Ladybug Transistor. Lekfullheten och fingertoppskänslan är självklara. *Where Were We?* är en bra start för den oin-vigde Lucksmithslyssnaren.

Jonas Elgemark

RAUL MALO

"Today"

Gravity/BMG

Raul Malo, en gång i tiden med i snuskigt framgångsrika Mavericks, byter gubbcounty mot poplatin. Som man kan tro är *Today* slickad och förutbestämd att bli en hit, men det hindrar inte att *Every Little Thing About You* är en riktigt bra låt, inte alls långt från Jimmie Dale Gilmore.

Peter Sjöblom

MASTODON

»Remission«

Relapse/MNW

Smått övervåldigande fullängdsdebut från dessa amerikanska dödsmetallare som sätter allting precis där det ska vara och samtidigt känns kreativa. Till skillnad från många som vill stila med svåra taktyten och misslyckas, får Mastodon till ett smidigt flyt också i de mest komplicerade partierna. Jag har överhuvudtaget mycket lite att invända mot på *Remission*. Låtarna är riktigt bra och spännande, det svänger och soundet är precis rätt. Skivan är för övrigt inspelad i Man or Astro-mans studio!

Peter Sjöblom

MATTHEW

"Everybody Down"

Rykodisc

Matthew är inte en singer/songwriter utan ett gäng grabbar från Chicago som spelar alternativrock. Förr utmärkte sig alternativrocken genom att vara ett indiealternativ till de stora bolagens kommersiella arenarock. Den stod för det originella. Idag kan man väl i och för sig fortfarande se den som ett alternativ till den kommersiella musiken men vad det gäller originalitet har den gått förlorad. I mina öron låter så kallad "amerikansk alternativrock" alltid likadant.

Sångaren Brian McSweeney har en fantastiskt röst men jag skulle aldrig kunna skilja ut den från mängden. Det är samma röst, samma attityd, samma gitarrbaserade musik

som annars. Så även om det är bra kommer jag troligen aldrig att lyssna på den här skivan igen. Det skulle i så fall vara den dynamiska singeln Everybody Down som i sig är något speciellt.

Moa Eriksson

MECCA

»Mecca«

Frontiers/Playground

Det är tre saker som gör mig irrationellt rädd. Det är höjder, getingar och att Jeff Porcaro ska återuppväcka från de döda och möjliggöra en återförening av den kända sättningen av Toto.

Mecca är nästan lika skräckinjagande och får mina tänder att klappa som en kastanjettorkester på 45 varv. Denna, ahem, »supergrupp« består av medlemmar ur Survivor och just Toto. Med detta sagt har jag onödiggjort mig själv som rescensent, för därmed vet ni exakt hur det låter: på pricken som all annan uppblåst, svulstig, FM-anpassad gubbbårdrock alltid låtit och kommer att låta i alla tider därtill.

Peter Sjöblom

THE MEN

»The Men«

Border

En lundensisk »supergrupp« med medlemmar ur bland andra gamla Sinners. Tolv soul- och rhythm'n/blues-klassiker levereras på en dryg halvtimme. Dessvärre får The Men inte till det erforderliga, självklara svänget för att det ska rycka i benen. Faktiskt känns låtar som *Out on the Floor*, *Got Love if You Want It* och *I Don't Need No Doctor* förvånansvärt stela.

Peter Sjöblom

MINUS 8

»Minuit«

Compost/

Berlin/München-baserade Compost fortsätter att ge ut skivor för hotellbaren. Jazzig loungeugg som är välproducerad och oklanderlig, men samtidigt fasligt ointressant. Bosainfluenserna till trots så svänger det helt enkelt inte. Men det kanske inte är meningen heller. Letar man bakgrundsmusik till festen/baren är detta perfekt. Att lyssna aktivt på? Nej då får man inte ut mycket av flöjterna...

Mats Almegård

MISTRESS

»Mistress«

Rage of Achilles/Border

Oavsett musikstil så måste man faktiskt kunna spela för att det ska låta bra. Det är väl bara Eilert Pilarm som kommer undan. Mistress tar i så de spricker med sin musik. Punkinfluerad hardcore-rock. Inte alls bra. Inte alls charmigt. Bara kasst och pinsamt.

Per Lundberg G.B.

DARIO MOLLO/TONY MARTIN

»The Cage 2«

Frontiers/Playground

Tony Martin sjöng en kort period i Black Sabbath. Dario Mollo är en italiensk gitarrhjärte. Det är inte under några omständigheter någon ursäkt. Trodde att jag skulle svälja tangentbordet när Dario spelade de inledande tonerna till *Dazed and Confused*. När sedan Tony sjunger de första raderna har jag redan stängt av. Italienare och Sabbathsångare ska hålla sig borta från riktig musik och ägna sig åt pudelrock istället.

Per Lundberg G.B.

MONDO GROSSO

»MG4R«

Sony

Japanerna har börjat att intressera sig rejält för nujazz/loungemusiken. Lava släppte nyligen en skönt housig platta och nu är det Mondo Grossos tur. Och ja, det svänger ganska bra. Men denna skiva har samma problem som många andra inom genren. Det är för snyggt tillbakalutat. Producenterna och musikerna är helt enkelt för duktiga. Deras perfektionism ställer inga frågor till lyssnaren. Man vet att saxolot kommer att sitta

som ett skott i kryss. Och det är trist när musik inte överraskar, när det styr över i uppvisningar av hur mycket de medverkande kan. Då blir det lite för mycket studiomusikerjazz utan själ och nerv. Bara i spåret *Live feat. Face* lyckas det komma igång lite mer. Versionen av denna låt är en Smith & Mighty remix och de tillför drum 'n basskrydda till MG:s musik. Dessa rytmer förmår väcka mer liv i produktionen och då blir det genast mer angeläget.

Mats Almegård

MORGAN HERITAGE FAMILY

»Know Your Past«

Continental/Playground

Att rafa ihop ett gäng plastiga reggae-låtar som luktar »modernt« coverband lång väg tilltalar inte mig. *Know Your Past* betyder inget för mig. Inte för dig heller gissar jag.

Gary Andersson

MR BRADY

»Dusty Baker«

Battleaxe/Border

På debuten *Dusty Baker* har Mr. Brady från San Diego producerat alla låtar utom en själv. Imponerande, men det är naturligtvis ingen slump att andra rappare betalar för att få professionell hjälp. Brady gör visserligen okej beats men eftersom han inte är någon spektakulär rappare hade det inte skadat med lite större variation i musiken. Fast i tunga spår som *The Basics* måste man naturligtvis skaka rejält på skallen. Plus för känsla och vilja, minus för enformighet.

Daniel Severinsson

MUSIQ

»Juslisen«

Def Soul

Musik handlar delvis om att drömma sig bort. Ibland kan präktighet ge mig näsblod. Musiq är på gränsen och nya *Juslisen* gör i alla fall att jag ligger vågrät i soffan i preventivt syfte. Svärmorsdrömmen Musiq är helt enkelt killen hela dagen och ger oss inte ens en antydning till lite orätfärdig hanky panky. Det positiva är att texterna känns ärliga och uppriktiga, frågan är vem som orkar lyssna – förutom de miljoner amerikaner som köpt albumet. Musikaliskt rör sig Musiq i D'Angelo-lightland. D'Angelo framstår alltmör som r'n'b-scenens Beatles där i princip varje platta lånar harmonier från *Brown Sugar*. Ändå är *Caughtup* ett spår där Musiq visar att han kan vara en funkig liten rackare, men det får inte mig att resa mig från soffan.

Björn Magnusson

JEB LOY NICHOLS

»Easy Now«

Ryko

Den andefattiga *Easy Now* låter som en sömnigare variant av Van Morrison i americana-tappning. Men Jay Loy Nichols har inte röst att matcha inspiratören, och då blir det inte mycket kvar.

Peter Sjöblom

FREDRIK NORDSTRÖM

»On Purpose«

Caprice

STÅHLS BLÅ

»Dancing«

Dragon

Den årliga utmärkelsen Jazz i Sverige må vara prestigefylld och ge extra tyngd åt ens karriär, men under de senaste åren har skivorna som utsetts varit väldigt sterila. Så ook *On Purpose*. Den unga saxofonisten Nordström medger att formen är viktig, och det hörs. Inte ens när *On Purpose* närmar sig frijazzen brister den av galen extas fast den tigger om det.

Basisten Filip Augustson och vibrafonisten Mattias Ståhls återfinns också i Ståhls Blå. Precis som Nordströms band har denna kvartett ett intellektuellt anslag, men känns ändå mer äventyrliga. Jämförelsen låter kanske helt absurd, men *Dancing* låter lite som om Archie Shepp hade spelat vibrafon. Den har lite av det underdimensionerade groove

Shepp kunde ha i sina mer lågmälda stunder, och det finns små men dock likheter också i melodier. Särskilt när Joakim Milder spelar saxofon mot Ståhls vibra. Smakfullt genomfört och ett exempel på att intellekt inte nödvändigtvis måste utesluta känsla.

Peter Sjöblom

NUSPIRIT HELSINKI

»Nuspirit Helsinki«

Guidance/Border

Det finska kollektivet har under fyra års tid producerat, spelat live och agerat diskjockeyer. Grabbarna har influerats av svart musik och gjort en hel del sjuksa låtar. Men när det nu är dags för debutalbum fattas det något. Musiken har tillverkats med ett kyligt anslag och är flyktig, småseg och faktiskt ofta dödstråkig.

Robert Lagerström

OAKENFOLD

»Bunkka«

Perfekto/Playground

Endast Fan och hans mormor saknas för att listan över gästartister ska vara komplett på Paul Oakenfolds debutalbum. Allt för att maximera målgruppen. Gillar du indie? Får vi fresta med ett poänglöst spår med Perry Farrell? Mer inne på hiphop? Vi har gett massor av deg till Ice Cube för att han ska gasta oinspirerat på *Get Em Up*. Eller föredrar du nu-metal-pop? Vi har bett rapparen från Crazy Town att göra en obeskrivligt hemsk insats.

Bunkka är inte ett jättedåligt album, men det känns inte det minsta ärligt. Paul Oakenfold har sett hur framgångsrikt Chemical Brothers, Prodigy och nu senast Timo Maas snärjt publiken med rockinspirerad electronica, och nu vill han göra samma sak. Nog är plattan habilt producerad, men det känns som de flesta låtarna är fyllnadsmaterial. För att vara en platta från »världens största DJ« så imponerar det inte.

Henrik Strömberg

OASIS

»Heathen Chemistry«

Sony

Jag säger då det: ett tröttare rockband får man leta efter! Oasis är så mätta att det sipprar gröt ur mungiporna på ögonbrynsbröderna genom hela *Heathen Chemistry*. Det är som att köra bil med handbromsen åtdragen, som att simma i en lerpöl, som att kräva kärlek av en skyltdocka. Låtarna går hela tiden på tomgång eftersom pengarna redan hämtats hem för länge sedan och den fejkade rebellattityden runnit av – ingenting återstår av det Oasis som en gång för många år sen verkade intressant. Kvar finns bara tomma gester och loja ackordsföljder. Kvar finns bara skuggan av en röst. Av en kraft. Det ekar tomt innanför skalet. Vilket mainstream-magplask *Heathen Chemistry* är. Inte ens halvsovande 40-åringar kan lockas av detta.

Gary Andersson

PAUL O'REILLY

»First Thing in the Morning«

Loose/Border

Till rösten påminner irländaren Paul O'Reilly om vår egen Kristofer Åström, och till uttrycket om Alisdair Roberts från Appendix Out. O'Reilly delar också Roberts problem med att nå ut ur sin egen sfär. Han fastnar i ett inåtvänt begrundande, visserligen fint inramat av bra akustiskt gitarrspel, men han sitter liksom instängd i sin egen bubbla. Här finns potential, men O'Reilly skulle tjäna på att jobba med kommunikationen.

Peter Sjöblom

ORISHAS

»Emigrante«

Capitol

Orishas blandning av latinorytmer och hiphop funkhar inte. I teorin låter det intressant men i praktiken blir resultatet varken eller. Låtarna känns Hobbex. Jag säger tack, men nej tack.

Gary Andersson

OTEP
"Sevas Tra"
 Capitol

Bara för att man ställer en kvinna framför mikrofonen och säger åt henne att skrika och bröla så är det inte per automatik bra. Otep är helt enkelt inte något bra band. Nu-metal är en genre fylld till bredden av urusla band med urusla låtar och urusel attityd och Otep är inget undantag trots att musiken är något mörkare än all den övriga smörjan. Den här genren måste få ett slut och det nu. Jag hoppas på ett band som verkligen drar saken till sin spets och sätter punkt.

Per Lundberg G.B.

P18
"Electropica"
 Tabata Tour/Virgin

Titeln är en programförklaring. Tropisk funk-jazz korsat med klubbmusik. Det är inte bra.

Henrik Strömberg

P. DIDDY & THE BAD BOY RECORDS
 present...
»We Invented the Remix«
 Bad Boy/BMG

P. Diddy presenterar här rejält omgjorda (och ganska bleka) versioner av låtar såsom egna *Bad Boy for Life*, Mary J:s *No More Drama* och Biggie Smalls *Notorious B.I.G.* Tyvärr känns det hela bara hjälpligt intressant. Produktionen är ju så komplett att all känsla runnit av låtarna innan de ens hunnit ur högtalarna. Hitkänsla saknas också på *We Invented the Remix* och detta är underligt eftersom P. Diddy har det i överflöd i vanliga fall. Som jag ser det är denna platta bara ett litet mellanspel utan riktig glöd. Fast jag ser fram emot Cheri Dennis kommande platta, hennes röst är glödhet.

Gary Andersson

PAOLA
»Stockcity Girl«
 Virgin

Med sin underligt gammaldags melodi får *Above the Candystore* mig att trilla ur stolen varje gång. Sådana låtar finns knappt längre, och det finns framför allt inga fler på Paolas debut. Jag vet inte om det är Paolas irriterande flickighet. Eller att hon har en tunn röst, och för den delen ett uttal, som stör mer än charmar. Eller att kompet är stelt. Jag vet bara att *Above the Candystore* är en sensationell låt omgiven av alldeles för mycket *Stockcity Girl*.

Peter Sjöblom

PARKER
"Delusions of Grandeur"
 Parker/V2

Hemliga trion Parker spelar på *Delusions of Grandeur* klämmig powerpop som inte känns speciellt modern eller angelägen sommaren 2002. Å andra sidan är det menat att bara vara slit-och-släng-musik. Lite Blondie, lite Ramones light, lite flangiga gitarrer och naiva flicktexter. Tror dock ingen annan kommer att fastna för detta heller.

Gary Andersson

PEAUX
"Peaux"
 BonnierAmigo

Som en ambient stressförhöjare lånar Peaux element från både det stämningsskapande instrumentella och det monotont dataspelsmalande. På vissa ställen lyckas man också nästan kombinera de två till en rofylld monoton, eventuellt upprubret av motsatsfyllda partier – som att minna om störningsmomentets betydelse för ron.

När Peaux lyckas måla upp stämningar blir det ofta riktigt bra, liksom i de mer överraskande partierna, men lite för ofta låter de nästan som en Brian Eno med dåligt närminne upprepandes samma strofer i det oändliga. Och då får Peaux en att nästan krypa runt väggarna av frustration, att längta efter ett förlösande slut på looparna. Men fastän att albumet kan beröra på olika plan vid en genomlysning känns det inte tillräckligt substansfullt för att lämna spår efter sig. Jag

känner ingenting inför det efteråt. Och det ska väl inte vara meningen?

Magnus Sjöberg

PIEBALD
"We Are the Only Friends We Have"
 Defiance

– Jag vill att vi liknar Weezer, för dom är jät-tehäftiga.

– Nej, jag vill vara som Blink 182 för dom har en massa brudar i videon.

– Men om vi försöker krängla ihop vårt tråkiga sound med båda dom banden, så blir det ju som en kompromiss!

– Och tänk så bra det kan bli!

– Ja, det gör vi!

Så dessa tappra amerikaner gick in i studion, kom ut som muppar med ett album där de definitivt konstaterade att de bara hade varandra, *We Are the Only Friends We Have*. Yeah (urk!).

Och sen skulle sagan fått ett lyckligt slut om det inte vore för att Piebald dessutom fick för sig att försöka sälja sin skiva. Förvisso med en uppmaning om att lyssnaren ska berätta om något som de inte hört eftersom de inte kan föreställa sej det själva. Det här är faktiskt något av det tråkigaste jag hört på länge. Om de nödvändigtvis ska fortsätta spela sin mesiga rock som låter precis som allt annat kan de väl hitta ett litet berg, bygga ut det med myyycket ljudisolering och skona resten av världen från deras klyschiga melodier, riff och texter. Snälla.

Evalisa Wallin

PITCHTUNER
"Fight up the Winding Stairs"
 Doxd/Border

Två tyskar och en japanska har bestämt sig för att göra elektronisk bubbelgumspop. Typ. Det är bara det att resultatet är lätt enerverande att lyssna på. Jag säger nej.

Henrik Strömberg

POLAR
"Out of the Blue"
 Certificate 18

Ryktet på stan viskar om att norska Polar är grabben för stunden när det gäller drum'n'-bass. Kanske en reaktion mot den löjligt uppspeedade drum'n'bass-scenen innehåller *Out of the Blue* en hel del lugn breakbeat, närmast atmosfärisk. Dessutom får vi några klassiskt uppbyggda drum'n'bass-spår. Rätt bra faktiskt. Är det förresten någon som har Polars telefonnummer? Jag tänkte bara ringa och säga att 1996 var sex år sen.

Henrik Strömberg

PLANET X
»Live from Oz«
 SPV/Border

Jag undrar vad som ska ta kål på mig först, Tony MacAlpines speedwaygitar eller de naturvidriga syntarna. Just när jag tänkt tanken färdigt tystnar uppvissningshårdrocken och en joker hoppar fram – Virgil Donati! Han drar av ett fyra minuter långt trumsolo och jag faller död ner på golvet.

Peter Sjöblom.

ROBERT PLANT
"Dreamland"
 Mercury/Universal

Det var i mitten av åttiotalet som Robert Plant och hans band flyttade in i mitt hjärta. Då hade de redan lagt av, orsaken var att trummisen John hade dött. Robert fortsatte solo och gav ut skivor i en jämn takt. På våren 2001 gav Robert sig ut på turné. Han tog med sig några musiker som spelat med Jeff Buckley och framförde några egna låtar, någon Led Zeppelin och framför allt covers. Den aprilkvällen i Göteborg visade Robert Plant varför han är en av världens bästa sångare. Robert Plant är den av de gamla dinosaurierna som fortfarande är hungrig. Som insett att det inte går att leva på gamla meriter. Han finns redan i historieböckerna efter åren med Led Zeppelin. Nu skriver han in sig som soloartist också. Plant ger inte bara det gamla liv på nytt. Han skapar helt nya dimensioner och målar nya ljudlandskap.

Dreamland är en coverplatta. Men det är inte vilka covers som helst. Loves *Hey Joe* blir en ryslig och suggestiv historia. Dylans *One More Cup of Coffee* är i original en vacker sång. När Robert Plant tolkar den blir den en mördarballad.

Robert har tillsammans med folk från bland annat Portishead, Reprazent och Massive Attack gjort ett strålande album som bör vara lika självklar i de svenska hemmen som bokhyllan Billy.

Per Lundberg G.B.

PYOGENESIS
"She Make Me Wish I had a Gun"
 Hamburg/MNW

Var det NoFX som uppfann tvåtakts-punk med stämsång? I vilket fall som helst så var det inte tyska Pyogenesis. De må vara stora i hemlandet men jag hoppas innerligen att de inte blir något i gamla Svedala.

Per Lundberg G.B.

RADAR BROS
"And the Surrounding Mountains"
 Chemikal Underground/Border

Få spelar melankolisk pop som Radar Bros. På tredje albumet fortsätter trion från Kalifornien i invanda spår, gör högklassig musik men lyckas ändå inte infria alla förväntningar. Melodierna är inte riktigt lika klockrena som på förra plattan *The Singing Hatchet* och materialet bjuder inte heller på samma variationsrikedom. Men kanske är jag gnällig. *And the Surrounding Mountains* är trots allt ett bra popalbum som förtjänar plats i skivhyllan.

Robert Lagerström

RAKOTH
"Planeshift"
 Earache/MNW

Att *Sagan om ringen* skulle föra med sig så mycket skit var jag aldrig beredd på. Akustiska gitarrer, flöjtar, syntar, sagor, black metal-sång och trummor nedslingda i en pöl av dy och slam. Resultatet blir så löjligt att man knappt finner ord. Rakoth diggar Tolkien.

Per Lundberg G.B.

RANDY
"You Can't Keep a Good Band Down"
 Burning Heart

Egentligen känns det nästan onödigt att skriva om den här skivan en gång till. Eller en ny skiva också, eftersom man vet att det alltid är som det brukar med Randy. Precis så underbart bra att skavsären ännu en gång slits sönder och slagorden som viner i luften får Che Guevara att vakna och skaka rumpen på scen. Precis som vanligt. Och *You Can't Keep a Good Band Down* är förstås inget undantag. Oh, nej. Bättre kan man inte ha det. Och eftersom den redan kommit ut en gång så blir det en nostalgitripp å la tecknad film, förutom att Törnrosa inte alls gifter sig med prinsen, utan skjuter kungen, lämnar slottet och blir gatumusikant istället. Jag kan väl säga så här: om du lyssnade sönder skivan efter en vecka förra gången, kan jag lova dig att du inte kommer att bli besviken på denna nya, förbättrade, version.

Tove Pålsson

RATAD
"Garcia"
 Rage of Achilles/Border

Från Alingsås kommer Ratad. Tydligt influerade av Neurosis och Breach, enda skillnaden är att sången är mer death. Klart intressant band som kan bli något riktigt stort. Låtarna och attityden finns. De behöver bara slipa lite till så kommer det att gnistra utav helvete.

Per Lundberg G.B.

RECLOOSE
"Cardiology"
 Planet e

Det är något med överhype album som får mig att resa ragg. Vad är det med den här tolkningen av house som är så fantastisk? Och efter ett antal genomlysningar så är jag fortfarande frågande. Visst, jag gungar med, det svänger okej – särskilt på *M.I.A.* med

Genevieve på sång – men mycket mer än så är det inte.

Henrik Strömberg

ROB REDDY'S SLEEPING DOGS
»Seeing by the Light of My Own Candle«
Knitting Factory

Albert Ayler är en av många referenser när det talas om Rob Reddys musik, och det stämmer gott. Ayler spökar både i melodier och i Reddys saxofonton. Men Reddys musik saknar Aylers upprymda lekfullhet och rörlighet. *Seeing by the Light of my Own Candle* slår inga kullerbyttor, tar inga uppriktiga glädjesprång. Den rör sig tungfotat och snarvar över sitt eget intellekt. Ambitionerna är kanske goda men musiken förbålt trist.

Peter Sjöblom

ROOTS MANUVA
»Dub Come Save Me«
Big Dada/Playground

Rodney Hylton Smith gör under namnet Roots Manuva låtar influerade av lika delar dub och hiphop. Musiken är släpig men inte slapp, nyfiken men inte påstridig. Bästa spåret är pulserande avslutningen *Witness Dub*, annars passerar *Dub Come Save Me* förvåningsvärt obemärkt. Jag hade väntat mig mer.

Gary Andersson

ROSE TATTOO
»Pain«
SPV/Playground

Ända sedan 1980 har Rose Tattoo plågat oss med sin testosteronstinna boogierock. Bon Scott vänder sig i graven.

Per Lundberg G.B.

RUFF ENDZ
»Someone to Love You«
Epic/Sony

Fram med den stora popcornskålen – här kommer en hel bytta med smör! Davinch och Chi som utgör duon Ruff Endz fortsätter på sitt andra album att producera modern r'n'b, vilket innebär stora stråkar, refränger och, inte minst, känslor. Kärleksproblem dominerar som väntat texterna och om du inte kan få nog av gråtmilda ballader är *Someone to Love You* rena julafton.

Gary Andersson

RUSH
»Vapor Trails«
Warner

En gång i tiden var Rush ett av mina favoritband. Tyckte då att Geddy Lee var en ganska cool sångare och basist. Att Alex spelade gitarr på ett banbrytande och flippat sätt och att Neil verkligen förtjänar en professur i trummor. *Vapor Trails* förvånade mig på ett positivt sätt. Rush vill gå framåt och inte köra fast i sin gamla symfonirock. *Vapor Trails* är en pop-platta utförd och gjord av tre grymma musiker. Storhetstiden för Rush är över men det här är ändå en trevlig inbjudan till en ny publik.

Per Lundberg G.B.

SAGOR & SWING
»Melodier och fåglar«
Häpna

Sagor & Swing fortsätter gå längs stigen som Bo Hansson (både med och utan Loffe Karlsson) trampade upp. Och som förut är de bra på att väva mossmystik och barrstämning i nordiskt moll. Men mina invändningar är fortfarande desamma som mot första plattan: varför så uppenbart bygga sitt sound på någon annans verk? Eric Malmberg och Ulf Möller är tillräckligt skickliga för att de skulle kunna åstadkomma något både bra och personligt – jag ser fram emot dagen de lämnar wannabe-stadiet.

Peter Sjöblom

SCIENZ OF LIFE
»Project Overground«
Sub Verse/MNW

Förra plattan *Coming Forth by Day* hade riktig klass och denna trio fortsätter på *Project Overground* att producera snygg, medveten och underjordisk hiphop dagarna i ända. Och jag kan lyssna på det hur länge som helst. Skönt hitfria är *Project Overground* dessut-

om, här finns bara solida beats och rakryggade rhymes. Vad mer behövs?

Gary Andersson

SCOOTER
»Encore Live and Direct«
Sheffield Tunes/Edel

Det finns inga ord. Det finns inga ljud. Det finns ingen grammatik. Scooter live är en totalt hjärndöd, språkdöd och könslös upplevelse.

Per Lundberg G.B.

SCREAMING HEADLESS TORSOS
»1995«
Fuzelicious Morsels/Border

Ta bort allt som är kul med Funkadelic och Parliament och lägg till allt som trist med Zappa, och yowza, där har ni Screaming Headless Torsos. Gruppen leds av fusiongitarristen David Fiuczynski, och detta är som titeln säger en återutgåva av en gammal platta. Dessutom utökad med två tidigare outgivna covers, en på Hendrix' *Little Wing* och en på Beatles *Something* – som om originalskivans tolv låtar inte var illa nog. Huvudlöst var ordet!

Peter Sjöblom

SEAGULL SCREAMING KISS HER KISS HER
»Red Talk«
Cherry Red/Border

Det bästa kvinnliga rockband som kommit från Japan, enligt uppgift. Och visst, det finns ingen anledning att säga emot. Nu känns det väl som att man inte direkt varit tvungen att armbåga sig fram mellan alla kvinnliga japanska rockband, men det spelar ingen roll. För SSKHHK står sig stark även i en internationell jämförelse. Det är egentligen inte speciellt originellt, men det finns ett driv och en övertygelse som bryter ned och oskadliggör ens kritiska öron. Ljudbilden är skitig, väl anpassad till uttrycket. Om Strokes lyssnat på Buzzcocks och tagit ut svängarna mer hade det kunnat låta så här. Och har man bara minsta lilla rockköra bör man genast mata det med *Red Talk*.

Magnus Sjöberg

SENDER BERLIN
»Gestern Heute Morgen«
Tresor

På med syrgastuberna och spänn fast er i rymdskeppet – nu lämnar vi jorden för en annan värld. Framtidstechnofunk pulserar i hörlurarna och bilderna av den nya världen sätter spår i lättitlar som *Eine andere Welt* och *Spaziergang in Neos Kosmos*. Dessutom kan man studera SB:s version av framtiden i bildhäftet som medföljer.

SB består av de tre DJ:erna, producenterna och festfixarna Hendrik Vaak, Torsten Litschko och Alexander Lukat. De träffades på den legendariska Berlklubben Tresor och för tre år sedan släpptes deras första samarbete i form av en debut-CD. *GHM* är deras uppföljare och den känns mognare än debuten. Som mycket annat på Tresor handlar det om minimalistiskt dansant techno. *GHM* är dock inte enbart hårt strukturerad techno utan även ljusa och luftiga ambientmattor, gungande dubrytmer och en del slingriga melodier.

Ready for take-off!

Mats Almegård

THE SEWERGROOVES
»Revelation Time«
Low Impact

Sewergrooves blir bättre för var platta, men de har fortfarande svårt att variera soundet tillräckligt. Men låt vara att *Revelation Time* är lite jämntjock, ett par bra låtar har den allt. Fastnar särskilt för *North by...* och *Let the Devil Take Tomorrow*.

Peter Sjöblom

SEX PISTOLS
»Jubilee«
Virgin

Samtidigt med den suspekta Sex Pistols-boxen släpps den här samlingen av modellen "Sex Pistols mest önskade" för att högtidligt hålla 25-årsjubileet av att *God Save the*

Queen släpptes. Klassiker som den och *Anarchy in the UK* är lika bra som alltid, men kvaliteten gick upp i rök efter *Never Mind the Bollocks*. Pistols efter Johnny Rotten är rena farsen, vare sig det är tågånaren Ronnie Biggs eller Sid Vicious som sjunger. Tre videoklipp ingår som lockbete.

Peter Sjöblom

SHARON JONES AND THE DAP-KINGS
»Dap-dippin' with...«
Daptone/Goldhead

Sharon Jones och hennes band levererar hårt svängande dynamitfunksoul på *Dap-dippin' with...* Klanderfri, klassisk partyfunk helt enkelt. Som spritter och smittar. Så lägg ifrån dig virkningen mormor, och sväng de lurviga till *What Have You Done for Me Lately?* eller *Give Me a Chance*. Det svänger ju, katten!

Gary Andersson

SISSY PROZAC
»Speed«
Eternity Records

Sissy Prozacs muskulösa adrenalinriffiga pop är inledningsvis som ett slag i solarplexus – jag sitter med munnen som en fågelholk och bara undrar vad som händer. Låten *Speed* är verkligen totalstark, så här borde ju nya Wannadies-plattan låtit! Men efter ett par spår saggas plattan ihop rejält och visar upp en symfonisk-postrockig-trallig sida som får mig att vända bort huvudet. *Gotta Wear Shades* är i sammanhanget en synnerligen vämjelig låt. Kim Wilde-covern *Kids in America* suger också kraftigt – så förmodligen blir den en radiohit. Konstigt nog så avslutas plattan med en långsamt trippig favorit i och med *No Worry*. Av tretton låtar finns i alla fall två jag gillar. Men de gillar jag istället rejält.

Gary Andersson

SKINDRED
»Babylon«
RCA/BMG

Nu måste det få ett slut. Det verkar finnas en outtömlig tarm som bara pumpar ur sig rap-metal-band. Skindreds sångare Benji sjöng tidigare i Dub War och det är ingen som helst ursäkt. Skindred är trist och upprepande. Väntar med spänning på en återförening av 24-7 Spyz och Living Colour. Då jävlar ska diggas slappas.

Per Lundberg G.B.

NIELS SKOUSEN
»Dobbeltsyn«
RHONDA HARRIS
»The Trouble with Rhonda Harris«
SUPERJEG
»Alt er ego«
Auditorium/Playground

Tre exempel på dansk musik just nu, och en tåmligen stark triss.

Niels Skousen är en sångpoet som sjunger på modersmålet och utforskar samma musikaliska melankoli som till exempel Walkabouts och Willard Grant Conspiracy. *Dobbeltsyn* har bra låtar och en skön och luftig ljudbild.

Anhängare av Arab Strap, Sophia och Tindersticks bör glädjas åt gruppen Rhonda Harris utmärkt debut. *The Trouble with Rhonda Harris* brinner med en klar men långsam glöd. Covern på Leonard Cohens *Avalanche* är talande för hur skivan låter: mjuk, nästan seren, men paradoxalt nog med en oro som inte släpper. Fin balans mellan manlig och kvinnlig sångerska gör bara *The Trouble* till en ännu bättre skiva.

Superjeg har också ett melankoliskt drag i sin musik, men intar en poppigare ställning. Tråkigt nog tar skivan inte tag ordentligt, mycket på grund av den anonyma och lite veka sången.

Peter Sjöblom

SOFT CELL
»The Very Best of Soft Cell«
Mercury/Universal

Hade det inte varit för *Tainted Love* är det tveksamt hur många som kommit ihåg Soft

Cell idag. Knappt någon att de turnerade med Lydia Lunch och Birthday Party i början av 80-talet. Soft Cell förtjänar upprättelse, för när allt kommer omkring var Marc Almond och Dave Ball en utmärkt popduo som blandade billiga syntljöd med härligt sleazig popestetik, soul, dekadent schlager och en sorts klantintellektualism till något som liknade en neonljusvariant av Scott Walker.

The Very Best of Soft Cell går från debutsingeln *Memorabilia* till *This Last Night in Sodom*-plattans bluesiga *Down in the Subway*, över charmant singlar som *Bedsitter* och *Say Hello, Wave Goodbye*. Remixarna av den sistnämnda och *Tainted Love* lämnar mig däremot kallsinnig. Med försöket att uppdatera Soft Cell försvinner en stor del av deras charm, ungefär som om man skulle retuschera en 70-talsfilm för att man tycker att kläderna är för fula...

Peter Sjöblom

SONIC YOUTH

”Murray Street”

Geffen/Universal

Jan Gradvall gjorde en gång en intervju med Televisions ledargestalt Tom Verlaine. På Innerkonvolutet till *Marquee Moon* hade Gradvall noterat att de båda gitarristerna Richard Lloyd och Verlaine sitter ner mitt emot varandra och spelar och undrade om sittandet möjligtvis påverkat Televisions musik. Verlaine var skeptisk. Släktskapet emellan Television och Sonic Youth har med *Murray Street* aldrig varit starkare. I och med att Kim Gordon mer eller mindre permanent spelar gitarr skimrar deras gitarrskramel som aldrig förr. Polyfoniskt, tredimensionellt och vackert. Samma böljade, organiska liv som i Televisions höjdpunkter på *Marquee Moon* och *Adventure*. Den engelska musiktidningen The Wires intervju med Sonic Youth tidigare i våras porträtterade dem spelandes i sin studio. Visst, de satt ner. Gradvall hade nog hittat formeln till fenderskimrets magi ändå.

Murray Street är den andra delen i Sonic Youths trilogi som började med *NYC Ghosts and Flowers*, om nedre Manhattan, men ger snarare en lantlig känsla. Inte några punkexplosioner utan följsamma smeksamma introverta slingrande låtar som visserligen, när de når klimax, kan förvinna i ett hav av rundgång, men på ett väldigt behärskat och kontrollerat sätt. Thurston Moore står som vanligt för de mer snärtiga popdängorna, som inledande *Empty Page* och *Radical Adults*. Den förra med vackra saxofoner och klassiska oktavåknningar. Kim bidrar med outsiders *Plastic Sun* som ger New York-chickheten en behövlig trendkänga. Den sju låtar korta skivans geometriska höjdpunkt, *Karen*, står Lee Ranaldo för. Där även Jim O'Rourke visar att han numera är en viktig och oersättlig del av Sonic Youth 2002 genom sina elektroniska bearbetningar. *Murray Street* visar upp ett behärskat och avspänt Sonic Youth som kanske inte längre överraskar men som ber mig att lyssna ingående och mycket.

Fredrik Eriksson

SOUNDISCIPLES

”Audio Manifesto”

Peaceville/Playground

Tribal Ink fick inget skivkontrakt. Det fick dessvärre Soundisciples. Nu-metal är en hemskt genre som måste dö. Soundisciples är inget och kommer aldrig att bli något.

Per Lundberg G.B.

SPUNK

»Den øverste toppen på en blåmalt flaggstang«

»Filtered Through Friends«

Rune Grammofon/BonnierAmigo

Norska Spunk är en tummelplats för intryck av frijazz, österländsk musik, marscher, blues och modern klassisk musik. Bara just intryck, för inget blommar ut i någon entydig stil. Det råder fullt musikaliskt inbördeskrig på *Den øverste toppen...*, man får ducka för hysteriska röster och vildsinta samplings, kasta sig

undan för blörtlörande saxofoner och huka sig för panikslagna stråkinstrument. Spunk har ett stort övertag över många andra som gör improvisations- och dekonstruktionsmusik: de är utåtriktade och dessutom modiga nog att vara underhållande.

Filtered Through Friends är en remixad version av Spunks debut *Det eneste jag vet er at det ikke er en støvsuger*. Flertalet norska experimentalister och electronicaprominenser framhäver beständsdelar i Spunks musik eller gör om dem helt till sina egna verk. Det är en mer dystopisk platta än *Den øverste toppen...*, bitvis bra, men ofta utan Spunks egen anarkistiska lekfullhet.

Peter Sjöblom

STAR ONE

»Space Metal«

Inside Out/Border

Arjen Anthony Lucassen lever vanligtvis ut sina rockoperalater i Ayreon men slår till med ett nytt bombastiskt projekt – Star One. Utan någon egentlig handling kretsar alla låtar kring ett och samma tema, rymden. Att det är plågsamt pompöst är överflödigt att påpeka. Mest synd tycker jag om Hawkwind-komplettisterna som blir tvungna att skaffa belåtet till skiva eftersom Lucassen lyckats lura Hawkwind-sångaren Dave Brock att sjunga på plattan. Undrar hur, under pistol-hot kanske?

Peter Sjöblom

THE STRIKE BOYS

”Grapefruit Flavoured Green Tea Time”

Stereo Deluxe/

När Tommy Yamaha och Martin Kaiser gör sin andra fullängdare som The Strike Boys blir resultatet riktigt bra. Duon bjuder på en avspänd och funkig resa som tar sikte på soul, deep house och downtempo. Det svänger ofta duktigt och med på plattan finns singellåtarna *Dope* och *La Vida Revolucion* samt senaste tolvstumsspåret *Sundowner*.

Robert Lagerström

SUMER

»Iraq«

sw/EDEN

»Autentisk« är ett farligt ord som ofta tjänar till att låsa fast folkmusik i sitt eget förflutna. Men det kan också användas för att beskriva en genuin kvalitet. Sumer med bas i Göteborg låter autentiska, i ordets bästa betydelse. Och det trots att halva oktetten faktiskt är skandinaver! Det hade varit snudd på omöjligt att gissa utan att läsa namnen på omslaget, för deras handlag med den irakiska musiken är verkligen övertygande. Tillsammans med Groupas *Fjalar* är detta en av de bästa traditionsrelaterade skivorna just nu.

Peter Sjöblom

SUPER COLLIDER

”Raw Digits”

Rise Robots Rise

En ny bekantskap för mig. En trevlig sådan. Super Collider gör bra electronica som alla med smak för det lite oväntade och experimenterande inte bör missa. Det låter lite som om Prince samarbetat med Mouse on Mars. Det funkigt sexiga i Princes musik blandas med det lekfullt galna som Mouse on Mars står för. Det känns fräscht, kul och vågat.

Mats Almegård

TALON

”Talon”

Frontiers/Playground

Heavy metal från den lättare skolan. Kalifornienbandet som tidigare hette Voxen och hade en låt med i toppenfilmen *Outbreak* med Dustin Hoffman. Hemma i sångaren Michael O'Maras skivsamling hittar man förmodligen alla Dokkens och Scorpions plattor. Kompetent men alltför tråkigt för att man ska känna något på allvar.

Per Lundberg G.B.

TEMPUS

”Tempus”

SMT

Ärligt talat förstår jag inte alls vad dessa människor egentligen vill. En schizofren

blandning av punkrock, 80-tals logdans och förvirrad Broder Daniel-depression är väl inte riktigt det som skapar nya musikälskare. Att de dessutom ser ut som en halvblind och bakfull Marilyn Manson har ju visserligen ingenting med musiken att göra. Men själva helheten får en att undra om det inte är Bert Karlsson som fått en ny snilleblix och försöker göra någon slags trendig ungdomsschlager. Ibland får man helt enkelt inse att det är svårt att göra riktigt bra texter på svenska, en del lyckas och en del låter som Bert-Oves blandade hits. Nej, det vore nog bra för Tempus att vandra tillbaka till karaokemaskinen och öva några år till.

Tove Pålsson

THUNDERBALL

”Scorpio Rising”

ESL Music/Border

Thunderball består av producent-teamet Sid Barcelona och Steve Raskin som blev hyfsat omskrivna med sitt debutalbum *Ambassadors of Style* som kom för ett tag sedan. Nu har uppföljaren kommit och den bör bli lika hypad den. Ett trevligt, mjukt och skönt ljud-innehåll som ligger åt liquid funk-drum'n'-bass uppblandat med funkiga sambaoidea deckar-breaks. Låter faktiskt som perfekt filmmusik, stundtals nästan övernoggrant producerat. Inget utrymme för misstag här inte. Detta gör att den kan kännas lite släts-truken efter ett par lyssningar. En jämn, helt OK skiva. Inget mer, inget mindre.

Peter Jernberg

MARY TIMONY

”The Golden Dove”

Matador/Border

På den förra Heliumsångerskans andra soloalbum ligger uttrycket fortfarande långt ifrån Heliums gitarmalande. Många av låtarna på *The Golden Dove* är enkla, subtila och lite svävande. Tempot är ofta lugnt, balladlikt, men här finns melodier och arrangemang som förflyttar lyssnaren från det lugna och trygga till det samtidigt obehagliga och avskalat storslagna. Från den oroliga vaggvisan *Dr. Cat* till den ambivalent uppstyckade *14 Horses*. Timony låter ofta som en mer konkret Jane Siberry eller en lite avigare Kristin Hersh, även om inte referenserna känns självklara. Det blir heller aldrig svårlyssnat, utan lyckas vara lättillgängligt samtidigt som det är intressant.

Magnus Sjöberg

TRICKY

”A Ruff Guide to...”

Island/Universal

Tricky, när han inte springer omkring i Tools videor, ligger numera på Anti Records. Sin vana trogen ger då hans gamla bolag ut en Best of-samling, så att de kan dra in lite extra kosing. Hela sex av 17 låtar är från Trickys första och bästa skiva, *Maxinquaye*. Givetvis. Egentligen önskar jag att låtarna från *Maxinquaye* inte var med. För är det någon skiva med Tricky man bör äga, så är det *Maxinquaye*. Därefter kan en sådan här samling passa bra, eftersom Trickys bästa låtar ÄR med på den. Och man slipper allt fyllnadsmaterial hans senare skivor excellerar i.

Henrik Strömberg

ERIK TRUFFAZ

”Mantis”

Blue Note/Universal

Fransmannen Erik Truffaz är liksom Nils Petter Molvaer och Niels-Henning Ørsted Pedersen klart influerad av dansmusik, men han är först och främst en jazzmusiker med trumpet som huvudinstrument. Det som i hans karriär gett eko i klubbvärlden är remixplattan *Revisité* och möjligtvis det faktum att Mad Mats hade en Truffaz-vinyl uppflippad i sin skivcase på en reklambild för Telia för några år sedan. Men misstag er inte! *Mantis* är först och främst en jazzplatta som kräver sin lyssnare. Huvudsättningen är Truffaz på trumpet, Phillipe Garcia på trummor, Michel Benita bas och gitarristen

Manu Codjia. Mest utrymme får naturligtvis Truffaz, men även Codjia, och de samselar på både ett ypperligt tekniskt och själfullt sätt. På låten *Magrouni* lånas även tunisiska sångaren Mounir Troudi in och sprider lite arabiska vibbar. Om du är nere med jazzen är detta en riktigt rolig bekantskap. Men om du är ute efter en lättisam slick platta med jazz-vibbar bör du nog leta efter något annat.

Peter Jernberg

TWICE A MAN "Agricultural Beauty" sw/EDEN

När Karl Gasleben besökte Indien för tre år sedan hade han med sig en video och en bandspelare. Resultatet blev ett radioprogram, men idén till *Agricultural Beauty* föddes. Plattan är uppbyggd som en reseberättelse sett genom en europés ögon. Texterna är mestadels signerade indierna Zac O'Yeah men musiken är fortfarande paret Karl Gaslebens och Dan Söderqvists. En del känns igen från Twice a Mans 80-tals-produktion men de österländska influenserna är ofta närvarande. Covern på George Harrisons *Within You Without You* är en omsorgsfull och kärleksfull hyllning. Favoriten är *Shant-Shanti*, ett långt sextiotalsoftande stycke som kliver rakt in i hjärtat. Full av värme och mystik. *Noises of India* är en annan och det osar av curry.

Detta är första livstecknet från Twice a Man på ett tag och dessutom med sång. Slut dina ögon och följ med på en fascinerande resa.

Jonas Elgemark

TWINE "Recorder"

Bip-hop/www.bip-hop.com

Spår ett. Duon Twine bränger lite på en gitarr och förvränger det med diverse dsp-filter. Det gnisslar. Det är jobbigt. Andra spåret ekar förbi obemärkt. Tredje spåret och Twine skapar en dröjande, industriellt melankolisk känsla. Lite som Biosphere. Det är riktigt bra.

Twine rör sig omkring i ungefär samma ljudlandskap på albumets åtta låtar, men kvalitén skiftar betänkligt. Lite för mycket datornörderi och lite för lite musicerande.

Henrik Strömberg

TYRANT/DIVERSE ARTIST "Pushing Doors Marked Pull"

Fabric/

Craig Richards och Lee Burridge har mixat ihop en samling med 16 låtar ganska rolig deep house. Gillar man mixade samlingar med deep house är detta ett givet köp. Själv är jag ganska trött på både mixade samlingar och deep house, så...

Henrik Strömberg

UNO & FREDÅ "Samling 2002"

Metronome/Warner

Det fanns en tid då Uno Svenningsson tillhörde de mest intressanta populärmusikaliska rösterna i Sverige. Det var efter Fredås genombrott med brottarhiten *Vindarna* i slutet av 1980-talet. Tyvärr klev Fredå in på den lite väl asfalterade och utjämnade stigen från *Tusen eldar* 1988, och där har Uno blivit kvar också som soloartist. Fredå var bäst på de två första albumen, *En människa* och *Välkommen hero*. Och när nu Uno ska sammanfatta sitt musikaliska värv är det naturligtvis soloalbumen som får störst plats, och det är inget att säga om. Men att det bara finns fyra Fredålåtar av 18 inalles är lite futtigt. Jag hade gärna sett något spår till från *Hero*-albumet för jämnvikens skull. Å andra sidan finns det ju mer substansfulla Fredåsamlingar redan. Men Uno har ju haft sina stunder som soloartist också. *Under ytan* är ju till exempel faktiskt en bra låt, även om man kanske hört den ofta. Det gäller många andra låtar på albumet också, men där blir man trött bra mycket fortare. Med färre låtar kanske det hade känts fräschare, men det är bara spekulationer. Uno Svenningsson har fun-

nit sin nisch i den musikaliska tillvaron, och kan skriva bra låtar. Tyvärr skulle jag vilja byta ut alltför många för att jag ska gilla samlingen.

Magnus Sjöberg

URSULA 1000 "Kinda' Kinky"

Eighteenth Street Lounge Music

Som namnet på bolaget skvallrar om består denna platta av loungemusik, fast modern sådan, inga gamla soundtracks eller reklam-snuttar från 60- och 70-talet, även om ljud-bilden är densamme. Ursula 1000 lutar mer åt David Holmes-hållet. Det är schysst gung, enkla melodier och väldigt mycket cocktail-party. Samtidigt är det för snyggt och för snabba beats och inte alls lika charmigt som 60-talets lounge. Åter igen, perfekt som bakgrundsmusik på något trendigt ställe. Och det som är kinda' kinky med plattan är att omslagstecknaren kallas Shag. Fniss.

Annica Henriksson

VADER

"Revelations"
Metal Blade/Border

Fördomsfull som jag är trodde jag aldrig att ett så bra band kunde komma från Polen. 2000 släppte dom *Litany*, årets bästa death metal-platta. Så egentligen kom det väl inte som en chock när *Revelations* är nästan lika bra. Vaders metal smeker samtidigt som den biter. Låtarna och produktionen är så nyanserad att man lätt hör vad det sjungs om, en sak jag har svårt med hos andra band i samma genre. Vader är ett hårt turnerande band och ännu mer hårt arbetande. Ända sedan starten 1986 har man kämpat trots att järnridån gjorde det svårt att få tag på instrument och musik från väst. Sânt impar på mig, det borde impa på alla.

Peter Lundberg G.B.

VELVET BREEZE

»Gothic Tales«
Maniac Media

Jag vet inte om Velvet Breeze försöker skapa en ny genre, indiepopmetal. Man kan annars tro det, med tanke på sångaren. Han låter som han kommit direkt från ett orkeslöst popband och glömt att ställa om rösten. Fast å andra sidan är det praktiskt taget det enda som gör Velvet Breeze annorlunda. Låtarna i sig är travar av fantasilösa hårdrocksriff som inte nödvändigtvis passar ihop. *Gothic Tales* låter som en demo från ett band som antingen inte vet vad de vill eller helt enkelt saknar talang att genomföra det.

Peter Sjöblom

THE VENUE

»Mhmm!«

SDC

Svenska The Venue frossar stilsäkert i mod-sop å la The Who och The Creation. Det är retro från polotröjorna till de flerstämmiga körerna, men härligt hela vägen i nio original-låtar på mindre än en halvtimme. Sisten ut att le lyckligt är Mark Knopfler! Besök The Venue nu på www.thevenue.rock.vg.

Peter Sjöblom

VIBES

»4«

Knitting Factory

Vibrafon är ett instrument som kan utnyttjas till mer än bara såsig caféprogramsjazz. Med en fantasifull vibrafonist skulle instrumentet kunna skapa psykedeliskt skimrande lager. Men det händer sällan. Vibes 4 är samma gamla vibrasoppa som vanligt. Botten nås med ännu en meningslös cover på en av Beatles gräsligaste låtar, *Michelle*. Noterar att Debbie Harry sjunger på *Me and You*. Stackarn.

Peter Sjöblom

VICIOUS MARY "Vicious Mary"

Frontiers/Playground

Till hösten kommer ett Bon Jovi-album. Då kan Vicious Mary turnera med dem. Då kan spandexbyxförsäljningen ta fart. Då kan det bli populärt med permanentat hår. Då blir det

legitimt att tycka om Richie Sambora. Fram tills dess kan du njuta av Vicious Marys släts-trukna arenarock.

Per Lundberg G.B.

THE VINES "Highly Evolved" Capitol

Dessa australier har hypats av NME men jag hör bara glimtvis vad denna brittiska skrik-blaska kan ha fastnat för. I *Get Free* och inledande titelspåret påminner de lite om Nirvana, men annars låter de som vilket (överhypat) popband som helst. Känns som de saknar något, *Highly Evolved* har ingen riktig stake. Och mesiga popband lider ju ju ingen brist på direkt.

Gary Andersson

WAXOLUTIONISTS "Plastic People" Instant/Border

Österrikiska Waxolutionists gör tillbakalutad elektronisk musik med mycket hiphopbeats och scratch. Ibland har man med rap och när den är på engelska orkar jag intressera mig någon minut i taget, annars bara några sekunder. Det är inte dåligt men det saknas hjärta och *Plastic People* kan nog bara funka som bakgrundsmusik på kafé eller reklambyrå.

Daniel Severinsson

LOTTA WENGLÉN »Scratch«

Margit Music/Border

Malmötösen Lotta Wenglén debuterade förra året med plattan *Golden Green* och följer nu upp den med en femspårs mini-CD. Soft akustiskt dominerad pop med jazzinfluenser och bekännelseexter. Wenglén rör sig alltså i en välbekant genre och är inte tillräckligt originell för att sticka ut.

Peter Sjöblom

WEEZER

»Maladroit«
Geffen

Jajaja, Rivers Cuomo och de andra i Weezer har gjort en del vansinnigt vackra poplåtar med tillhörande »tuffa« gitarriif i sina dar, men vad händer nu då? Jo, ingenting. Ingen-ting nytt under solen i alla fall. *Maladroit* ger mig precis det jag väntade mig, men inte det jag behöver, från Weezer.

American Gigolo låter som om den fanns med på bandets första (klassiska) blå platta, *Dope Nose* är typiskt collegeslyngelsvavjig med sina »Ooooh-ohhh-ohhh-ohhh«-körer, *Slob* är precis lagom slackeraktig, *Burndt Jamb* sockersöt och *Space Rock* patenterat rymlig Weezer-rock. Och sen har vi *Death and Destruction*. En ballad som tar tag i mig med en gång. Den flyter långsamt som en massiv flod. Och över den står en gigantisk ek med rep som man kan slunga sig ut med. Som ett mysigt semesterkort från barndomen. En till synes lycklig barndom. Om inte texten gått: »Every time that I call you/You find some way to ditch me«.

Sen kan man ju undra varför de snor gamla T. Rex-riff i *Take Control* och dessutom tar med singelhiten *Island in the Sun* från förra plattan?

Gary Andersson

WYCLEF JEAN »Masquerade«

Columbia/Sony

Clefs två tidigare soloplatior *The Carnival* och *The Eclectic* var solida genreöverskridare med hög användarvänlighet – en mix av glädje, nyfikenhet och mänsklig värme. Dessutom sålde de miljonupplagor världen över. Själv har Fugees-anföaren de senaste åren haft hög profil i media via diverse samarbeten och jippon, och nu är det alltså dags att fortsätta det egna musikaliska värvet. Och det låter som jag väntat mig. *Masquerade* innehåller smeksam musik och textmässigt berättar Clef vad han sett under sin uppväxt och i sitt liv som firad världsstjärna. Men han är aldrig underjord, Wyclef Jean är en kommersiell artist som inte skäms för vad han åstadkom-

mit. Han känner att han inte behöver låtsas – han försöker istället sprida positiva vibrationer via sina låtar och sina framträdanden. Men ibland verkar han bara fåna sig i MTV-soffan dagarna i ända, och trots hans ofta smaklösa samplingar dyker plattorna upp i min CD med jämna mellanrum. Detsamma gäller för *Masquerade*. Fast den är inte lika tajt som föregångarna, den verkar vara ett hafsvverk i jämförelse.

Gary Andersson

YABBY YOU

»Dub It to the Top 1976-1979«

Blood and Fire/Playground

Dub It to the Top fortsätter där Blood and Fires tidigare Vivian »Yabby You« Jackson-samling *Jesus Dread* slutade. *Dub It to the Top* är bra men kan inte riktigt mäta sig med hans tidiga inspelningar. Visserligen klarar Yabbys musik dub-behandlingen bra eftersom de enskilda beständsdelarna i hans låtar är så melodiska i sig, men jag saknar ändå hans uttrycksfulla röst som här bara flashar förbi någon enstaka gång.

Peter Sjöblom

YING YANG TWINS

»Alley – The Return of the Ying Yang Twins«
Koch/Playground

Enligt D-Roc och Kaine själva var deras första album en stor succé i USA men jag kan villigt erkänna att jag aldrig hört talas om gruppen tidigare. Min gissning är i och för sig att det här nog funkar bättre på andra sidan Atlanten än i Sverige. Ying Yang Twins har tillsammans med producenten Beat-In-Azz gjort ett album som låter fjärran från vad vi har vant oss vid från andra Atlanta-grupper. Ying Yang Twins gör inte smutsig funk utan southern bounce i samma skola som Master P. Synd bara att killarna rappar lika gapigt och dåligt som No Limit-bossen. Musiken är annars hyfsad ibland. Skulle jag vara beväpnad och i sällskap med ett gäng riktiga thugs på en klubb och DJ:n satte på till exempel stenhårda *Alley* skulle jag säkert skjuta hål i taket, åtminstone med en champagnekork. När jag lyssnar hemma stör jag mig istället på de usla supa/röka/knulla-rimmen.

Daniel Severinsson

WARREN ZEVO

»My Ride's Here«

Artemis/Sony

Warren Zevon har helt klart sina bästa platator bakom sig. Visserligen är det värt att alltid kolla upp honom, för man vet ju aldrig. Men det är sällan det händer något man inte redan hört. Det är som om Zevon bara byter titel på gamla låtar. Nu för tiden är det roligaste att kolla vilka som är med och spelar. Den här gången medverkar David Letterman på sång och hans vapendragare Paul Shaffer på orgel!

Peter Sjöblom

ZION TRAIN

»Original Sounds of the Zion«

Universal Egg/Border

DIVERSE ARTISTER

»Roots of Dub Funk 2«

Tanty

Det är med *Original Sounds of the Zion* som med syntetiskt framställt citron. Den liknar riktig citron, men det är ändå något som smakar konstigt. Zion Train har helt klart lyssnat på rootsreggae och tung dub, men de framställer sin egen motsvarighet syntetiskt. De tre engelsmännen tar i med digitaleffekter och houseinfluenser tills de spricker. Det blir bara för mycket och för fel.

Roots of Dub Funk 2 sitter inlåst i samma laboratorium. Kelvin R, mannen bakom det engelska producentkollektivet Dub Funk Association, har sammanställt den andra plattan med sina egna inspirationskällor. Här ryms dubbare från världen över (inklusive Sverige) och deras ambition att smälta ihop electronica, etno och reggae är intressant på papperet. I verkligheten är det som att köra in skallen i ett dataspel. Det gurglar och bubblar och snörvlar, men inget

av det suger till i maggropen som den bästa dubben gör.

Peter Sjöblom

ZUCO 103

»Tales of High Fever«

Crammed

Brasiliansk sångerska samarbetar med tysk keyboardist och holländsk trummis tillika programmerare. På sitt andra album fortsätter trion att blanda samba och bossa med jazz, funk och dansmusik vilket sällan blir särskilt kul. Det hela känns både slentrianmässig och småräkigt och det finns massor av betydligt bättre, äkta brasiliansk musik att ta till sig.

Robert Lagerström

VINYL:

Mobbade barn med automatvapen delar en tolv med **Form One** (Blenda.com). Två låtar gjorda av DC som är en mästare på smutsigt sväng. MBMA fortsätter att sätta gomseglan i gungning på *Musiken*. Som vanligt humor, skarpsinne och mina öron är fastklistrade på högtalarna. Form One imponerade på nyligen släppta *Swedish Ish* och hans nasala flöde på *Stress Syndrome* ger mer-smak.

Calle P från Göteborg debuterar med bumpigt dansgolvsvänliga *Det här* (Rabid Records) producerad av Olof från The Knife. Påminner utan övriga jämförelser om Fattaru på deras demos. Kaxigt och hårt med osviklig partykänsla.

Björn Magnusson

T.R från Eslöv har släppt sin första och självbetitlade tolv på SaarVi. Marcus Saxell står för musiken och A-sidan *TpunktR* har ett av hans typiska svidande beat. **T.R** levererar som vanligt osmakliga rim om hur hård han är och vilka våldshandlingar han tänker utföra. Det som skiljer honom från de flesta andra svenska rappare som kör på samma tema är att han alltid låter som om han menar allvar. Därför blir man överraskad av *Dåtid, nutid, framtid* som är en riktigt känslolös betraktelse av livet och där Saxell samplar *Falling* från Twin Peaks. Så långt är plattan till full belåtenhet, men helhetsintrycket dras ner något av bounciga *Upp med fingret* som dels är småräkigt och dels släppt på nätet för länge sedan.

EP:n *In These Here Words* är ett samarbete mellan talangfulle rapparen **ShortFuse** och producenten Steadysession som också fått ge namn åt labeln. Musiken är proffsig med mycket melodier, och *Dream of You* har en skön gitarrslinga, men det är ändå för tillrättatagat och slickt för min smak. Undantaget är *Wicked and Wild* med Caspian One Nine 86 som enligt pressmaterialet mest är ett skämt men som jag tycker är enda spåret med riktig attityd.

Daniel Severinsson

Cari Lekebusch gör bra kompromisslös techno igen. *Body Mechanics EP* (Audio Mekanix) är tre spår byggda på samma ljudelement, i botten en malande industrimaskin, på det ekande syntaccenter och det mänskliga inslaget i form av några korta talade sentenser, och så förstås den snabba hårda basgången. Aningens mjukare är **Abi Lindbergs** *The Funky Side of Tellus EP* (Riotplan). Någonstans långt innanför basgången i 140+ bpm finns en funklåt som vill ut. Men jag vet inte. Det låter lite klichéartat. Mixa över till nästa låt, tack.

Henrik Strömberg

Man blir på riktigt gott humör när det dyker upp en tiotusens vinyl med handmålat psykedeliskt omslag. Medföljer gör också en underbar serietidning med huvudfiguren Spacelord som är en kopia av klaviaturspelaren

Jens Unosson och med de andra medlemmarna som bifigurer. Och norrländska **The Spacious Mind** har med sin *Reality and Blip-crotch* (Countryman) gjort det igen. Två låtar på runt en kvart styck och deras flytande psykedelia är i toppklass. Kan knappast uttrycka det bättre än en amerikansk kollega skrev "The Spacious Minds are psychedelic warlords born to groove". På den fyralåters splitsingeln med **Spasms** och **Honky Tonk All-stars** (Eat My Records) är det Spasms två låtar som imponerar mest, framförallt *When Our Love* där Torbjörn Peterson låter som en blandning av en helgalen Elvis och en mer sansad Iggy. Riktigt uppmuntrande med en kreativ gnista som genomsyrar varenda ton och frasering. Honky Tonks bidrag är mer standardrock, men också med en nerv som är svår att värja sig för.

Jonas Elgemark

Det har gått fem år men **The Prodigys** återkomst *Baby's Got A Temper* (XL/Playground) – släppt i en instrumental version på en väldigt limiterad tolvummare – låter som om den var inspelad en vecka efter *The Fat of the Land*. Om deras gamla fans inte är för upptagna med Linkin Park och P.O.D. går de säkert på eländet en gång till.

Thomas Nilson

Peter, Bjorn and John som gjort sig mer eller mindre kända på andra håll gör underbar Big Star-pop på *Education Circle*. Skirt, skimrande och frenetiskt på samma gång. A-sidans Spectordoftande *Failing and Passing* går absolut inte heller av för hackor. Överviktigt sommarmys på denna 7" utgiven på egna bolaget PB & J.

Betydligt sömnigare ter sig **Moonbabies** på sin fyrspårs 7" *Standing on the Roof/Fil-tering The Daylight E.P* (A Bouncing Space). lessonpop som inte lyckas väcka några som helst medkänslor. Fint men trist. **The Afrobullrider** skenar glatt iväg i till garagepunkens nästen på en obetitlad självutgiven fyrlåters 7". limkänsla och på det hela taget vackert riffande på fyra korta utbrott.

Fredrik Eriksson